

திருவாசகம் - விளக்கவுரை

(சுவக்துழல் விளக்கம்)

Q.No. 18243

G:23



ஆறும் பகுதி



உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்



ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு

திருவாசகம் - விளக்கவுரை

(சிவக்குடில் விளக்கம்)

ஆறாம் பகுதி



உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு : எண்-21
முதற்பதிப்பு : 2011

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

© SIVAKKUDIL

விலை ரூ.125/-

கிடைக்கும் இடம்:

சிவக்குடில்
நேதாஜி நகர்
கோவைப்புதூர்
கோயம்புத்தூர் - 641042
தொலைபேசி : 2607700 (0422)
செல் : 9443026078



உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

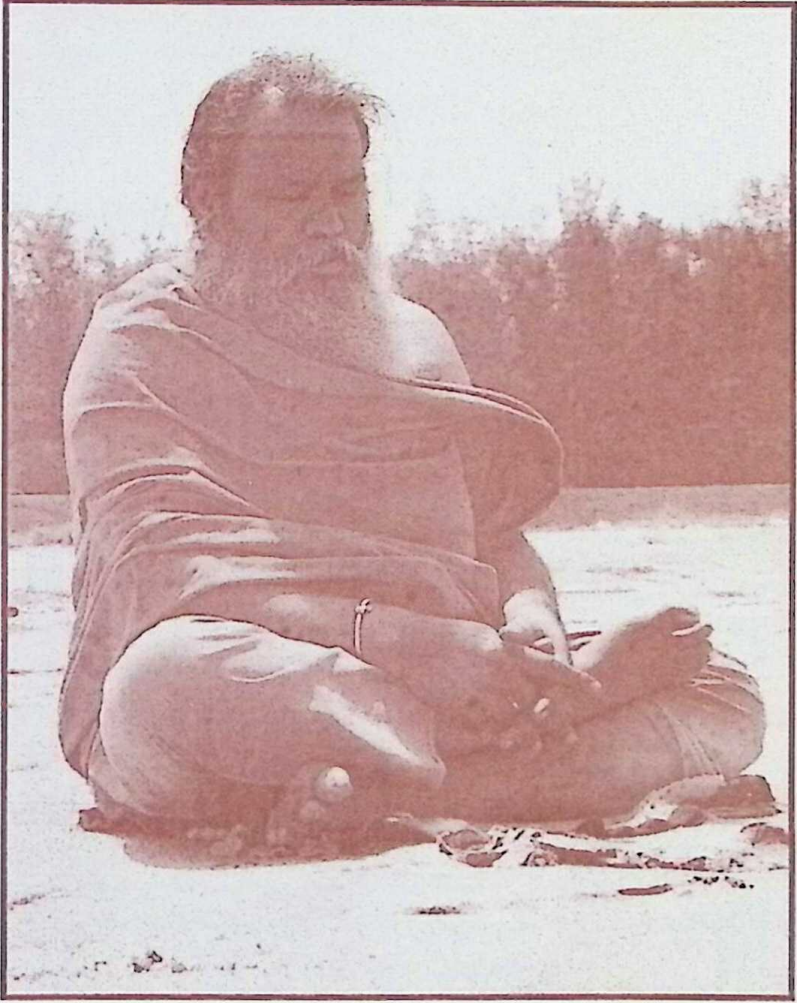
பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. பதிப்புரை	க
2. அட்டைப்படவிளக்கம்	ந
3. உயிருண்ணிப்பத்து	1
4. அச்சப்பத்து	40
5. திருப்பாண்டிப்பதிகம்	65
6. பிடித்தபத்து	92
7. திருவேசறவு	120
8. திருப்புலம்பல்	150
9. குலாப்பத்து	167
10. அற்புதப்பத்து	195
11. சென்னிப்பத்து	221
12. திருவார்த்தை	247
13. இந்தப் பகுதியில் வரும் திருவாசகப் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி.	i
14. திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி.	iii

படங்கள் :

1. மேலட்டை - தட்சிணாமூர்த்தி திருக்கோலம்
2. எங்கள் குருநாதர்
3. திருத்தோணிபுரம்



எங்கள் குருதேவர்
கயிலை மாமுனிவர்
சர்வோத்தம சச்சிதானந்த நாதேசுவர சுவாமிகள்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பதிப்புரை

திருச்சிற்றம்பலம்

நானேயோ தவம்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்
தேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்கும் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரு முயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே

திருச்சிற்றம்பலம்

அருள்ஞானமூர்த்தியின் திருக்கருணையாலும் சிவசித்தர் பெருமானின் அருணோக்கத்தாலும், ‘சித்தாந்தபாநு,’ ‘சிவஞான சரசுவதி’, ‘சேக்கிழார் பாதசேகரன்’ சிவத்திரு. சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் எழுதிவரும் திருவாசகம் - சிவக்குடில் விளக்கம் - என்னும் திருவாசகப் பேருரையின் ஆரூர் பகுதி வெளியாகின்றது. இதில் 34. உயிருண்ணிப்பத்து முதல் 43. திருவார்த்தை முடிய 10 திருபதிகங்களுக்கு விளக்க உரை அமைந்துள்ளது. ஏழாம் பகுதியும் விரைவில் வெளிவர உள்ளது. அத்துடன் இவ்விளக்கம் நிறைவு பெறுகின்றது.

இவ்வாரும் பகுதி வழக்கம்போல கோவை Eye-Care Opticians உரிமையாளர், கயிலைமணி, சிவத்திரு V. சந்திரசேகர், D.Opt., அவர்களின் பொருளுதவியால் வெளிவருகின்றது.

இப்பதிப்புப் பிழையின்றிச் செம்மையாக வெளிவர நேரம் காலம் பாராது கடுமையாக உழைத்தவர், நெய்வேலி என்.எல்.சி.முதன்மை மேலாளர், கயிலைமணி பொறியாளர் செல்வி ந. கார்த்திகை, B.E., FIE., அவர்கள்.

இப்பகுதியில் புதியதாக திருத்தோணிபுரம் படம் இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் கொடுத்து உதவிய திரு. T.இராமலிங்கம், சீர்காழி அவர்களுக்கும் எம் நன்றி.

இந்நூலின் அட்டையை அலங்கரிக்கும் தட்சிணமூர்த்தி திருக்கோலத்தை அழகுற வடிவமைத்து உதவியவர் சிவத்திரு. K.சிவசுப்பிரமணியன் B.Sc.,(Agri), உதவி வேளாண் இயக்குநர் (ஓய்வு), அவர்களுக்கும் எம் நன்றி.

இந்நூலை அழகுற வடிவமைத்து உரிய காலத்தில் அச்சிட்டுக் கொடுத்தவர்கள் நெய்வேலி நேஷனல் பிரிண்டர்ஸ் அச்சகத்தார்.

உரையாசிரியருக்கும், பொருளுதவி செய்தவருக்கும், திருத்தோணிபுரம் படம் எடுத்துதவியவருக்கும், இந்நூல் நன்கு வெளிவர உதவிய செல்வி கார்த்திகை, நெய்வேலி நேஷனல் பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளர் மற்றும் அச்சக ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் சிவக்குடில் சார்பாக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். அனைவரும் தவத்திரு சிவசித்தர் பெருமானின் அருளுக்கம் பெற்று மேன்மையடைய அருள்ஞானமூர்த்தியின் திருவடியை வேண்டுகின்றோம்.

வந்தே சுந்தர பரசிவகுடிலம் சித்தேஸ்வரம் சாஸ்வதம்

கோவைப்பூதூர்

02-10-2011

ஸ்ரீ சித்தர் பணியில்
சிவக்குடில் அன்பர்கள்
ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

அட்டைப்பட விளக்கம்

திருக்கயிலை மலையில் இறைவன் கல்லால் மர நிழலில் சனகாதி முனிவர் நால்வருக்கும் மெய்ப்பொருளைச் சின்முத்திரையால் மௌனமாக உபதேசம் செய்யும் காட்சி இங்கு மேலட்டைப்படமாக வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

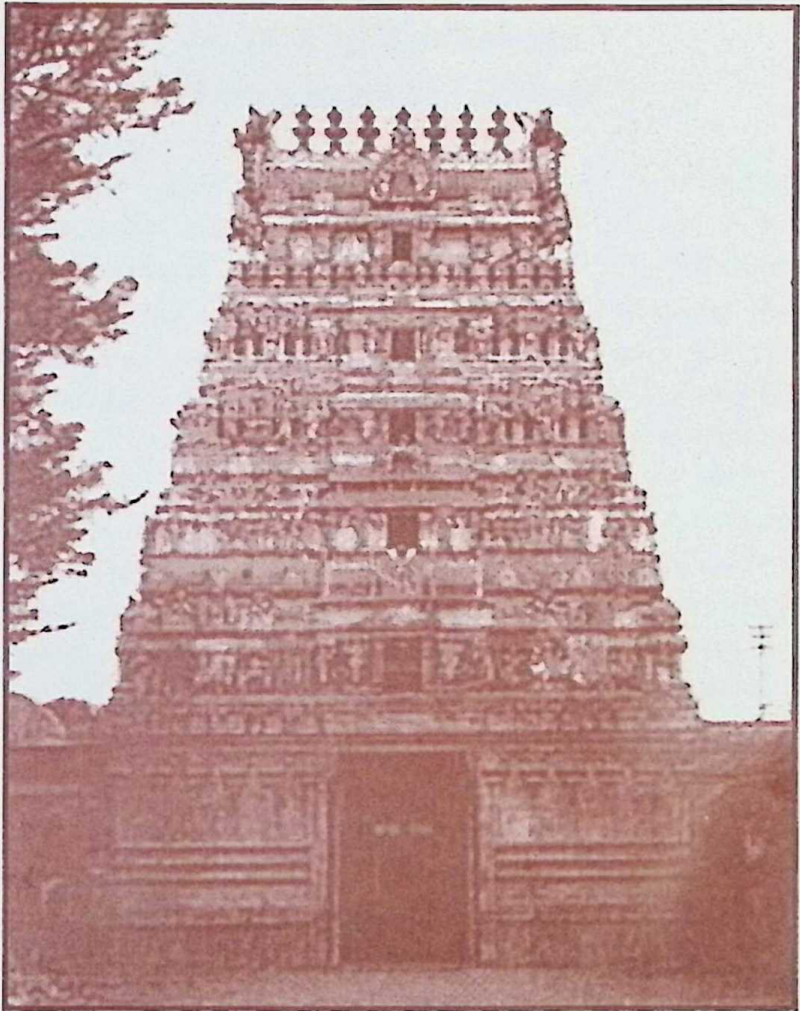
இறைவன் திருமுடியில் பிறைநிலவு பதி ஞானமாகிய சடையில் இடம் பெற்றதால் வளர்ந்து முழு ஞானமெய்த உள்ள பக்குவான்மாவின் சின்னம்.

நெற்றியில் உள்ள திருநீற்றின் மூன்று கீற்றுக்கள், கழுத்திலுள்ள மூன்று உருத்திராக்க மணிகள், முக்கண் என்பன சித்தாந்த சைவத்தின் உயிர் நாடியான பதி, பசு, பாச உண்மைகள்.

தோள்கள் இருபுறமும் தொங்கும் ஒன்பது சடைக்கற்றைகள் சிவம் முதல் அயன் ஈருக இறைவனே நடிக்கும் நவந்தரு பேதங்கள்.

திருவடியின் கீழ் முயலகன் முத்தி நிலையில் ஆணவமலம் வலிமடங்கி நிற்கும் நிலை.

திருச்சிற்றம்பலம்



திருத்தோணிபுரம் - முன்கோபுரம்
பிடித்தபத்து அருளப்பெற்ற திருத்தலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

34. உயிருண்ணிப்பத்து திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (சிவானந்தமேலிடுதல்)

இறைவன், ஆன்மாவைத் தூயதாக்கித் தன் வியாபகத்துள் அடக்கிக்கொள்வன். அச்செயல் சிவானந்தம் நல்கற்பொருட்டாம். ஆன்மா சீவபோதம் முற்றும் நீங்கிச் சிவானந்தம் துய்த்தலின் இப்பகுதி “உயிருண்ணிப்பத்து” என்றாயிற்று. உயிருண்ணியாகிய இறைவன் மேற்பாடப்பெற்ற பத்துப் பாடல்கள் என்றேனும், உயிருண்ணியைப் பற்றி பற்றிய பத்துப் பாடல்கள் என்றேனும் பொருள் தரும். உயிர் - சீவன். உண் + இ = உண்ணி. “இ” வினை முதற்பொருள் விசுதி. உண்ணி - உண்கின்றவன். “உயிர் உண்ணி” என்பது “உயிரை உண்ணி” என விரியும். அஃதாவது “சீவபோதத்தை உண்கின்ற இறைவன்” என்பது பொருள். ஈண்டுச் சீவபோதம் முற்றும் சிவானந்தத்துள் அடங்கி, என் செயல் யாதொன்றுமின்றி, உன்னையே புகலடைந்தேன்; எனக்கு, இன்னும் வீடுபேறு நல்காமல் வருத்துகின்றனையே; இது தகுமா? என்று முறையிட்ட “குழைத்தபத்தின்” பின் அமைக்கப்பட்டது. ஆதலின் இப்பத்தினை “சிவானந்த மேலிடுதல்” என உரைத்தனர் நம் முன்னோர்.

“ சிவமாய்க் கலந்து, என்னுயிர்ப்பலி கொள்வது
அவ்வருளன்றி வேறில்லையென உண்மை
சாதித்துள்ளே யழுந்திய தென அருளியது.”

என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்

“ செயலறு செயலா முயிருண்ணிப் பத்துச்
செயிற்று சிவானந்த மேலீ டாகும்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“ தழைத்துவளர் பேரின்பந் தானாகி
யுயிர்தோன்றாத் தன்மையாய்த்துன்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

34. உயிருண்ணிப்பத்து திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (சிவானந்தமேலிடுதல்)

இறைவன், ஆன்மாவைத் தூயதாக்கித் தன் வியாபகத்துள் அடக்கிக்கொள்வன். அச்செயல் சிவானந்தம் நல்கற்பொருட்டாம். ஆன்மா சீவபோதம் முற்றும் நீங்கிச் சிவானந்தம் துய்த்தலின் இப்பகுதி “உயிருண்ணிப்பத்து” என்றாயிற்று. உயிருண்ணியாகிய இறைவன் மேற்பாடப்பெற்ற பத்துப் பாடல்கள் என்றேனும், உயிருண்ணியைப் பற்றி பற்றிய பத்துப் பாடல்கள் என்றேனும் பொருள் தரும். உயிர் - சீவன். உண் + இ = உண்ணி. “இ” வினை முதற்பொருள் விகுதி. உண்ணி - உண்கின்றவன். “உயிர் உண்ணி” என்பது “உயிரை உண்ணி” என விரியும். அஃதாவது “சீவபோதத்தை உண்கின்ற இறைவன்” என்பது பொருள். ஈண்டுச் சீவபோதம் முற்றும் சிவானந்தத்துள் அடங்கி, என் செயல் யாதொன்றுமின்றி, உன்னையே புகலடைந்தேன்; எனக்கு, இன்னும் வீடுபெறு நல்காமல் வருத்துகின்றனையே; இது தகுமா? என்று முறையிட்ட “குழைத்தபத்தின்” பின் அமைக்கப்பட்டது. ஆதலின் இப்பத்தினை “சிவானந்த மேலிடுதல்” என உரைத்தனர் நம் முன்னோர்.

“ சிவமாய்க் கலந்து, என்னுயிர்ப்பலி கொள்வது
அவ்வருளன்றி வேறில்லையென உண்மை
சாதித்துள்ளே யழுந்திய தென அருளியது.”

என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்

“ செயலறு செயலா முயிருண்ணிப் பத்துச்
செயிற்று சிவானந்த மேலீ டாகும்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“ தழைத்துவளர் பேரின்பந் தானாகி
யுயிர்தோன்றாத் தன்மையாய்த்துள்

பொழித்து நிறைவைப் பெறுதலு யிருண்ணிப்
பத்தாயிங் குரைத்ததாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.*

இப்பகுதி, நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறையில் தங்கி இருந்தபொழுது அருளிச் செய்யப்பட்டது.

இது, கலிவிருத்தங்களாலான பத்துப்பாடல்கள் கொண்டது. எண்ணப்பதிகம் 3-ம் திருப்பாடலிலும் இப்பதிகக் கருத்தினைக் காண்க.

506. பைந்நான்பட வரவேரல்கு
லுமைபாகம தாயென்
மெய்ந்நாடொறும் பிரியாவினைக்
கேடாவிடைப் பாகா
செந்நாவலர் பரசுமபுகழ்த்
திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்
எந்நாள்களித்து தெந்நாளிறு
மாக்கேனிணி யானே.

க

(இ-ள்)

பசிய நாவுள்ள பாம்பின் படம் போன்ற அழகிய அல்குலுள்ள உமையம்மை பங்கினனாய்; என் உடம்பை என்றும் பிரியாதவனாகி வினைகளை அழிப்பவனே; அற ஊர்தியினனே; பொய்யாத நாவுள்ள புலவர் துதிக்கும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனே; நான் இனி உன்னை எந்தநாளும் களிப்புற்று; எந்தநாளும் இறுமாந்திருப்பேன்.

* உண்பது கொண்டவர் தாமயிர்
கொண்டனர் என்றுலகோர்
பண்படவே மொழிகின்றனர் பார்க்கின்
உடலதுமற் றெண்படுகின்ற
பொருளது கொண்டிரங்காது
உயிரும் உண்பதுவே கடனும்
உடையானாடுட் கொப்பிலையே.

(பாடுதுறை - நிந்தாஸ்துதி: தத்துவராய சுவாமிகள்)

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடல் ஈற்றடியில் காணும் “எந்நாள்” என்ற சொற்களில் இரண்டிடங்களிலும் முற்றும்மைகள் விரித்துக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பைந்நாப்பட அரவு ஏர் அல்குல் உமைபாகமதாய் பைந்நா -
பசுமையான நாக்கு. **பசுமை** ஈண்டு ஈரம் குறித்து நின்றது.

பை + நா என உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு நச்சுப் பையினையும் நாவினையும் உடைய என்றுரைப்பினுமமையும்.

ஏர் என்பதனை உவம உருபாகப் பாம்பின் படம் போன்ற அல்குல் என்றுரைப்பினு மமையும்.

அல்குல் - ஆடவர் மகளிர் இருபாலரின் உடம்பின் முன்புறம் நாபிக்குக் கீழ் இடது கோடியினின்றும் வலது கோடி வரை ஓர் நேர் கோடிட்டு அக்கோட்டின் இரு முனைகளையும் இரு கோடுகளால் முழந்தாள் வரையும் இணைப்பில் ஓர் முக்கோண வடிவம் தோன்றும். இப்பகுதியையே **அல்குல்** என்பர். திருமுறைகளில் எண்ணற்ற இடங்களில் வரும் இச்சொல் இப்பொருளிலேயே வருவன. எடுத்துக்காட்டாக.

திருச்சிற்றம்பலம்

செய்யதா மரைமே லன்னமே அனைய

சேயிழை திருந்துநற் செல்வி

பையரா வல்குற் பாண்டமா தேவி

நாடொறும் பணிந்தினி தேத்த

வெய்யவேற் சூலம் பாசமங் குசுமான்

விரிகதிர் மழுவுடன் றரித்த

ஐயனா ருமையோ டின்புறு கின்ற

வாலவா யாவது மிதுவே.

(திருமுறை 3-120-5)

“வையக முழுதுண்ட மாலொடு நான்முகனும்
பையர வகலயல்குற் பாவையொ டும்முடனே
கொய்யணி மலர்ச்சோலைக் கூடலை யாற்றாரில்
ஐயனில் வழிபோந்த அதிசய மறியேனே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-86-2)

என்பவற்றிற் காண்க.

‘அல்குல்’ என்ற சொல் மேலே விளக்கியவாறு ஆடவர் உடலுறுப்பின் பகுதியையும் குறிக்கும் என்பதனையும் காண்பம்.*

யானறிந்த அளவில் அல்குல் என்ற இச்சொல்லை மகளிர் பாலுறுப்பாகக் கொண்டு முதன்முதலில் இலக்கியத்தில் புகுத்திக் கொச்சைப்படுத்தியவர். சிந்தாமணி யாசிரியரே யாவர் **பின்னாளில் இச்சொல்லுக்கு விரசமான இஃதே பொருள் என்று கொண்டு எண்ணற்ற புலவர்களால் இலக்கியங்களில் ஆட்சிதரப்பட்டு நிலைத்து விட்டது.

* பூமருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையர்ப்

புனைந்து பூந்துகில் சேரல்குல்

காமரெழில் விழலுடுத்துக் கலனணியா

தங்கங்க ளழகு மாறி

ஏமருதோ ளென்புதல்வன் யானின்று

செலத்தக்க வனந்தான் சேர்தல்

தூயமறையீ ரீதுதகவோ சுமந்திரனே

வசிட்டனே சொல்லீர் நீரே. (நாலாயிர தில்வியப்பிரபந்தம்

பெருமாள் திருமொழி 9-7)

** வளமல ரணியப் பெற்றேன்

வால்வளை திருத்தப் பெற்றேன்

களினெனக் கரையு மல்குல்

கையினுற் றீண்டப் பெற்றே

னிளமுலை சுமந்து பெற்ற

வருத்தமு மின்று தீர்ந்தே

னுளமெலி மகளி ரெய்து

மின்பமு மின்று பெற்றேன் (சீவகசிந்தாமணி

காந்தருவ தத்தையா ரியம்பகம் 192)

Dr. G.U.Pope தம் திருவாசக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பில் இவ்வுயிருண்ணிப் பத்தின் தோற்றுவாயில்; The lyric is a good example of the enthusiastic expression of Bhakti என்று மனங்கலந்து பாராட்டினார். ஆனால் அப்பாராட்டுரையை எழுதிய எழுத்துக்களின் மை உலர்வதன் முன்பே அடுத்துவரும் இம்முதலாவது திருப்பாடல் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பின் அடிக்குறிப்பில் The Tamil line is a Sad blemish என்று எழுதினார்.

அடுத்து வந்த திருவாசக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாளர் திருவாசகமணி K.M.பாலசுப்பிரமணியம் B.A., B.L., அவர்கள். Dr. G.U.Pope ன் குறிப்புரைபற்றி "The only explanation we could offer is, "this is the Eastern tradition and usage to which our minds have got acclimatised" என்பதாகும்.

கீழ்த்திசை நாடுகளின் பண்பாடு இஃதல்ல என்பதை மேலே விரிவாக விளக்கினும். Dr. G.U.Pope, திருவாசகமணி ஆகியோர் திருவாசக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புக்கள் இன்று நம் நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் ஆங்கிலம் பயின்ற சிவநெறியாளர்களால் பரவலாகப் பயிலப்படுவன, அவர்கள் உள்ளத்தில் இதுபற்றிய தவறான கருத்துக்கள் நிலை பெறுதல் நன்றன்று. எனவே விரசமுள்ள சொற்கள் திருவாசக விளக்க உரையாகிய இச்சிவக்குடில் விளக்கத்தில் இடம்பெற நேர்ந்தது. மிகுந்த தயக்கத்தின் பின் இவ்விளக்கத்தை எழுதல் என் கடமையாயிற்று, சைவ உலகம் ஏற்றருள்வதாக.

அரவு ஏர் அல்குல் - குண்டலினியை அல்குலாக உடைய அம்மை என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர். **குண்டலீனி** பாம்பு. 135-ம் திருப்பாடலில் "அரவக்கச்சை" என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. குண்டலினி செயற்படாத பொழுது பாம்பின் படம் நம் நாபியிலிருந்து தலைகீழாக முக்கோணம் போன்று தொங்கும்.

உமையாள் பாகா - திருவருளுடன் கூடியிருப்பவன். எனக்குச் சிவானந்த மேலிட அருள வுள்ளான் என்பது குறிப்பு.

என் மெய்ந் நாடொறும் பிரியா வினைக் கேடா - என் - தாழ்ந்தவனாகிய என்ற சொல் எஞ்சிநின்றது. **மெய்** - உடம்பு. இறைவன் பக்குவான்மாக்களின் உடம்பில் எழுந்தருளியிருப்பதை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“ புனல்பட உருகி மண்டழல் வெதும்பிப்
 பூம்புனல் பொதிந்துயிர் அளிக்கும்
 வினைபடு நிறைபோல் நிறைந்தவே தகத்தென்
 மனநெக மகிழ்ந்தபே ரொளியே!
 முனைபடு மதின்மூன் றெரித்த நாயகனே!
 முகத்தலை யகத்தமர்ந் தடியேன்
 வினைபடு முடனீ புகுந்துநின் றமையால்
 விழுமிய விமானமா யினதே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா 117)

என்பதிற் காண்க.

நாள் தொறும் - எப்பொழுதும்.

வீனைக்கேடா - சஞ்சித வினைகளையும் ஆகாமிய வினைகளையும் ஆன்மாவைச் சாரா வண்ணம் அழிப்பவன். பிராரத்த வினைகளை மெலிவித்து உடலுழாய் ஒழியும் வண்ணம் அழிப்பவன்.

திருவாய் மொழி முதற்பத்து ஒன்பதாம் திருமொழிக்குச் “செடி சீய்த்துக் குடியேற்றின படை வீடுகளை விடாதே இருக்கும் ராஜாக்களைப் போல அஞ்ஞானமானது வாசனையோடே போக என்னுடைய இருதயத்தில் ஸ்தாவரப் பிரதிஷ்டையாக இருந்தானே” என்று வியாக்கியானம் கூறுதலை ஈண்டு ஒப்பிடுக.

வீடைப்பாகா - வடமொழியில் ரிஷபம் என்பது அறம்; ஆனேறு என்ற இரண்டனையும் குறிக்கும். அறவிடை ஊர்தியினனே என்றவாறு.

செந்நாவலர் பரகம் புகழ் திருப்பெருந்துறை உறைவாய் - புகழ் - இது திருப்பெருந்துறை; அங்கு எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் இரண்டனுக்கும் அடைமொழியாதல் காண்க.

செந்நாவலர்-பொய்யுரையாத புலவர்கள். செம்மையான நாவினையுடையோர்.

கடைச் சங்கத்தில் மதுரையில் நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் வீற்றிருந்தனர். நாற்பத்தொன்பது என்பது அச்சங்கத்தின் புலவர்கள் இருக்கை. புலவர்கள் மரணத்தாலோ வேறு காரணங்களாலோ இருக்கைகள் காலியாயின் அதற்கு வேறு புலவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து நிரப்புவர். அச்சங்கம் இயங்கிய காலத்து அவ்வாறு புலவர்களாகித் தமிழ்வளர்த்தோர் எண்ணிக்கை மிகப்பல. அவர்களுள் சமணர் முதலியவர்களினின்றும் சிவ நெறியாளர்களை மட்டும் தனியே பிரித்துப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்கள் என்று ஏழு, பதினென்று பன்னிரண்டாம் திருமுறைகள் போற்றி வணங்கி நம்மையும் ஆற்றுப்படுத்தின. அவர்களையே ஈண்டுச் செந்நாவலர் என்றார்.

ஈண்டு,

கறங்குமிசை யருவிப் பிறங்குமலை நள்ளிநின்
 னைசைவி னேன்றா ணைசைவள னேத்தி
 நாடொறு நன்கலங் களிறொருடு கொணர்ந்து
 கூடுவிளங்கு வியனகர்ப் பரிசின்முற் றளிப்பப்
 பீடின் மன்னர்ப் புகழ்ச்சி வேண்டிச்
 செய்யா கூறிக் கிளத்த
 லெய்யா தாகின்றெஞ் சிறுசெந் நாவே

(புறநானூறு 148)

என்பது காண்க.

எந்நாளும் களித்து எந்நாளும் இறுமாக்கேன் - இப்பொழுது நம் அடிகள் சிவானந்த மேலிடத் திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கும் பக்குவம் எய்தி விட்டார்கள். அவ்வாறு அடங்க உள்ள நிலையில் இறைவன், அவர்களுக்கு திருவருளே கண்ணாக, இனி, எய்தவுள்ள நிலையைக் காட்டி அருள் பாலிக்கின்றான். அந்த நிலையில் இனித் தாம் எய்த உள்ள பேற்றை விளக்குகின்றார்கள். அஃது, இனி எல்லா நாள்களிலும் களிப்புற்று எல்லா நாள்களிலும் அக்களிப்பினால் இறுமாந்திருத்தலே என்றவாறு.

இது பற்றி முன்னம் 34-ம் திருப்பாடலுரையில் “குடைந்து ஆடி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடலில், நம் அடிகள் “இனி நான் எந்நாளும் களித்து எந்நாளும் இறுமாந்திருப்பேன்” என்றருளிச் செய்கின்றார்கள். இதனால் இப்பத்தின் கருத்தான “சிவானந்த மேலிடுதல்” புலனாதல் காண்க.

507. நானாடி யணைவானொரு
 நாய்க்குத்தவி சிட்டிங்
 கூனாருடல் புகுந்தானுயிர்
 கலந்தானுளம் பிரியான்
 தேனார்சடை முடியான்மன்னு
 திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
 வானோர்களும் அறியாததோர்
 வளமிந்தனன் எனக்கே.

உ

(இ-ள்)

சிவபெருமான் திருவடிகளை எய்துதற்கு நான் தகுதியுள்ளவனா? அல்லன்; எனினும், வண்டுகள் நிறைந்த சடையினையே மகுடமாகக் கொண்டவனும்; நீலை பெற்ற திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியவனுமாகிய அவன்; இம்மண்ணுலகில், இழிந்தவனாகிய எனக்கு இருக்கையளித்து; ஊனம் பொருந்திய என் உடம்பினுள் புகுந்தவனாகி, என் நெஞ்சை விட்டு நீங்கானாய்; என் ஆன்மாவைத் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு; அஃதுடன் இரண்டறக் கலந்து; பேரின்பமளித்து; அடிமையாகிய எனக்குத் தேவர்களுக்கும் கிட்டாத சிவானந்த மேலிடும் நிலைமையை நல்கினான்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “அடி அணைவான் நான் யார்; தேன் ஆர் சடைமுடியான்; மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவான்; இங்கு; ஒரு நாய்க்குத் தவிசு இட்டு; ஊன் ஆர் உடல் புகுந்தான்; உளம்பிரியான், உயிர்கலந்தான்; எனக்கே; வானோர்களும் அறியாதது ஓர் வளம் ஈந்தான் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அடி அணைவான் நான் யார் - அவர் திருவடிகளை எய்துதற்கு எனக்கு எத்தகுதியுமில்லை. அத்தகைய தீன நிலையே அப்திற்றை எய்த என்னைத் தகுதியுள்ளவனுக்கிற்று என்பது குறிப்பெச்சம். அணைவான் - வான் - எய்துதற்கு என்றவாறு. வினையெச்ச விசுதி.

தேன் ஆர் சடை முடியான் - தேன் - வண்டுகளில் ஒருசாதி. அவன் சடையில் அடியார்கள் சாத்தி வழிபட்ட மலர்கள் நிறைந்து விளங்கலின் அவற்றில் வண்டுகள் மொய்க்கின்றன என்றவாறு.

சடைமுடியான் - சடை - ஞானத்தின் அறிகுறி. இது பற்றி முன்னம் 466-ம் திருப்பாடலில் “கங்கை நீர் தங்கு செஞ்சடையாய்” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

முடியான் - சடையையே கிரீடமாக உடையவன். துறவிகளின் பேரரசன் என்றவாறு. மூர்த்திநாயனார் “மொய்புன் சடை மாமுடியே முடியாக” உலகாண்ட வரலாறு நினைக. முன்னம் 28-ம் திருப்பாடலில் “பூசிறுன் திருநீறே நிறையப்பூசி” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **முடியான்** - குறிப்பு வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது.

சண்டு; இறைவன், சடையே மாமுடியாகவும் பிறையே குளாமணியாகவும், திருப்பெருந்துறையே இராசதானியாகவும் புவனங்கள் அனைத்தையும் நாடாகவும் அரசாண்டான் என்றவாறு.

மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவான் - **மன்னு** - நிலைபெற்ற. இதனைத் திருப்பெருந்துறை; இறைவன் என ஈரிடத்தும் புணர்க்க. **உறைவான்** - வினையாலணையும் பெயர்.

இங்கு - என்னிடத்தில் எனலுமாம். **இவ்** - என்பது ‘சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். **ஒருநாய்க்குத் தவிசிட்டு** - ஒரு “நானூர்” என்பதற் கியைய இழிவுக் குறிப்புணர்த்திற்று.

தவிகிட்டு - இறைவன், தீக்கை நல்க எனக்கு இருக்கை அளித்து அதில் அமர்த்திய செய்தி.

ஊன் ஆர் உடல் புகுந்தான் - ஆணவமலப் பிணிப்பினால் ஊனமுற்ற என் உயிருள்ள உடம்பிற் புகுந்தான். **புகுந்தான்** என்ற வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. புகுந்தானாகி என்றவாறு. இஃது இறைவன் நம் அடிகளின் உடம்பினைத் தூவெளியொளியால் நிரப்பி அதனுள் சிவகரணமாய் விளங்குதலாகும். இதனை “யோகதீக்கை” என்பர்.

உளம் பிரியான் - உள்ளம் என்பது **உளம்** என நின்றது. **பிரியான்** வினைமுற்று வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. சீவபோதம் நீங்கின உள்ளத்தில் சிவம் நிலையாய் விளங்குதல் குறித்தவாறு.

உயிர் கலந்தான் - இஃது, இறைவன் உயிரினுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து பேரின்பமளித்தலாகும்.

ஊனார் உடல் புகுந்தான் என்றது பாசத் தன்மை நீக்கமும்; உளம் பிரியான் என்றது பசுத்தன்மை நீக்கமும்; உயிர் கலந்தான் என்றது பேரின்பப் பேறும் குறித்தன. பாசத் தன்மையும் பசுத்தன்மையும் நீங்கிய உயிர் பேரின்பப்பேறு எய்தவின் உடல் புகுந்தான்; உளம் பிரியான்; உயிர் கலந்தான் என்று முறையே கூறினார்.

இறைவன் உளம்பிரியான் என்பதனை, 22-ம் திருப்பாடலுரையில் “அரியானே யாவார்க்கும்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா (7-2)-ம் பாடலில் காண்க. அவன் உயிருடன் கலந்து நின்றலை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ உண்ணெகிழ்ந் துடல நெக்குமுக் கண்ணா
 ஓலமென் றோலமிட் டொருநாள்
 மண்ணினின் றுலரேன்; வழிமொழி மாலை
 மழலையஞ் சிலம்படி முடிமேற்
 பண்ணிநின் றுருகேன்; பணிசெயே னெனினும்
 பாவியே னுவியுட் புகுந்தென்
 கண்ணினின் றகலா னென்கொலோ கங்கை
 கொண்டசோ ளேச்சரத் தானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா 13-134)

என்பதிற் காண்க.

எனக்கே வானோர் அறியாதது ஓர் வளம் ஈந்தனன் - எனக்கே - வானோர்களினின்றும் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. தேற்றம் எனினுமாம் மண்ணுலகினரைவிட வலிமை, ஆயுள், தவம் முதலியவற்றால் உயர்ந்த தேவர்களுக்கும் கிட்டாத வளத்தை, மண்ணுலகி லுள்ளவர்களினும் இழிந்த எனக்கு ஈந்தான் என்றவாறு. 506-ம் திருப்பாடலில் “நாடொறும் பிரியா வினைக்கேடா” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருவாய்மொழி வியாக்கியானம் ஈண்டும் பொருந்துதல் காண்க.

ஈந்தான் - ஈதல் - உயர்ந்தோன் தன்னிலும் தாழ்ந்தவனுக்கு நல்கும் கொடை.

வானோர்களும் அறியாவளம், இனி நம் அடிகள் விரைவில் எய்தவுள்ளது. திருவருளே கண்ணாகக் காட்ட அந்நிலையை இப்பொழுது காண்கின்றார்கள். ஆதலின் உறுதியும் விரைவும் பற்றி இறந்த காலத்திற் கூறினார்கள். முன்னம் நூற்சிறப்பில் “ஆனந்தம் ஆக்கியது” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடலில், நம் அடிகள்; தாம், விரைவில் ‘வானோர்களும் அறியாத ஓர் வளம் எய்த உள்ளதைக் கூறிக் களிக்கின்றார்கள் அது, “சிவரனந்த மேலிடுதலா”கிய இப்பத்தின் கருத்தாதல் காண்க.

508. எனைநானென்ப தறியேன்பக
 லிரவாவது மறியேன்
 மனவாசகங் கடந்தானெனை
 மத்தோன்மத்த னாக்கிச்
 சினைமால்விடை யுடையான்மன்னு
 திருப்பெருந்துறை யுறையும்
 பனவனெனைச் செய்தபடி
 றறியேன்பரஞ் சுடரே

(இ-ள்)

பேரொளிப் பொருளாயுள்ளவனும்; பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் அறிய இயலாதிருப்பவனும்; அதருமத்தின் மீது சினங்கொள்ளும் பெருமை பொருந்திய ஆனேற்று ஊர்தியினனும்; நிலைபேறுள்ள திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் அந்தணனுமாகிய சிவபெருமான் என்னைக் களிப்புள்ள பெரும் பித்தனாக்கி எனக்குச் செய்த கள்ளக் கருணையை இன்னதென்று அறிய இயலாதவனாயுள்ளேன்; என்னை அவன் ஆண்டருளும் முன்பிருந்த தன்முனைப்பை இப்போது அறியேன்; பகலும் இரவும் நிகழ்வதை அறியாதுள்ளேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - பரஞ்சுடரே; மனவாசகங்கடந்தான்; சினமால் விடையுடையான்; மன்னுதிருப்பெருந்துறை உறையும் பனவன்; எனைமத்த உன் மத்தன் ஆக்கி; எனைச் செய்தபடி அறியேன்; பகல் இரவு ஆவதும் அறியேன்; - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பரஞ்சுடரே - பரஞ்சுடர் - பேரொளி, நம் அடிகள், தம்மை ஆண்டு கொண்ட சிவபெருமான் அருளுடன் கூடிய மானிட வடிவில் வந்து அருள் பாலித்ததால் அவனைப் பரஞ்சுடர் என்றார். ஏகாரம் ஈற்றை

மனவாசகம் கடந்தான் - இதனை; மனங்கடந்தான்; வாசகங்கடந்தான் என்று பிரித்துக் கூட்டிக் கொள்க. முக்கரணங்களில் மனமும் வாக்கும் கூறினார். இனம் பற்றி காயத்தையும் உடன் கொள்க.

மனமானது ஆன்மாவுக்குப் பொருளைச் சுட்டி அறிவதற்குச் சிறந்த கருவியாகவுள்ளது. ஆதலின் பசு ஞானத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்க. வாசகமானது சுட்டறிவுப் பொருளைப் பிறருக்கு அறிவிக்கச் சிறந்த கருவியாக உள்ளது. ஆதலின் பாச ஞானத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்க. சிவபெருமான் பசு ஞானத்தாலும் பாச ஞானத்தாலும் அறிய இயலாதவன்; பதி ஞானத்தால் மட்டுமே உணரப்படுபவன் என்பதறிக.

சினமால் விடை உடையான் - சினம் என்பதற்கு வலிமை என்று பொருள் கொண்டு “வலிமை மிக்க திருமாலாகிய விடையை உடையவன்”

என்றுரைத்தார் முன்னுரையாளரில் ஒருவர். திரிபுரதகனத்துக்குப் புறப்பட்டுத் தேவர்கள் அமைத்த தேர் இறைவன் திருவடிப்பட்டவுடன் இற்று வீழ்ந்தழிந்தது திருமால் அப்பொழுது விடையாக இறைவனைத் தாங்கினான்.

நம் அடிகள் இதனை 269-ம் திருப்பாடலில் வழத்தியுள்ளார்கள். ஏனைய காலங்களில் அறவிடையே இறைவனின் ஊர்தியாம். ஆதலின் அவ்வுரை ஏற்புடைத்தன்று

உடையன் என்று Dr. G.U.Pope கொண்டது பிழையான பாடம்.

மன்னு திருப்பெருந்துறை பனவன் - மன்னு திருப்பெருந்துறை; மன்னு பனவன் என இரண்டிடங்களிலும் கூட்டிக்கொள்க.

எனை மத்தோன் மத்தன் ஆக்கி - மத்தன் + உன்மத்தன் குண சந்தி.

பனவன் - அந்தணன் இறைவன்; ஞானாசிரியனாக வந்து, நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட சரிதக் குறிப்பு.

எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்த பிரம்மத்தை விளக்கும் மறையினால் உறுதி செய்யப் பட்ட பொருள் “பிரம்மணியம்”. அதில் சிறந்த ஆனந்தம் “சுப்ரமணியம்”. அஃதே குருவடிவாக வந்த பனவன் (பிராமணன்) என்க; என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

எனைச் செய்த படிறு அறியேன் - எனை - எனக்கு. இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு, நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது. வேற்றுமையுருபு மயக்கம்.

படிறு - ஜாலம்; வஞ்சனை. ஈண்டுக் கள்ளக் கருணையென்ற பொருளில் வந்தது. வினைக் கீடாகத் தோன்றிய உயிர்கள்; வினைப்பயன்களைப் புசித்து; வினைக்கழிவு பெற்று, மலபரிபாக மெய்தி முடிவில் வீடு பெறுதல் வேண்டும். மனம் ஐம்புலன்களின் வழியாக வினைப்பயன்களை நுகரும். இறைவன், திரோதான சத்தியால் உயிர்களின் அறிவை மறைத்தும் ஐம்புலன்களில் கலந்து நின்று அவற்றை இயக்கியும், வினைகளை நுகரச் செய்து உயிர்களுக்கு வினைக்கழிவு செய்து உய்விப்பன். இஃது அவன், உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட கள்ளக்கருணையாகும். இதனையே ஈண்டுப் படிறு என்றார்.

ஈண்டு;

பூதங்களல்ல பொறியல்ல வேறு
 புலனல்ல வுள்ள மதியின்
 பேதங்களல்ல விவையன்றி நின்ற
 பிறிதல்ல வென்று பெருநூல்
 வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்ச
 வெளியென்ப கூடன் மறுகிற்
 பாதங்கனோவ வனையிந்த னாதி
 பகர்வாரை யாயு மவரே.

(திருவினாயாடற் புராணம்
 நான்மாடற்கூடலான படலம் -1)

என்பது காண்க.

பகல் இரவு ஆவது அறியேன் :

இது நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் ஆன்மா, கருவிகள் அனைத்தும்
 நீங்கிப் பிராணவாயுவின் இயக்கமும் நின்று, திரிபுடி இன்றி இறைவனையே
 கண்டு கொண்டிருக்கும் நிலையாகும்.

இதனை சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கேவலசகலப் படுவதான பரிபாகம்
 என்றார்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்
 இராப்பக லற்ற இடத்தே இருந்து
 பராக்கற ஆணந்தத் தேறல் பருகி
 இராப்பக லற்ற இறையடி இன்பத்
 திராப்பகல் மாயை இரண்டிடத் தேனே
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 1829)

“ சொல்லுகைக் கில்லையென் றெல்லாம்
 இழந்துசும்மா விருக்கும்
 எல்லையுட் செல்ல வெனைவிட்ட
 வாஇகல் வேலனல்ல
 கொல்லியைச் சோ்கின்ற சொல்லியைக்
 கல்வரைக் கொவ்வைச் செவ்வாய்
 வல்லியைப் புல்கின்ற மால்வரைத்தோள்
 அண்ணல் வல்லபமே (கந்தரலங்காரம் 10)

சொன்ன கிரௌஞ்ச கிரியூ
 நிருவத் துனைத்தவைவேல்
 மன்ன கடம்பின் மலர்மாலை
 மாப்பமௌ னத்தையுற்று
 நின்னை உணர்ந்துணர்ந் தெல்லா
 மொருங்கிய நிர்குணம்பூண்
 டென்னை மறந்திருந் தேனிறந்
 தேவிட்ட திவ்விடம்பே (கந்தரலங்காரம் 10)

என்பன காண்க.

இத்திருப்பாடலில், நம் அடிகள், பகவிரவாவதறியாமல், தம்மைத்தாமறியாமல் சிவபூரணத்தில் தினைக்க உள்ளநிலை கூறப்படுகின்றது. இஃது இப்பத்தின் கருத்தாகிய “சிவானந்த மேலிடுதல்” ஆவது காண்க.

509.

வினைக்கேடரும் உளரோபிற்
 சொல்லீர் வியனுலகில்
 எனைத்தான்புகுந் தாண்டானென
 தென்பின்புரை யுருக்கிப்
 பினைத்தான்புகுந் தெல்லேபெருந்
 துறையிலுறை பெம்மான்
 மனத்தான்கண்ணி னகத்தான்மறு
 மாற்றத்திடை யானே.

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் என் விருப்பத்துக்குரியவனும் மாகிய சிவபெருமான் நனவிலேயே இழிந்த என்னையும் வலிய ஆட்கொண்டான்; என் எலும்பின் உட்டுளையையும் உருகச் செய்தான்; பின்னரும் என்னுட்புகுந்தான்; என் மனத்தின் உள்ளிடத்தில் எழுந்தருளினான்; மற்று என் வாக்கிலும் உள்ளவனானான்; வினைகளை அழிக்கும் அவன் போன்று பிறருளரோ? பரந்த உலகில் உள்ளவர்களே சொல்லுங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - திருப்பெருந்துறை உறை பெம்மான்; எல்லே எனைப்புகுந்து ஆண்டான்; எனது என்பின் புரை உருக்கி; பினைத்தான் புகுந்து மனத்தான்; கண்ணின் அகத்தான்; மறுமாற்றத்திடையானே; வினைக்கேடரும் பிறர் உளரோ வியன் உலகீர்! சொல்லீர்! - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

எல்லே - பகலிலேயே. இது விழிப்பு நிலையில் திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட சரிதக்குறிப்பு. அந்நிகழ்ச்சி நம் அடிகளின் உள்ளத்தை எப்பொழுதும் தொடர்ந்து நின்றலின் கனவிலும் காணப்படுவதாயிற்று என்றவாறு. **எல்லே** - வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் குறிக்கும் ஓர் இடைச்சொல் எனக்கொண்டு, அவன் ஆட்கொண்டதை எண்ணி வியந்து மகிழ்ந்தவாறுமாம்.

எல்லே - யாவரும் காண வெளிப்படையாக எனலுமொக்கும்.

எனைத்தான் - தான் இழிவுக்குறிப்பு. **என்பின் புரை உருக்கி** - முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 174 - 175-ல் “அற்புதமான அமுததாரைகள்; ஏற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்” என்றருளியது நினைக. **பினை** - பின்னை என்பதன் இடைக்குறை. **புகுந்து** - நான் விரும்பி வேண்டா திருந்தும் தானே வலிய என்னை ஈர்த்து ஆட்கொண்டான் என்றவாறு. 14-ம் திருப்பாடலுரையில் “புகுதல்” என்றதன் கீழும் 507-ம் திருப்பாடலில் “ஊன்ஆர் உடல்புகுந்தான்” என்றதன் கீழும் உரைத்தவை காண்க.

என் மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான், மறு மாற்றத்திடையான் - ஈண்டு; முன்னம் 336-ம் திருப்பாடலில் “வந்து” என்றதன் விளக்கத்தில்

எடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல் 6-8-5 பார்க்க. **என்** - சொல்லெச்சம்

மறுமாற்றம் - **மறு** - மற்று என்பதன் இடைக்குறை, எனக்கொண்டு மற்றுள்ள பேச்சுக்கள் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

குற்றமில்லாத உரு மொழிக்கு நடுவில் உள்ளவன் என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள். **மறுமாற்றம்** - விடை, என்று கொண்டு பிறர் என்னிடம் வினவும் வினாக்களிலும் அவற்றுக்கு நான் பகரும் விடைகளிலும் உள்ளான் எனலுமொன்று. இதனையே மேற்குறித்த திருத்தாண்டகத்தில் “வாக்கினுள்ளான்” என்றார்.

வினைக்கேடர் - வினைக்குக்கேடு செய்பவர்; பகைத்தொடர் பொருளில் வந்த நான்காம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க. “பாம்புக்குப் பகை கருடன்” என்புழிப்போல.

முன்னம் 26-ம் திருப்பாடலில் “வினைக்கேடன்” என்றது வேறு நிலை.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி “வினைக்கேடர்” “வினைகளினால் கெட்டுப் போனவர்கள், என்னைப் போல் பிறர் உளரோ; இலர்” என்று ஆன்மாவுக்குப் பொருத்தி உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். இதனில் வினைகளினால் என்று கருவிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக்கொள்க

வியன் உலகீர் - புவனங்கள் அனைத்திலும் உள்ளவர்களே - எனலுமாம்

இத்திருப்பாடலில், இறைவன், வலிய வந்து, ஆட்கொண்டு; என்பின் துணைகளும் உருக, முக்கரணங்களிலும் கலந்து நின்றலின், தாம், முனைப்பற்று அருள் வெளியில் கலக்கும் நிலையை எய்திவிட்டமையினையும், அவ்வருளே கண்ணாகக் காட்ட, இனி எய்தவுள்ளது வீடுபேறே என்பதையும் நம் அடிகள், காண்கின்றார்கள். இதனால் இப்பத்தின் கருத்தான, “**சிவானந்த மேலிடுதல்**” புலனாதல் பெற்றும்.

510.

பற்றாங்கவை யற்றிப்பற்றும்
 பற்றாங்கது பற்றி
 நற்றாங்கதி யடைவோமென்றி
 கெடுவீரோடி வம்மின்
 தெற்றாச்சடை முடியான்மன்னு
 திருப்பெருந்துறை யிறைசீர்
 கற்றாங்கவன் கழல்பேணி
 ரொடுங்குடும்பின் கலந்தே

௫

(இ-ள்)

இருவகைப் பற்றும் அற்றவர்களே; பற்றத்தக்க பற்றுகிய இறைவன் திருவடிகளைப்பற்றி நற்கதியடைவோம் என்று முயல்வீர்களானால்; கெட்டு அழிந்து கொண்டிருப்பவர்களே; விரைந்து வாருங்கள்; பின்னிய சடைமுடியினனும், நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள வனுமாகிய சிவபெருமானின் புகழ்களைக் கற்று; அவ்வாறு கற்றவாறே அவன் திருவடிகளையே வழிபடும் அடியவர்களுடன் கலந்து கூடுங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “கூடுமின் கலந்தே” - என்பதனை “கலந்தே கூடுமின்” என்று மாற்றிக் கொண்டு, பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பற்றாங்கவை அற்றிர் - பற்று - யான் என்னும் அகப்பற்றும்; மனைவி, மக்கள், சுற்றம், நட்பு, உடைமை முதலான புறப்பற்றுக்களும். இவை, ஆன்மாவைப் பிறவிக்கடலில் மூழ்கச் செய்து அலைப்பனவேயாம். இஃது ஒருவன் கல்லைக்கட்டிக் கொண்டு கடலை நீந்திக் கடக்க முயல்வதை ஒக்கும்.

ஈண்டு;

“அம்மி துணையாக ஆறிழிந்த வாரெக்கும்
 கொம்மை முலைபகர்வார் கொண்டாட்டம் - இம்மை
 மறுமைக்கு நன்றன்று; மாநிதியம் போக்கி
 வெறுமைக்கு வித்தாய் விடும்”

(நல்வழி 20)

என்பதிற் காண்க.

அற்றீர் - முற்றெச்சம் ஆங்கு - அசை.

பற்று ஆங்கு அது பற்றி - பற்று - பற்றத் தக்கதும் பற்ற வேண்டுவது
மானபற்று. அஃது இறைவன் திருவடி.

ஆங்கு அது பற்றி - அங்கே அதனைப் பற்றிக் கொண்டு

நற்று ஆம் கதி அடைவோம் எனில் - நற்று - நன்று என்பதன்
வலித்தல் விகாரம்.

நற்று ஆம்கதி - நல்லது ஆகிய கதி. அது வீடுபேறு.

கெடுவீர் - பற்ற வேண்டிய பற்றைப் பற்றின் நற்கதி நண்ணும் என்றதனால்
அதனைப் பற்றாமல் இப்போது பற்றியுள்ளவற்றையே பற்றிக்கொண்டிருப்பீர்
களானால் நீங்கள் அவகதி அடைவீர்கள் என்றவாறு.

ஓடிவம்மின் - மரணம் எப்பொழுதும் வரலாமாதலின்
விரைந்துவாருங்கள் என்றார்*

* கடும்புனலீர்ப் பவன்கரையை; வெயிலடைந்து களைத்தோன்

கடுகிமர நிழலை, மழைக் கஞ்சினவன் மனையை

சுடும் வறுமையான் வழங்குந் தொலைவிற்பொரு ளானைத்

தூயவறத் தானைவிருந் தொளியையிரு ளுழந்தோன்

நடுங்குகுளீர்க் குடைந்தவன் வெந் தீயை, வெகு விரைவில்

நாடுவது போலவென்றான் நன்மனமே நீயும்

அடும்பயங்க ளனைத்துமழித் தழிவிலின்ப மளிக்கும்

அரனடித்தா மரைமலரை அடையமுய லுதியே

(ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் -

சிவானந்தலகரி 60)

தமிழாக்கம். கவியரசு அவர்கள்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ விடுத்த தூதுவர் வந்து வினைக்குழிப்
படுத்த போது பயனிலை பாவிசாள்
அடுத்த கின்னராங் கேட்கும்வாட் போக்கியை
எடுத்து மேத்தியு மின்புறு மின்களே”

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பது நினைக.

(திருமுறை 5-86-2)

தெற்றார் சடைமுடியான் -

தெற்றுஆர் - பின்னல் பொருந்திய; பின்னல் நிறைந்த. அழகு நிறைந்த எனலுமாம். தென் என்பதனைத் “தேன்” என்றதன் குறுக்கல் விகாரமாகக் கொண்டு தேன்தார் - தேன்பொருந்திய; தேனீக்கள் ஆரவாரிக்கும் கொன்றை மாலே பொருந்திய சடை எனலுமொக்கும். கொன்றை மலர் சமட்டிப் பஞ்சாக்கரமாகிய பிரணவத்தை உணர்த்துவதன் மூலம் பிரணவ வடிமான இறைவனையும்; தேன், இறைவனாக உள்ள வீட்டின்பத்தையும்; தேனீக்கள் வீட்டின்பம் நுகர விரும்பும் பக்குவான்மாக்களையும்; அவற்றின் ஆரவாரம் அப்பக்குவ ஆன்மாக்களின் ஆனந்தக்களிப்பால் வரும் துதிப்பாடல்களையும் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றன

சடைமுடியான் - சடை - ஞானம். குருவடிவாக வந்து ஞானோபதேசம் செய்த சரிதக் குறிப்பு. இது பற்றி முன்னம் 507-ம் திருப்பாடலில் விளக்கியவை காண்க.

மன்னு திருப்பெருந்தறை இறை - முன்னம் 508-ம் திருப்பாடலில் விளக்கியவை காண்க.

யுறைபரன்றன் என்பதும் பாடம்.

சீர்கற்றங்கு - சீர் - சிறப்பு; வரலாறு எனலுமாம்.

கற்று - பல முறை ஒதி எனலுமாம்

ஆங்கு - அவ்விதம் இறைவனுடைய சீர்களைக் கற்றவாறே

அவன் கழல் பேணின றெடும் - பேணுதல் - கழலை, ஏனையவற்றினின்றும்

பிரித்தெடுத்து அதனையே விரும்புதல் ஏகநாய வழிபாட்டை வற்புறுத்தியவாறு.

கலந்தே கூடுமீன் - அடியார் கூட்டம் - வற்புறுத்தியவாறு. சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் “அன்பரொடுமீஇ” என்றது காண்க.

“**கலந்தே**” என்பதனில் உள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் ‘கழல் பேணிநரொடுமே’ என்று கூட்டுக. ஏனையோர் கூட்டங்களினின்றும் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை.

கூடுமீன் - இதனையே “தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்” என்றார் தாயுமான சுவாமிகள். அத்திருப்பாடலை 154-ம் திருப்பாடலில் “வேசறுதல்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்டாம்; ஆண்டுக் காண்க.

இத்திருப்பாடல் உலகர் நிலைக்கு இரங்கி, இறைவன் திருவடிகளையே பேணும் அடியவர்கள் நிலையை உணர்த்துகின்றது. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தான “**சிவானந்தமேலிடுதல்**” புலனாதல் காண்க

511. கடலின்றிரை யதுபோல்வரு
 கலக்கமல மறுத்தென்
 உடலுமென துயிரும்புகுந்
 தொழியாவண்ண நிறைந்தான்
 கடருஞ்சுடர் மதிசூடிய
 திருப்பெருந்துறை யுறையும்
 படருஞ்சடை மகுடத்தெங்கள்
 பரன்றான்செய்த படிநே

கூ

(இ-ள்)

ஒளி வீசி வளரவுள்ள பிறைமதியைச் சென்னியிற் சூடியவனும்; விரிகின்ற சடையை மகுடமாகக் கொண்டவனும்; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனுமாகிய எங்கள் இறைவன்; கடலிலைகள் போல் இடையறுது வரும் துன்பங்களை விளைவிக்கும் பாசத்தை அகற்றி; என் உடலிலும் உயிரிலும் நுழைந்து; அங்கு ஒரு சிறிதும் வெற்றிடமின்றி; நீக்கமற நிலை பெற்றான். இஃது அவன் செய்த இந்திர சாலம்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; - சுடரும் சுடர்மதி சூடிய, படரும் சடை மகுடத்து; திருப்பெருந்துறையுறையும் எங்கள் பரந்தான்; கடலின் திரையது போல் வரு; கலக்க மலம் அறுத்து; என் உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து; ஒழியா வண்ணம் நிறைந்தான்; அவன் செய்த படிதே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சுடருஞ்சுடர் மதி சூடிய— விரிகின்ற ஒளியுள்ள பிறை நிலவைச் சூடிய. வெண்கதிர்ச் செல்வன் தக்கன் சாபத்தால் தன் பதினைந்து கலைகளையும் இழந்து மீதமுள்ள ஒரு கலையுடன் இறைவனைப் புகலடைந்தான். அந்த ஒற்றைக்கலையும் இழந்து அழியவுள்ள நிலையில் இறைவன் அவனை அரவணைத்துத்தன் தலையில் சூடி, இழந்த கலைகள் அனைத்தும் மீண்டும் வளர அருள் பாலித்தான். அக்கலைகள் வளரவளர அவன் ஒளியும் விரிவதாயிற்று. ஆதலின் மதியின் சுடர் இனி மேலும் சுடரும் நிலை எய்தியது என்றவாறு.

மதி - இதனைத் திருப்பெருந்துறைக்கும் கூட்டி “வானளாவிய பொழில்கள் நிறைந்த திருப்பெருந்துறை” - எனலுமாம்.

படரும் சடை மகுடத்து - இறைவன் சடை ஒன்பது புரிகளாக உள்ளது. அவை அவன் தோள்களில் படிந்து வலது பக்கம் நான்கும், இடது பக்கம் நான்குமாக முன்புறமும்; பின்புறம் ஒன்றுமாக உள்ளன. இவை அவன் திருக்கூத்தியற்றும்பொழுது நான்கு திசைகளிலும் வீசிப்படர்வன- என்றவாறு.

சடைமகுடத்து - முன்னம் 507-ம் திருப்பாடலில் “சடைமுடியான்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கடலின் திரை அது போல் வரு - சஞ்சித வினையாகிய கடலினின்றும் அலை போன்று ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஓயாது வரும் பிராரத்த வினையாகிய துன்பங்கள் அவற்றைத் திரை என்றது தொழிலுவமம்.

கலக்க மலம் அறுத்து - கலக்கமும் மலமும் என உம்மைத் தொகை விரித்துக் கொள்க. **கலக்கம்** - துன்பம். **அறுத்து** - திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக வந்து சட்சித்தை அளித்துச் சஞ்சித வினைகளை அழித்த சரிதக்குறிப்பு.

என் உடலும் எனது உயிரும் புகுந்து - திருமால் நான்முகன் போன்றோரின் ஒளி வடிவமான உடல் போலன்றிப் புன்புலால் யாக்கையாகிய இழிந்த என் உடலும்; அறியாமை நிறைந்து இருள் மயமாக உள்ள என் உயிரும் புகுந்து, உடலின்கண்; உயிரின்கண் என ஏழனுருபு விரித்துக் கொள்க.

புகுந்து - தானே வலிய நுழைந்து.

ஓழியாவண்ண நிறைந்தான் - சிறிதும் வெற்றிடமின்றியும், நீங்காமலும் நிலைபெற்றிருப்பது, அவ்வெற்றிடத்தில் சீவபோதம் புகுந்து விடாமற்காக்கும் பொருட்டு என்றவாறு.

படிற்று - இறைவன், இவ்வருளிப்பாட்டை, நம் அடிகள் அறியாதவாறே செய்தானாதலின் இதனை இந்திரசாலம் என்றார்.

இது செய்தபடிற்று இதனை என்னென்பேன் என இசையெச்சங்கள் வருவித்து முடித்துக்கொள்க. ஏ - ஈற்றசை.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன், நம் அடிகளின் உடலின்கண்ணும் உயிரின்கண்ணும் சிறிதும் வெற்றிடமின்றி, வலியப்புகுந்து, நீக்கமின்றி நின்றலின் சீவபோதம் நுழையச் சிறிதும் இடமின்மை கண்டாம். அதனால் அங்குச் சிவபோதமே நிறைந்துள்ளமை புலனாம். இவ்வுண்மையால் இப்பதிகக் கருத்தான “**சிவானந்தமேலீடுதல்**” காண்க.

512. வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன்செல்வம்
வேண்டேன் மண்ணும்விண்ணும்
வேண்டேன்பிறப் பிறப்புச்சிவம்
வேண்டார் தமைநாளும்
தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மன்னு
திருப்பெருந்துறை யிறைதாள்
பூண்டேன்புறம் போகேனிணிப்
புறம்போகலொட் டேனே

(இ-ள்)

நிலைபெற்ற திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனை அடைந்தேன்; அவன் திருவடிகளை அணியாகத் தரித்துக் கொண்டேன்; அவனைவிட்டு அப்பால் செல்லேன்; இனி அவனையும் அப்பால் போகவிடேன்; (எனவே யான்) புகழ் வேண்டேன்; செல்வத்தை விரும்பேன்; மண்விண்ணுலக ஆட்சிகளை வேண்டேன்; பிறப்பையும் இறப்பையும் வேண்டேன்; மங்கலமாக உள்ள முழுமுதற்பொருளை விரும்பாத புறச்சமயிகளை ஒரு நாளும் மனத்தாலும் அணுகேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - மன்னு திருப்பெருந்துறை சென்று சேர்ந்தேன்; இறைதான் பூண்டேன்; புறம்போகேன்; இனிப்புறம் போகல் ஒட்டேன், புகழ் வேண்டேன்; செல்வம் வேண்டேன்; மண்ணும் விண்ணும் வேண்டேன்; பிறப்பு இறப்பு வேண்டேன்; சிவம் வேண்டார் தமை நாளும் தீண்டேன்"- என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மன்னுதிருப்பெருந்துறை சென்று சேர்ந்தேன். மன்னு - நிலை பெற்ற. இதனை இறைதான் என்பதன் முன்னம் புணர்க்க.

திருப்பெருந்துறையை என இரண்டாம் வேற்றுமை தொகையாகக் கொள்ளினுமாம். ஏழாம் வேற்றுமைஉருபுத் தொகையாகக் கொள்ளினுமமையும். **இறைதான் பூண்டேன்** - இறைவன் தானே என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. சென்று சேர்ந்தேன் திருப்பெருந்துறை இறைதான்; இறைதான் பூண்டேன் எனப்பிரித்துக் கூட்டலுமொக்கும்.

பூண்டேன் - மேற்கொண்டேன் எனலுமாம்.

புறம்போகேன் - அவன் திருவடிச் சார்பு எனக்குப் பேரின்பமளிப்பதால் அவனையன்றி எனக்கு வேறொரு சிந்தனை இல்லை என்றவாறு.

இனிப்புறம் போகல் ஒட்டேன் - இனி - முன்பு திருப்பெருந்துறையில் என்னை ஆட்கொண்டான்; என் சென்னிமிசைப் பாதமலர் சூட்டினான்; பின்னர்

பிரித்து சென்று விட்டான். இனி, அவ்விதம் பிரிந்து செல்லவிடமாட்டேன் என்றவாறு. முன்னம் 117-ம் திருப்பாடலில் “விடல் இல் அடியார்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. திருவாசகம் பிடித்தபத்து முழுவதிலும் “சிக்கெனப் பிடித்தேன்; எங்கெழுந்தருளுவதினியே” என்று அருளியுள்ளது காண்க.

மேலும்,

திருச்சிற்றம்பலம்
எங்கே போவே ஞாயிடினும்
அங்கே வந்தென் மனத்தீராய்ச்
சங்கை யொன்று மின்றியே
தலைநாள் கடைநா ளொக்கவே
கங்கை சடைமேற் கரந்தானே
கலைமான் மறியுங் கனன்மழுவும்
தங்குந் திரைக்கா விரிக்கோட்டத்
தையா றுடைய அடிகளோ!
திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-77-2)

என்றதும் காண்க.

முன்னம் 322-ம் திருப்பாடலில் “கடைத்தலை முன் நின்றதற்பின்” என்றதன் விளக்கத்தின் சிவஞானசித்தியார் 8-ம் சூத்திரம் 4-ம் அதிகாரணம் 37-ம் பாடலை எடுத்துக்காட்டினும். அதனில்,

“பொய்ந்நிறவைம் புலநிறங்கள் பொய்யென மெய்கண்டான் பொருந்திடுவன் சிவத்தினொடும் போதான் பின்னை முன்னிறை நீர் சிறைமுறிய முடுகியோடி முந்நீர் தந்நீராய்ப் பின்னீங்கா முறைபோல்.” என்ற பகுதி ஈண்டு நினைத்ததும்.

அதற்கு உரை வகுத்த மறை ஞானசம்பந்தர் - “பிரவாகமாய் ஓடாநின்ற நதியை அடைக்கக் கட்டுண்ட இடத்து அஃது உடைந்தவாறே விரைவிற் சென்று

சமுத்திரத்தைப் பொருந்தின இடத்து அந்த உப்பு நீரேயாய்ப் பின் திரும்பாதிருக்கு மாறுபோல் சிவனை அடைந்து ஆன்மாவும் அந்தச் சிவமேயாய் மீளா திருப்பான்” என்றவாறு. முறைபோல் என்பதனால் காட்டகத்தில் அடங்கியிருந்த அக்கினி விளங்கித் தோன்றின இடத்துப் பின்பு அவ்வரணியிற் புகாதவாறு போலும், தயிருட்டோன்றிய நெய் மீள அத்தயிராகாதவாறு போலும் என அறிக.

இதற்குப் பிரமாணம் சுப்பிரபேதம் இரௌரவசூத்திரம்; “நிச்சுவாசம்” என அறிக.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ தொண்டலால் துணையுமில்லை
தோலலா துடையுமில்லை
கண்டலா தருளுமில்லை
கலந்தபின் பிரிவ தில்லை
பண்டைநான் மறைகள் காணாப்
பரிசினன் என்றென் றெண்ணி
அண்டவா னவர்க ளேத்தும்
ஐயனை யாற னாக்கே ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-40-4)

என்று விளக்கியபின் இத்திருவாசகப் பாடலையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்.

புகழ் வேண்டேன் - புகழ், பொருள் போல விருப்பத்தை விளைவித்துக் கொள்ளும் தகையதாகித் தன்னை விரும்புவார்க்கு சிவபூசை சிவபுண்ணியம் முதலியவற்றில் ஈடுபாடினமையை விளைவிக்கும். சமய உண்மைகளை மறக்கச் செய்து தன் முனைப்புக்குக் காரணமாகும். ஆதலின் **புகழ் வேண்டேன்** என்றார். இதில் வெறுப்புத் தோன்றும் வண்ணம் வினைமுற்றாக உரைத்தார்.

பொருள் வேண்டேன் - பொருள், உலக இன்பத்துக்குக் காரணமாகிப் பற்றை வளர்த்து வினைகளை ஈட்டி ஏதுவாக அமைதலின் “பொருள் வேண்டேன்” என்றார்.*

மண்ணும் விண்ணும் வேண்டேன் - மண்ணும் விண்ணும் என்பன அவ்விரு உலகங்களில் ஆட்சிகளைக் குறித்துவாறு. அவை, போர், காமம், உலோபம் குரோதங்களுக்கு வித்துக்களாய் வினைகளைப் பெருக்கலின் அவற்றை வேண்டேன் என்றார்.

பிறப்பு இறப்பு வேண்டேன் - பிறப்பும் இறப்பும் என உம்மைகள் விரித்துக் கொள்க. அவை சகடக் கால் போல் கீழ்மேலாகவும் கடலின் அலைகள் போல் ஓயாமலும் வந்து முடிவில்லாத வினைத் தொடர்ச்சிக்குக் காரணமாதலின் “அவற்றை வேண்டேன்” என்றார்.

சிவம் வேண்டார் தமை நாளும் தீண்டேன் - சிவம் - மங்கலமான முழுமுதற் கடவுள். அச்சிவத்தை நாளும் ஆன்மார்த்த பூசையிலும் திருக்கோயில் வழிபாட்டிலும் வணங்கி உய்வதற்காகவே கருவிகரணங்கள் நமக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 42-ல் “தெய்வம்” என்பதோர் சித்தம் உண்பாகி” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

புறச் சமயிகள் சிவபரம் பொருளை முழுமுதல் கடவுளாக ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள். புறப்புறச் சமயிகள் முழுமுதற் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இருப்பதையே ஒப்புக் கொள்ளாதவர்கள். ஆதலின் அவர்களைத் தீண்டேன் என்றார்.

தீண்டுதல் - மனத்தினாலும் நினையாமை எனவே மெய்யினால் தீண்டாமை. தானே பெறப்படும். **தீண்டேன்** - அணுகேன் எனலுமாம்.

* If all those glittering monarchs that command
The servile quarters of this earthly ball
Should tender in exchange their shares of land
I would not change my fortunes for them all
Their wealth is but a counter to my coin
The world's but theirs; but my Beloved's mine (Francis Quarles)

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஆண்டி லெடுத்தவ ராமிவர்
 தாமவ ரல்குவர்போய்த்
 தீண்டி லெடுத்தவர் தீவினை
 தீர்ப்பவன் தில்லையின்வாய்த்
 தூண்டி லெடுத்தவ ரால்தெங்கோ
 டெற்றப் பழம்விழுந்து
 பாண்டி லெடுத்தபஃ ருமரை
 கீழும் பழனங்களே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 249)

என்றவிடத்துத் “தீண்டில்” என்ற சொல்லை “அணுகில்” என்ற பொருளில் நம் அடிகளே பெய்துள்ளமை காண்க.

இத்திருப்பாடலில், உலகப் பொருள்கள் எவற்றையும் வேண்டாமை கூறப்பட்டது. அதனால் சீவபோதம் நீங்குதல் பெற்றும். பின்னர்ச் சிவம் ஒன்றையே வேண்டுதல் கூறப்பட்டது. அதனால் சிவபோதம் எய்தல் பெற்றும். முடிவில் அச்சிவத்தை என்றும் நீங்காமை கூறப்பட்டது. அதனால் சிவபோதமே மேலோங்கல் பெற்றும். இவை, இப்பதிகக் கருத்தான “சிவானந்த மேலிடுதலாகும்”

513.

கோற்றேனெனக் கென்கோகுரை
 கடல்வாயழு தென்கோ
 ஆற்றேனென்க ளரனேயரு
 மருந்தேயென தரசே
 சேற்றூர்வயல் புடைசூழ்தரு
 திருப்பெருந்துறை யுறையும்
 நீற்றூர்தரு திருமேனிநின்
 மலனேயுனை யானே

(இ-ள்)

சேறு நிறைந்த வயல்கள் சூழ்ந்த; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள; திருநீறு பொலியும் திருமேனியுடைய; மலமற்றவனே; உன்னையான் எனக்குக் கிடைத்த கொம்புத்தேன் என்பேனோ; ஒலிக்கின்ற கடலினின்றும் எழுந்த அமுதம் என்பேனோ; எங்கள் பாவத்தை அழிப்பவனே; கிடைத்தற்கரிய மருந்தே; என் மன்னவனே; நின் இன்பம் இவ்வாறு இருந்தது என்று சொல்ல இயலாதவனானேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “சேற்று ஆர் வயல்புடை சூழ்தரு; திருப்பெருந்துறை உறையும்; நீற்று ஆர் நிறைதரு மேனி; நின்மலனே; உன்னையான்; எனக்குக் கோற்றேன் என்கோ; குரைகடல்வாய் அமுது என்கோ; எங்கள் அரனே; அருமருந்தே; எனது அரசே; ஆற்றேன்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சேற்று ஆர் வயல்புடை சூழ்தரு - நன்செய் நிலங்கள் சூழ்ந்துள்ள. திருப்பெருந்துறையில் நீ எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கினாய்; பின்னர் பிரிந்து சென்றாய் அதனாலும், பின்னர் மதுரை நிகழ்ச்சிகளாலும் நான் பெரிதும் துன்புற்றேன். அத்துன்பம் எனக்கு மலபரிபாகம் வருவித்தது. இப்பொழுது மீண்டும் நான் திருப்பெருந்துறையை எய்திவிட்டேன். ஆனால் உன்னுடன் கூடவில்லை. இது நன்செய் நிலத்தில் நாற்றங்காலில் உள்ள நெல் நாற்றுக்கள் உரிய பக்குவம் எய்திய பின் பெயர்த்து எடுத்து வயலில் நடுதல் போன்றது. நீ மீண்டும் எனக்குக் காட்சிதரும் செவ்வி இஃதாகும் என்பது குறிப்புப்பொருள்.

சேற்று - சேறு என்பதன் விரித்தல் விகாரம்.

நீற்றுஆர் திருமேனி - திருநீற்றை நிறையப் பூசியுள்ள திருமேனி எனலுமாம். திருநீற்றை நுகரும் அழகிய உடல் எனலுமொன்று. திருநீறு ஈண்டு உமையம்மையைக் குறித்து நின்றது. அதுபற்றி முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நீற்றேன்” என்றதன் கீழ்விளக்கியது காண்க. அம்பிகையாகிய திருநீறு தன் உடம்பில் படிவதனால் அவள் பரிசுத்தை

நுகர்ந்து இன்புறும் திருமேனி என்றவாறு.

நீறு ஆர் திருமேனி என்பதன் விரித்தல் விகாரமாகக் கொண்டு திருமேனியாகிய அம்பிகை இறைவனாகிய நீற்றைப் பரிசுத்தால் நுகர்ந்து இன்புறுகின்றாள் எனலுமாம். இறைவனுக்குத் தனியாக உடல் இல்லை. அம்பிகையாகிய பேரருளையே தன் உடலாகக் கொண்டுள்ளான். அவ்வுடல் மீது திருநீறு படிந்து பரிசு உணர்ச்சி நல்குகின்றது என்றவாறு. ஈண்டு திருநீறு இறைவன் எனக்கொண்டார். அதனைத் திருமுறை 2-66-8-ல் “அராவணங்குந் திருமேனி ஆலவாயான் திருநீறே” என்பது காண்க. அது “திருநீறு, நாகம் வளைந்து தவமும் உடம்பினனான திருவாலவாயான்” என்று பொருள்தரும். இப்பதிகம் முழுவதிலும் ஈற்றடிகளிலுள்ள “ஆலவாயான் திருநீறே” என்பவற்றைத் திருநீறு சிவபெருமானே என்று பொருள் செய்க.

அம்பிகையும் இறைவனும் நெருப்பும் குடும் போன்று பிரிக்க இயலாதவர்கள். திருநீறும் அவ்வாறே அம்பிகையும் இறைவனுமாக உள்ளது. அம்பிகை ஆற்றலும் இறைவன் ஞானமுமாம். அவை இரண்டும் இணைந்து நின்றாலே உயிர்கள் உய்தி பெறும். ஆற்றலற்ற ஞானம் முடமாகும் (Lame) ஞானமற்ற ஆற்றல் மூர்க்கமாகும் (Brutal). எனவே அடியவர்கள், அம்பிகையும் அண்ணலுமாக உள்ள திருநீறு அணிந்து இன்பம் நுகர்கின்றார்கள்.

அதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ செடிநுகருஞ் சமணார்களும் சீவரத்த சாக்கியரும்
படிநுகரா தயருழப்பார்க் கருளாத பண்பினான்
பொடிநுகருஞ் சிறுத்தொண்டர்க் கருள்செய்யும் பொருட்டாகக்
கடிநுகராய் வீற்றிருந்தான் கணபதீச் சரத்தானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-61-10)

என்றதிற் காண்க.

நிம்மலன் - இயல்பாகவே பாசங்களினிங்கியவனும், அடியவர்களின் பாசங்களை நீக்குபவனுமாம்.

எனக்குக்கோல்தேன் என்கோ?

கோல்தேன் - கொம்புத்தேன்; தேன்கள் மூவகைப்படுவன. அவை, பெருந்தேன்; கோற்றேன், கொசுத்தேன் என்பன. பெருமலை முகடுகளில் உள்ள பாறை இடுக்குகளில், பெருவகைத் தேனீக்களால் ஈட்டப்படுவது “பெருந்தேன்”; மரக்கிளைகளிலும் சிறிய செடிகளிலும் சிறுவகைத் தேனீக்களால் ஈட்டப்படுவது “கோற்றேன்”; செடிகளிலும் தூருகளிலும் மிகச்சிறிய தேனீக்களால் மிகக் குறைந்த அளவில் சிறுகுடுகளில் ஈட்டிவைக்கப்படுவது “கொசுத்தேன்”. தேடிக்காண அரியதாயும் பெருந்துன்பம் விளைவிக்கும் தேனீக்கள் உள்ளமையாலும் பெருந்தேனை விலக்கினார். அளவின் சிறுமையால் அதிகம் பயன்படாத கொசுத் தேனையும் விலக்கினார். பெறுவதில் அருமையற்றதும் போதிய அளவில் கிடைப்பதுமான கொம்புத் தேனை. ஈண்டுக் குறித்தார். வீடுகளிலும் தோட்டங்களின் வளர்க்கப்படுவன கொம்புத்தேனே. இதுபற்றி திருத்தொண்டர்புராணம் கண்ணப்ப நாயனார்புராணம் 144-ம் பாடலில் சிவக்கவிமணி C.K.சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் தம் உரையில் விளக்கியது காண்க.

என்கோ - ஓகாரம் வியாப்பின் பொருட்டுவந்த வினா. **என்** - பக்தி; **க** - எதிர்கால இடைநிலை. **ஓ** - வினா.

கவியரசு அவர்கள் சிவானந்தம் தேனினும் இனியது என்று விளக்கி அருணகிரிநாத சுவாமிகளின் திருவாக்கை எடுத்துக்காட்டுவார்கள். அத்திருவாக்கு 247-ம் பாடலை “ஆர்பாடும் சாராவகை அருளி” என்றதன் விளக்கத்திற் காண்க.

குறைகடல் வாய் அமுது - கடல் வாய்விட்டுப் புலம்பும்படி கடைந்து எடுக்கப்பட்ட அமுது எனலுமாம். அமுதின் அருமை கூறியவாறு. அரிய பொருளைப் பறிகொடுத்தோர் வாய்விட்டுப் புலம்பும் உலக வழக்கும் காண்க.

குறைகடல் - என்பது பிழையான பாடம்.

ஆற்றேன் - உன் இன்பம் முழுவதையும் துய்க்க வல்லவ னல்லேன் என்றவாறு. இன்பமிகுதியையும் நான் பொறுக்ககிலேன் என்றலுமாம். முன்னரும் திருவண்டப்பகுதி 155-156-ல் “கடக்களி நேற்றுத் தடப்பெரு மதத்தின்

ஆற்றேனாக" என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

அரணே - பாசங்களை அழிப்பவனே.

அருமருந்து - தேவாமுதம் போன்று நஞ்சுடன் தோன்றாமையாலும் தேவாசுரப் போரை விளைவிக்காததாலும்; அசுரர்களை வஞ்சித்துத் தேவர்களுக்கு மட்டும் கொடுக்கப்படாததாலும் அரிய மருந்து என்றார்.

அரசே - இராஜன்; தன்குடிகளை ரஞ்சிப்பவன்.

யானே - ஏகாரம் ஈற்றசை.

கொம்புத்தேனும் அமுதமும் நுகர்வார்க்கு இன்பம் பயப்பன. அவ்வின்பம் சீவபோதத்தால் கிட்டுவது. ஈண்டு இறையின்பம் எவ்வாறு இருந்தது என்று என்னால் கூறஇயலவில்லை. அவ்வின்பத்தை என்னால் தாங்கவும் முடியவில்லை என்பதால் இத்திருப்பாடலில் சீவபோதம் முற்றிலும் நீங்கி சிவபோதமே மேலோங்கல் புலனாகின்றது. இஃது இப்பத்தின் கருத்தான "சிவானந்தம் மேலீடுதலாவது 'அறிக'.

514.

எச்சமறி வேனானெனக்
கிருக்கின்றதை யறியேன்
அச்சோவெங்க ளரனையரு
மருந்தே யெனதமுதே
செச்சைமலர் புரைமேனியன்
திருப்பெருந்துறை யுறைவான்
நிச்சம்மென நெஞ்சின்மன்னி
யானுகிநின் றுனே."

கூ

(இ-ள்)

வெட்சிமலரும் தோற்கும் செந்நிறமுள்ள உடம்பினனும்; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனுமாகி; எங்கள் பாசங்களை

அழிப்பவனே; கிடைத்தற்கரிய மருந்தே; என் அமுதமே; எப்பொழுதும் என் மனத்தில் நிலைபெற்று யானாகி நின்றவனே; எனக்கு இன்னும் எவை தேவையோ, அவற்றையே பெரிதாகக் கருதுகின்றேன்; யான் ஏற்கனவே பெற்றுள்ளவற்றை பெரிதாக மதியேன்; இஃதென்ன வியப்பு!

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - செச்சை மலர்புரையும் மேனியன்; திருப்பெருந்துறை உறைவான்; எங்கள் அரனே; அருமருந்தே; எனது அமுதே; நிச்சம் என நெஞ்சில் மன்னி; யானாகி நின்றனே; நான், எச்சம் அறிவேன்; எனக்கு இருக்கின்றதை அறியேன்; அச்சோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

செச்சைமலர்புரையும் மேனியன் -

செச்சை மலர் - வெட்சிமலர், இது மிகவும் செந்நிறமானது. **புரையும்** - குற்றமுறும். சிவபெருமானின் திருமேனி வண்ணத்துக்கு இம்மலரை உவமை கூறின், மலர் அதற்கு ஒவ்வாது குற்றமுறும் என்றவாறு. **புரை** என்பது குற்றம் என்னும் பொருளில் வருவதனை. முன்னம் 56-ம் திருப்பாடலில் “பொய்யிலா மெய்யர்” என்றதன் விளக்கத்திற் காண்க.

மேனியன் - முன்னரும் 30-ம் திருப்பாடலில் “செந்தாமரைக் காடனைய மேனி” - என்றருளியது காண்க. மேனியன் - ஈண்டு வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது.

உறைவான் - இஃதும் வினையெச்சம் பொருளில் வந்தது.

எங்கள் அரனே - ஏனைய அடியார்களையும் சேர்த்து ‘எங்கள்’ என்று பன்மையிற் கூறினார்.

அரன் - மும்மலங்களையும் அரிப்பவன்.

அருமருந்தே - உயிர்களுக்கு மல இருள் நீங்கினும் திருவருள் விளக்கமின்றேல் சீவபோதம் நீங்காது. அதனை நீக்கும் இறைவனாகிய திருவைந்தெழுத்தாம் மருந்து உட்கொள்ளாமல் கணித்தாலே பிறவிப் பிணி

நீக்கலின் அருமருந்த் என்றார். இதனை 434-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட “கயிலை பாதி காளத்தி பாதி அந்தாதி” 39-ம் பாடலில் காண்க. எனது அமுதே - மரணத்தை நீக்கும் அமுது என்ற சொல் ஈண்டு வீட்டின்பம் குறித்து நின்றது. அஃது ஒவ்வோருயிரும் தனித்தனி நுகர்வதாகலின் எனது என்று ஒருமையிற் கூறினார்.

எங்கள் அரனே, என்றதால் மல இருள் நீக்கமும் அரு மருந்தே என்றதால் திருவருள் விளக்கமும் எனது அமுதே என்பதால் திருவடிப்பேறும் அளிப்பவன் சிவபெருமான் என்பன கூறப்பட்டன. இவை மூன்றும் முறையே சிவஞான போதம் 9, 10, 11 சூத்திரங்களில் விளக்கப்படல் காண்க.

நிச்சம் என் நெஞ்சில் மன்னி - நிச்சம் - நித்தியம், நாடோறும் என்றவாறு. இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

“பொச்சாப்புக் கொல்லும் புகழை யறிவினை
நிச்ச நிரப்புக்கொண் றாங்கு” (திருக்குறள் 532)

என்றதைப் பரிமேலழகர் உரையுடன் காண்க.

என - அகரம் பன்மை உணர்த்தாமையின் உருபன்று, சாரியை.

யானாகி நின்றனே - ஆகி - என்றமையால் ‘ஆக்கம்’ செயற்கை. அவன் வேறு நம் அடிகள் வேறு எனினும், தன் முனைப்புச் சிறிதுமின்றித் தெளிந்த அறிவெய்திய நம் அடிகளை, இறைவன் தன் அருள் வியாபகத்துள் அடக்கி, அடிகள்; ஆண்டவன்; எனப்பிரித்தறிய வாராவண்ணம் சுத்தாத்துவ நிலையில் முழுவதும் இறைவனாகிய தானே என நம் அடிகளை உணரச்செய்தான் என்றவாறு.

ஈண்டு, முன்னம் 238-ம் திருப்பாடலில் “சிவமானவாபாடி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான போதம் சூத்திரம் 10 அதிகரணம்-1 உதாரண வெண்பா.1 பார்க்க.

இத்திருப்பாடலில் வரும் ஏகாரங்கள் அனைத்தும் தேற்றப்பொருளில் வந்தன.

நின்றனனே - என்பதும் பாடம்.

நான் எச்சம் அறிவேன் -

எச்சம் - முழுமை எய்த எது வேண்டியுள்ளதோ அது. Wanting என்பர் ஆங்கிலத்தில். “நடந்த குதிரை” - என்பதில் “நடந்த” என்பது பெயரெச்சமாகும். அவ்வெச்சத்தை முழுமையாக்கக் “குதிரை” என்ற பெயர்ச்சொல் தேவைப்படுகின்றது. அவ்வாறே இப்பொழுது நம் அடிகள் சீவன்முத்த நிலையிலுள்ளார். இங்கு இவருக்கு சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே கருதி வழிபட்டும், தம் போன்ற ஏனைய சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தில் கலந்திருந்தும் பரமுத்தி அடைய வேண்டியுள்ளது. சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நினைக. அவ்வழியில்தான் அவர் தமக்கு முழுமை அளிக்கும் பரமுத்தியைப் பெற இயலும் எனவே பரமுத்தியை ஈண்டு நான் அறிவேன் என்றார். **அறிவேன்** - பெரிதாகக் கருதுகின்றேன்.

எனக்குள்ளதை அறியேன் - உள்ளது - இப்போதுள்ள சீவன்முத்தநிலை.

அறியேன் - இதனை மதிக்கமாட்டேன் என்றவாறு.

எச்சம் அறுவேன் - என்று பாடம் கொண்டு அடியேன் அறியாமையால் குறைபாடிலனாக எண்ணியிருந்தேன் என்றுரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

அச்சோ - வியப்பும் இரக்கமும் குறித்து நிற்கும் இடைச்சொல்.

சீவன்முத்த நிலையிலுள்ள ஆன்மா, நின்மல துரியாதீதத்தில் இறையின்பம் நுகரும்; ஆனால் அவ்வப்பொழுது கீழிறங்கி வாசனாமல வயப்படும். அப்பொழுது சீவபோதம் துளிர்விடும். அக்குறைபாடு நீங்க இப்பாடலில் பரமுத்தி வேண்டப்படுகின்றது. அந்நிலை; முழுவதும் திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கி நின்றலாம். இஃது இப்பத்தின் கருத்தான **சிவானந்த மேலீடுதலாம்**.

515. வான்பாவிய வுலகத்தவர்
 தவமேசெய அவமே
 ஊன்பாவிய வுடலைச்சுமந்
 தடவிமர மாணேன்
 தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு
 திருப்பெருந்துறை யுறைவாய்
 நான்பாவியன் ஆளுலுனை
 நல்காயென லாமே.

க௦

(இ-ள்)

தேன்பெருக்கெடுக்கும் கொன்றை மரங்கள் நிலைத்துள்ள; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனே; சிதாகாய வெளியிற் பரவியுள்ள மேலோர்கள் தவத்தையே செய்ய; நான் ஊன் பரவியுள்ள இவ்வுடலை வீணாகச் சுமந்து; காட்டிலுள்ள மரம் போலானேன்; நான், தீவினையாளனுயிருப்பின் உன்னை நோக்கி “அருள் பாலிப்பாய்” என்பேனோ!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “தேன்பாய் மலர்க்கொன்றைமன்னு; திருப்பெருந்துறை உறைவாய்; வான்பாவிய உலகத்தவர் தவமே செய்; (நான்) ஊன் பாவிய உடலை அவமே சுமந்து; அடவி மரம் ஆனேன்; நான் பாவியன்; ஆனால்; உனை நல்காய் எனலாமோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தேன்பாய் மலர்க்கொன்றைமன்னு - வண்டுகள் உண்டு மீதமான தேன் கொன்றை மலர்களினின்றும் பாய்ந்து வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுக்கின்றது என்றவாறு. அவன் ஊராகிய திருப்பெருந்துறையில் உள்ள கொன்றை மலர்ச் சோலைகளே, அத்துனை வள்ளண்மையுள்ளன என்றதால், அவனும் தன் அடியார்களுக்குத் தன் திருவருளை வெள்ளமாகத் தருகின்றான் என்றது குறிப்பு.

எண்ணற்ற சிவநெறியாளர்கள், இன்று குருமூர்த்திகளை அடைந்து சிவதீக்கைகள் பெற்று சைவானுட்டானம் ஆன்மார்த்த சிவபூசை முதலிய சைவ ஒழுக்கத்தில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களுக்குத் தீக்கை நல்கும்

குருமார்கள் சமயம், விசேடம் முதலிய தீக்கைகள் பெற்று சாதிகார நிர்வாண தீக்கையும் ஆசாரிய அபிசேகமும் பெற்றவர்கள். நிர்வாண தீக்கையில் நிரதிகார தீக்கை பெற்றவர்கள் பிறருக்கு தீக்கை முதலியன நல்கும் அதிகாரமில்லாதவர்கள். சாதிகாரம் என்பது ச+அதிகாரம் = அதிகாரத்துடன் கூடியது. அஃதாவது பிறருக்குத் தீக்கை நல்கும் அதிகாரம். இவர்களே ஆசாரிய அபிடேகம் பெற்றுக் குருமார்களாகத் தகுதியுள்ளவர்கள். இவர்கள் பிறருக்குத் தீக்கை நல்குழி சிவபெருமானே இவர்களை அதிட்டித்து நின்று தீக்கை நல்குகின்றான் என்பது ஞானநூல்கள் கூறும் உண்மை. அவ்வாறு தீக்கை பெற்றவர்கள் சிவானந்தம் நுகர்வர். அஃது அவர்கள் தேவைக்கு மேல்போந்து அவர்கள் குடும்பம், உறவு, சமூகம், நாடு முதலியவற்றையும் உய்விக்கும்.

ஈண்டு, திருப்பெருந்துறையில் உள்ள சோலைகளில் எண்ணற்ற கொன்றை மலர்கள் உள்ளன. அவையனைத்தும் பொன்னிறமானவை. கணக்கற்ற வண்டுகளைத் தம்பால் ஈர்த்துத் தேன் அளித்து இன்புறுத்துவன. அவ்வண்டுகள் உண்டபின் மீதமாகும் தேன் வெள்ளமாகப் பாய்வது; என்றவற்றில்; கொன்றை மலர்கள் குருமார்களையும், அம்மலர்களின் பொன்னிறம், பொன்னூர் மேனி இறைவன் அவர்களை அதிட்டித்து நிறற்றலையும்; தேன், அவர்கள் நல்கும் உபதேசத்தையும், வண்டுகள் தீக்கை பெறுவோரையும், வண்டுகள் நுகர்ந்து மீதமான தேன் பெருக்கு, அவற்றை நுகரும், ஏறும்பு முதலிய சிற்றுயிர்களுக்கும் கிட்டுதலையும் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றன.

மன்னும் - நிலைபெற்றிருக்கும். இதனைக் கொன்றைமலர்; திருப்பெருந்துறை இரண்டனுடனும் தனித்தனியே புணர்த்துரைக்க.

திருப்பெருந்துறை - திரு - முத்திச் செல்வம் எப்பொழுதும் நிலை பெற்றுள்ள.

பெரும் - முத்தித்திரு எப்பொழுதும் நிலைத்திருப்பதான பெருமையுள்ள.

துறை - பிறவிப் பெருக்கினின்றும் வீட்டுலகமாகிய கரையேற உள்ள படித்துறை

வான் பாவிய உலகத்தவர் தவமே செய - வான் பாவிய உலகம்
- சிதாக்காச உலகப்பரப்பின் மிகுதி குறித்தவாறு.

தவமே செய - தவம் - இது பற்றி முன்னம் 9-ம் திருப்பாட்டில் “தவமே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. அவத்தினின்றும் தவத்தைப் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை.

அவமே - அவம் - இருப்பதை மதித்து எச்சத்தை மறத்தல் எனலுமாம்.
- ஏகாரம் தேற்றம். பிரிநிலையுமாம்.

சுமந்து - பயனற்ற பொருளின் பாரம் முழுவதையும் பொறுத்துச் செல்லல்.
வினையெச்சம் எண்ணுப் பொருட்டு நின்றது.

அடவி மரம் ஆனேன் - சுமத்தலையும் செய்தேன்; அடவி மரமுமானேன்.

“**பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூற் செல்வம்**

நயனுடை யான்கட் படினீ”

(திருக்குறள் 216)

என்ற வள்ளுவர் வாக்கின்படியன்றி, இதுயாரும் செல்லமுடியாத அடவியில் உள்ளது என்ற சொல்லாற்றலால் நச்சு மரம் என்பது பெற்றும்.

மாமரனே - என்பதும் பாடம்.

நான் பாவியன் ஆனால் உனை நல்காய் எனலாமே - ஆனால் என்றதன் பின் ஓர் உம்மைவிரித்து நான் பாவியன் ஆனாலும் உனை நல்காய் எனலாமே என்றுரைத்து; இறைவன் திருவருட்கடல் ஆதலின் அவன் புண்ணிய சீலர்களுக்கு அருள் பாலிப்பதில் வியப்பில்லை. யாவராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டுப் புகலிடமின்றி நிற்கும் தீனர்களுக்கு அருள் பாலிப்பதே அவன் பேரருளின் சிறப்பு. இதனை முன்னம் 503-ம் திருப்பாடலுரையில் திருவினையாடற்புராணம் மரபாதகம் தீர்த்த படலம் 35-ம் பாடலை எடுத்துக்காட்டி விளக்கினும். ஆதலின் உன்னை எனக்குத் “திருவருள் பாலிப்பாயாக” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்ள நான் தகுதியுள்ளவன் என்றுரைத்தலும் மொக்கும். ஈண்டு **எனலாமே** - வினாப்பொருளிலன்றி உடன்பாடு குறித்து நின்றது; என்றுரைப்பினுமொக்கும்.

இத்திருப்பாடலில்; “தேன்பாய் மலர்க்கொன்றை என்றதால், வண்டுகள் கொன்றைமலரைச் சூழ்ந்து ஆரவாரம் செய்து தேனுண்பதனையும்; பின்னர்த் தேன் உண்டபின் மீதமான தேன் பெருக்கெடுத்தலையும் கண்டாம். ஒவ்வொரு மலராகத் தேனுண்புழிச் செய்யும் ஆரவாரம் சீவபோதம் குறிக்கும். வயிறு நிறைய உண்டபின் ஆரவாரம் அடங்கல் சீவபோதம் அறுதலைக்குறிக்கும். மேலும் தேன் பெருக்கெடுத்தல் சீவபோதம் மேலிடுதல் குறிக்கும். அஃது இப்பத்தின் கருத்தாதல் காண்க.

தொகுப்புரை -

பசிய நாவுள்ள பாம்பின் படம் போன்ற அரையுள்ள உமா தேவியின் பங்கினனே; என் உடம்பில் பிரியாது நிலைபெற்றவனே; வினைகளை அழிப்பதில் ஒப்பற்றவனே; அறவிடையானே; பொய்யடிமையில்லாப் புலவர்கள் போற்றும் திருப்பெருந்துறையினனே; பசு பாச ஞானங்களால் அறியப்படாதவனே; பிறை குடிய விசிசடையோய்; நீறு பொலியும் செம்மேனியனே;

உன் திருவடிகளை எய்தும் தகுதியற்ற எனக்கு இருக்கை அளித்து. என் உடம்பினுட்புகுந்து எலும்பின் உட்டுளகளை உருக்கி மனத்தின் உட்பகுதியிலும் கண்களின் உள்ளும், வாக்கிலும் உள்ளவனாகி ஆன்மாவைத் தன்னுள் அடக்கிக் களிப்புள்ள பித்தனுக்கி; விண்ணோருக்கும் அரிய நிலையை நல்கிக் கள்ளக் கருணையால் தன் முனைப்பின்றி நின்மல துரியாதீத நிலையில் திரிபுடியின்றி உன்னையே காணச்செய்தாய்.

இரு வகைப்பாசங்களையும் அறுத்து அவன் புகழ்களையே கற்றுக் கற்றவாறே அவன் திருவடிகளை வழிபடுவோருடன் கூடச்செய்து; எம் துன்பங்களுக்குக் காரணமான பாசத்தை அழித்து; எம் உடல் உள்ளங்களில் வெற்றிடமின்றி நிலைத்திருப்பதான உன் இந்திர சாலத்தில் நாங்கள் திளைப்போமாக.

தலவிசேடம்:-

திருப்பெருந்துறை - சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

35. அச்சப்பத்து தில்லையில் அருளியது (ஆனந்தத் தழுந்தல்)

திருப்பெருந்துறையில் தங்கியிருந்த நம் அடிகள் சீவன்முத்த நிலையை எய்தி விட்டார்கள். ஆயினும் அதனை ஒரு பொருட்டாக மதியாமல் பரமுத்தி நிலையையே விரும்பினார்கள் என்பதனை முன்னம் “உயிருண்ணிப்பத்தில்” கண்டோம். சீவன்முத்த நிலையிலுள்ள ஆன்மா, எப்பொழுதும் தன்னையொத்த சீவன்முத்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் இருந்து கொண்டு, சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே கருதி, நின்மலதுரியாதீத நிலையில் இறைவனை வழிபட்டுக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். ஆன்மா, உடம்புடன் கூடியிருத்தலால் அவ்வப்பொழுது அந்நிலையினின்றும் நழுவிக்கீழ் நிலைகளுக்கு வரும். அக்காலங்களின் மேற்குறித்த சீவன்முத்தர்கள் கூட்டமும் சிவவேட வழிபாடும் திருக்கோயில் வழிபாடும் வாசனாமலம் வந்து ஆன்மாவைத் தாக்காது காக்கும். அப்பொழுது உலகப்பொருள்கள் விழிகளிற்படினும் சிவமாகவே காட்சிதந்து வாசனாமலம் தலையெடுக்காது காக்கும். தவறி உலகப்பொருள்கள் அவ்வவையாகப் புலப்படின, ஆன்மா, உலகியலில் சிக்கிவிட்டதாகப்பொருள். “அந்நிலையை நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன்” என்று நம் அடிகள் இப்பத்திற் கூறுகின்றார்கள்.

உலகப்பொருள்கள் சிவமாகவே காட்சிதருவதால் ஆன்மா எய்துவது “சிவானந்தமேலிடுதல்” அதனைச் சென்ற பத்தின் கருத்துரையாகக் கொண்டனர். நம் முன்னோர். அந்நிலையே தொடர்தல் “ஆனந்தத்தில் முழுகுதல்”. எனவே “ஆனந்தத் தழுந்துதல்” என்பதனை இப்பத்தின் கருத்தாகக் கொண்டனர்.

“ஆனந்தமுறுதல்” என்பது பாடபேதம். அஃதும் இவ்வாறே பொருள்படும்.

ஒன்பதாம் திருமுறையில் இணங்கிலா ஈசன் எனத்தொடங்கும்

திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பாவில் கோயில் பதிகம் முழுவதும் ஈண்டு நினைத்ததும்.

நம் நாட்டில், ஆங்கிலேயர் ஆட்சி நிலவிய காலத்தில், வங்காள மாநிலத்தில் Sir John Woodroof என்ற ஆங்கிலேயர், உயர்நீதி மன்ற நீதிபதியாகப் பணியாற்றி வந்தார். அவர் இந்து சமயத்தில் பெரும் பற்றுக் கொண்டு, சாக்த நெறியினராக விளங்கினார். பல வடமொழி நூல்களை ஆங்கிலத்தில், உரை நடையிலும் கவிதை வடிவிலும் மொழி பெயர்த்தார். அவற்றில் ஒன்றில் அவர் கூறுவது :-

An inflammable thing burns itself and at the same time anything which in Contact with it. Similarly an unbelievable man himself falls from Dharma and also turns others who come into contact with him unbelievers, For this reason all sastras, have counselled the companionship of pious men.

"Just as fire breaking in out in a poor man's cottage turns the royal palace into a charcoal, so if unbelief takes root in the mind of any member of religious body, it makes even the hearts of pandits of the greatest intellect shake."

(Principles of Tantra Sasthra)

“ அருளுரு நச்சார்க் கச்சப் பத்துத்
தேடரு சிவானந் தத்தின முறுகுதல்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“ தரையில்வளர் வினைமுழுதும் வரினுமஞ்சேன்
சிவசமயத் தவஞ்சா ராதார்
அருகில்வரக் காண்கின்மன மஞ்சமென
இகழ்ந்துரைத்தல் அச்சப் பத்தாம் . . .

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

இப்பத்து, அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்களாலான பத்துப் பாடல்கள் கொண்டதாகத் தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

516.

புற்றில்வா ளரவு மஞ்சேன்
 பொய்யார்தம் மெய்யு மஞ்சேன்
 கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல்
 கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
 மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை
 உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்
 கற்றிலா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநா மஞ்ச மாறே.

க

(இ-ள்)

புற்றில் மறைந்து வாழும் கொலைத் தொழிலுள்ள பாம்புக்கும் அஞ்சேன். பொய்யார்களின் சொரூப நிலைக்கும் அஞ்சேன்; தொகுதியான நீண்ட சடையினனும் எங்கள் தலைவனுமான சிவபெருமானின் திருவடிகளைப் புகலாக அடைந்தும் வேறு ஒரு முழு முதற் கடவுள் உண்டு என்று மனங்கொண்டு, எங்கள் தலைவன் பொருட்டுப் பிறதெய்வப்பற்றைத் துண்டித்துக் கொள்ளாதவர்களைக் காண நேரில் நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

புற்றில் வான் அரவு -

வான் அரவு - கொலைத் தொழிலுள்ள நச்சரவாதலின் அது மறைந்துறையும் புற்றும் கூறப்பட்டது.

“நஞ்சுடைமை தானறிந்து நாகம் கரந்துறையும்;
 அஞ்சாப் புறங்கிடக்கு நீர்ப்பாம்பு;-நெஞ்சில்
 கரவுடையார் தம்மைக் கரப்பர்; கரவார்
 கரவிலா நெஞ்சத் தவர்”

(வாக்குண்டாம் 25)

என்றது காண்க.

தீயோர் வாழுமிடத்தையும் அனுகலாகாது என்றவாறு.

பொய்யர் தம்மெய் - பொய்யர்களின் உண்மை இயல்பு. வாளரவு, உடலைவிட்டு உயிரை நீக்குவதன்றி உயிருக்குத் தீங்கு செய்ய இயலாதது. ஆனால், பொய்யர்களின் இயல்பு உடல், பொருள், ஆவி மூன்றற்கும் ஊறுபயப்பதாகும்.

இதனை ஆணவமலபந்தம் என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

கற்றைவார் சடை - குழற்கற்றை; இதனைக் “கேசபாசம்” என்பர். சடை, ஞானத்தின் அறிகுறி. ஞானிகளால் வழிபடப் பெறுபவனும் வீடுபேறு தருபவனும் என்பது குறிப்பு. இது பற்றி முன்னம் 466, 504-ம் திருப்பாடல்களில் கீழுரைத்தவை காண்க.

அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்த ஆடவன்; தோன்றல், குரிசில்; நம்பி.

நண்ணி - புகலடைந்து, “ஆசிரயித்து” என்பர் வட மொழியாளர். சேர்ந்து என்றவாறு. **சேர்தல்** - இடைவிடாது நினைத்தல் என்பது திருக்குறள் 3-க்கு பரிமேலழகர் உரை. ஈண்டு, தியானம் செய்து என்பது கருத்து. வினையெச்சம் எண்ணுப்பொருளில் வந்தது.

நண்ணியும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க.

பெம்மான் - விருப்பத்துக்குரியவன்.

பெம்மாற் கற்றிலாதவர் - பெம்மாற்கு அற்றிலாதவர் என்க. நான்காம் வேற்றுமை உருபு தகுதிப் பொருளில் வந்தது.

அற்றிலாதவர் - அற்றவர்களாகாதவர்கள். அவனுக்கே அடிமையாகி ஏனைய தொடர்புகளைத் துண்டித்துக் கொள்ளாதவர்கள். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை

திருச்சிற்றம்பலம்

“வெற்றவே யடியா ரடிமிசை வீழும்
 விருப்பினன் வெள்ளைநீ றணியும்
 கொற்றவன் றனக்கு மந்திரி யாய
 குலச்சிறை குலாவிநின் றேத்தும்
 ஒற்றைவெள் விடைய னும்பரார் தலைவ
 னுலகினி லியற்கையை யொழித்திட்
 டற்றவர்க் கற்ற சிவனுறை கின்ற
 வாலவா யாவது மிதுவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-120-2)

என்பதிற் காண்க.

நண்ணி என்ற வினையெச்சம் “அறுதல்” என்ற முதனிலையுடன் முடிந்தது. இதற்கு இவ்வாறன்றி; “பெம்மான் கற்றிலாதவர்” என்று பிரித்து. இஃது இரண்டன் தொகையாதலால் பொதுப்பெயர் உயர் திணைப் பெயர்களின்றி மெய் வலிவரின் இயல்பாம் என்ற விதிப்படி திரியாது இயல்பாக வேண்டியது “பெம்மாற் கற்றிலாதவர்” எனத்திரிந்து முடிந்தது. ஆதலின் “பெம்மான் கற்றிலாதவரை” எனப்பிரித்து “எம் தலைவனாகிய சிவன் புகழைக் கற்றிலாதவர்” என்றுரைத்தார் முன்னுரை ஆசிரியருள் ஒருவர்.

இப்பத்தில் எல்லாத் திருப்பாடல்களின் ஈற்றடியும் மோனை நயம் கெடாது வருதலின். இத்திருப்பாடலில் அவ்வாறு பிரிப்பின் மோனை நயம் கெடுகின்றது. ஆதலின் நான்காம் வேற்றுமைத் தொகையாகக் கொண்டாம்.

மற்றும் ஓர் தெய்வம் தன்னை உண்டு என நினைந்து : மற்றும் ஓர் தெய்வம் - தாம் ஏற்கனவே புகலடைந்த சிவபெருமானுக்கு அன்னியமாக வேறு ஒரு முழுமுதற் கடவுள்.

உண்டு என நினைந்து - தெய்வத் தன்மைகள் எய்திய எல்லாரிடத்தும் உள்ள அத்தன்மைகள் அனைத்தும் சிவபெருமானின் அருளாற்றலின் கூறுகளே. பிறிதொரு தெய்வம் சுதந்தரமாக நின்று அருள் செய்வதாக

கருதுதல் குற்றம். அத்தெய்வங்கள் சிவபெருமானின் அருள் வழிநின்று அருள் பாலிக்கும் அதிகார தேவதைகளேயாம். மேலும் சிவபெருமானைப் புகலுற்ற பின்னர், வரும் நன்மை தீமைகளைப்பற்றிச் சிந்தியாமல் அவனையே உறுதியாகப் பிடித்து நிறற்றலே புகலடைந்ததன் இலக்கணமாகும்.

நினைந்து - அத்தெய்வங்களைத் தியானம் செய்து. அஃதாவது ஏற்கனவே செய்து கொண்டிருக்கும் சிவத்தியானத்தைக் கைவிட்டு என்றவாறு.

முன்னரும் போற்றித் திருவகவல் 74-ல் “மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது” என்றது காண்க. 102-ம் திருப்பாடலில் “துணையாளன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-1-5-ல் “பொது நீக்கித் தனை நினைய வல்லோர்க் கென்றும் பெருந்துணை” என்றதும் நினைக.

கண்டாய் - காண்பது அருமை என்றவாறு.

அம்ம - மிகுதி காட்டும் ஓர் இடைச்சொல். **நாம் அஞ்சுமாரே** - அஞ்சேன் என்று முதலிற் கூறி ஈண்டு **நாம்** என்றது உயர்வு பற்றி வந்த பால் வழுவமைதி.

ஏ - ஈற்றசை

இத்திருப்பாடலில் சிவபெருமான் பொருட்டு அற்றிலாதவர்களைக் காண நேரின் அஞ்சுவன் என்றார். நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் சிவத்தையே திரிபுடி இன்றிக் கண்டு கொண்டிருக்கும் நம் அடிகள் அந்நிலையினின்றும் கீழ் இறங்கிவரின் சிவவேடமும் சீவன்முத்தர் கூட்டமும் திருக்கோயிலும் அவர் மீண்டும் உலகியலில் ஈடுபடாது காக்கும். அந்நிலையில் சிவபெருமானுக்கு அற்றிலாதவர் எதிர்வரின் அவர்களும் சிவமாகவே காட்சி தருவர். ஏனையோராகப் புலப்படின தாம் உலகியலில் ஈடுபட்டுவிட்டதாகப் பொருள். அதற்கு அஞ்சுவன் என்றார். “கண்டால்” என்பதால் அந்நிலை இப்பொழுது இல்லை. சிவானந்தம் மேலிட்டு அதில் அழுந்திக் கொண்டுள்ளார்கள். இஃது இப்பத்தின் கருத்தாதல் காண்க. இப்பத்தில் இனிவரும் பாடல்களிலும் இவ்வாறே கொள்க.

517. வெருவரேன் வேட்கை வந்தால்
 வினைக்கடல் கொளினு மஞ்சேன்
 இருவரால் மாறு காணு
 எம்பிரான் தம்பி ரானும்
 திருவுரு வன்றி மற்றோர்
 தேவரெத் தேவ ரென்ன
 அருவரா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநா மஞ்ச மாறே.

2

(இ-ள்)

ஐம்புல ஆசைவந்தாலும் அஞ்சேன்; பிராரத்த கன்மக்கடலில் வீழினும் அஞ்சேன்; தம்முட்பகை கொண்டு தேடிய நான்முகனும் திருமாலும் காண இயலாத எங்கள் தலைவனும் சிவபெருமானின் வடிவமன்றி வேறு தேவர் ஒருவரின் வடிவம் கட்புலனாயின்; அவரும் ஒரு தேவரோ என்று மனம் சுளிக்காதவர்களேக் காணநேரின் நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

முதலடியில் உள்ள, “வெருவரேன் வேட்கை வந்தால்” என்பதனை “வேட்கை வந்தால் வெருவரேன்” என்றும் இரண்டாம் அடியில் உள்ள “இருவரால் மாறுகாணு” என்பதனை “மாறு இருவரால் காணு” என்றும் மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

வேட்கை - ஐம்புலன்களால் பொருள்களை நுகரவேண்டும் என்ற விருப்பம்.

வந்தால் - வந்தாலும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க. நம் அடிகள் இப்பொழுது சீவன்முத்த நிலையில் உள்ளார்கள். அங்கு இவ்விருப்பம் வராது. ஒரு வேளை அந்நிலையினின்றும் இறங்கி உலகியலில் ஈடுபடுத்துவதாகிய புலனுக்கர்ச்சியில் விருப்பம் எழினும் என்றவாறு.

வினைக்கடல் - வினை என்றது இப்பிறவியில் நுகர முகந்து வந்த பிராரத்தகன்மம். அது கடல் போல் பெரிதாயிருப்பினும்; பதார்த்தங்கள்

பாராமல் பரமே பார்த்திருப்பாரை துன்புறுத்தாது. உடலாழாய்க்கழியும். அவ்வாறு கழியும் பொழுது ஆகாமிய வினைகளை ஈட்டாது. புலனுகர்ச்சியில் விருப்பமும் வினைப் புசிப்பும் ஆன்மாவின் அகத்தில் நிற்கும் நுண்பொருள்கள்.

மாறு இருவரால் - தங்களுள் யார் பெரியவன் என்று மாறுபட்டுச் சண்டையிட்டுக்கொண்டிருந்த இருவர்.

இருவர் - தொகைக்குறிப்பு. நான்முகனும் திருமாலும்.

காண எம்பிரான் - இறைவனின் முடியையும், அடியையும் காண இயலாது தோல்வியுற்ற வரலாறு.

தம்பிரானும் - தம்பிரான் தனக்குத்தானே தலைவனானவன்; சிவபெருமான்.

திருவுரு - ஈண்டுக் குருவடிவில் வந்து ஆட்கொண்ட வடிவம். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 75-76-ல் “அருபரத் தொருவன் அவனியில் வந்து குருபரனாகி யருளிய பெருமை” - என்றது நினைக.

அவன் இயல்பாக எத்தத்துவத்துடனும் தொடர்பற்றவனாகலின் உருவமற்றவன். உயிர்கள் மேற்கொண்ட பேரருளால் அவன் அவ்வப்பொழுது தாங்கும் உருவங்கள், அவனது பேரருளாலானவை. ஏனைய தேவர்கள் உருவமுள்ளவர்கள்.

“மொய்தரு பூத மாதிரி மோகினி யந்த மாகப்
பொய்தரு சமய மெல்லாம் புக்குநின் றிடும்பு கன்று
மெய்தரு சைவமாதிரி யிருமூன்றும் வித்தை யாதி
எய்துதத் துவங்க னேயு மொன்றுமின் றெம்மி றைக்கே”.

(சிவஞானசித்தியார் - சுபக்கம் சூ.2.அ.4.செ 73)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவிலவது காண்க.

மற்று ஓர் தேவர் எத்தேவர் என்ன - மற்று - சிவபெருமானைத் தவிர வேறு ஒரு தேவர்.

ஓர் - ஏதோஒரு. பொருட்படுத்தத் தகுதியற்ற.

தேவர் என்ன — முழுமுதற்கடவுள் என்கொண்ட.

தேவரைத்தேவரென்ன — என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

அருவராதவர் : மனத்துக்கு ஒவ்வாமையைக் காட்டாதவர்.

ஈண்டு; “தேவதேவ மஹதேவப்ரஸந்நோ யதி மேபவந்

வாயோக்யோலிஸ்யம்ய

ஹம் சேத்தி ஸ்வபக்திம்தேஹி ஸாஸ்வதம்”

ஸ்வபக்தேஷு ஸதா ஸக்யம் தீநே ஷுச்ச

தயாம் ஸதா! உபே கூஷாமந்யேஷு கலே ஷு பரமேஸ்வர”

(சிவமஹா புராணம் - ருத்ரஸம்ஹிதை யுத்த - 12 அத் - சு. 13; 14. இது மயன் செய்த பிரார்த்தனை)

[“மகா தேவராகிய பரமேஸ்வரரே! தேவரீருக்கு என் மேல் கருணை இருக்குமானால்; அடியேனும் அதற்குத் தகுதியுடையவனாயிருந்தால்; உம்முடைய பக்தி எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கும்படி அருளுக; அடியாரிடத்துக் கூட்டுறவை அருளுக; எனக்கு எளியாரிடத்து எப்பொழுதும் தயை இருக்கும்படி அருளுக; எப்பொழுதும் பக்தர்கள் அல்லாதவர்களிடத்தும்; கீழ்மக்களிடத்தும் வெறுப்பை அருளுக;”] என்றது காண்க.

518.

வன்புலால் வேலு மஞ்சேன்

வளைக்கையார் கடைக்க ணஞ்சேன்

என்பெலா முருக நோக்கி

யம்பலத் தாடு கின்ற

என்பொலா மணியை யேத்தி

யினிதருள் பருக மாட்டா

அன்பிலா தவரைக் கண்டால்

அம்மநா மஞ்சு மாறே

(இ-ள்)

வலிமையுடையதும் பகைவரின் புலால் நாற்ற முடையதுமான வேலுக்கு அஞ்ச மாட்டேன். வளையல்கள் அணிந்த கைகளுடைய பரத்தையரின் கடைக்கண்பார்வைக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; பொன்னம்பலத்தில் கூத்தாடும் என் துளைக்கப்படாத மாணிக்க மணி போன்றவனை; எலும்புகள் அனைத்தும் உருகும் வண்ணம் தரிசனம் செய்து; துதித்து, அவனது இனிமையான திருவருளை உண்ண இயலாத அன்பற்றவரைக் காண நேரின், நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத் திருப்பாடலில் உள்ள “அம்பலத்தாடுகின்ற என்பொலா மணியை” என்பதனை முதலடியின் பின்வைக்க; அதன் பின் “என்பொலா முருக நோக்கி” - என்பதனை வைக்க. அதன்பின் “ஏத்தி” என்பதனை வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

வன்புலால் வேல் - இஃது உடலில் மட்டும் பாய்வது

வளைக்கையார் கடைக்கண் - தங்கள் வளையல்களின் ஓசையால் காமுகரான ஆடவரின் கவனத்தைக் கவர்ந்த அவர்கள் தங்களைப் பார்க்கும் வண்ணம் செய்து கடைக்கண்ணால் அவர்கள் உள்ளத்தைக் கவர்தலால் இவர்கள் பரத்தையராயினர். இவர்கள் கடைக்கண்ணும் வேல் போன்ற வடிவினது. இவர்கள் வேலாகிய கடைக்கண் “வன்புலால் வேல்” போன்று உடலில் பாயாது உள்ளத்தில் பாய்வது. **அஞ்சேன்** - நம் அடிகள் ஏற்கனவே சீவன் முத்தர் நிலையை எய்திவிட்டார்கள். உடலைப் புன்புலால்யாக்கை என்று வெறுத்து அதனைத் துறப்பதையே பலகாலும் வேண்டுகிறார்கள். ஆதலின், ஈண்டு அவர் வன்புலால் வேலுக்கு அஞ்சாமை இயல்பாயிற்று. மகளிர் உறவையே வெறுத்தவர் பரத்தையர் மயக்குக்கு அஞ்சாமையும் இயல்பாயிற்று. நம் அடிகள் காலனையும் காமனையும் அழித்த கண்ணுதற் பெருமான் அடியவர் என்பதும் நினைத்தல் வேண்டும்.

நோக்கி - இதனை அம்பலவாணனுக்குப் புணர்த்து அவன் என்பொலாம் உருகும் வண்ணம் அடியவர்களை நோக்கி ஆடுகின்றான் என்றாரப்பினு

மொக்கும்; அது பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு சட்ச தீக்கை அளித்து சிவானந்தமாகிய தன் இன்னருளைப் பருகத் தகுதி யருளியவாரும்.

ஏத்தி — நோக்கி என்பதனை தரிசனம் செய்யும் அடியவர்களுக்குப் புணர்ப்பின் அதனை வாக்கின் செயலாகவும்; ஏத்தி என்பதனை உடலின் செயலாகவும் இவை இரண்டு செயல்களிலும் மனம் கலந்திருத்தலின் அதனையும் சேர்த்து முக்கரணங்களாலும் அம்பலவாணனை வழிபடல் கூறியவாரும்.

இதனை ;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வையகம் பொலிய மறைச்சிலம் பரற்ற
மன்றுளே மாலாயன் றேட
ஐயர்தாம் வெளியே யாடுகின்றாரை
யஞ்சலி மலர்த்திமுன் குவித்த
கைகளோ திளைத்த கண்களோ வந்தக்
கரணமோ கலந்தவன் புந்தச்
செய்தவப் பெரியோன் சென்றுதாழ்ந் தெழுந்தான்
திருக்களிற் றுப்படி மருங்கு”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் — தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 105)

என்றதிற் காண்க.

மரட்டர — வல்லமையற்ற*

519.

கிளியனார் கிளவி யஞ்சேன்
அவர்கிறி முறுவ லஞ்சேன்
வெளியநீ ருடு மேனி
வேதியன் பாத நண்ணித்
துளியுலாங் கண்ண ராகித்
தொழுதழு துள்ள நெக்கிங்
களியிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநா மஞ்ச மாறே

சு

* Fear that man who fear not God.

(இ-ள்)

கிளிபோன்ற அழகிய பரத்தையரின் மயக்கு மொழிகளுக்கு அஞ்சமாட்டேன்; அவர்கள் வஞ்சகப் புன்னகைக்கும் அஞ்ச மாட்டேன்; வெண்ணிறமான திருநீறு படிந்த உடம்புள்ள மறையவனின் திருவடிகளைப் புகலாக அடைந்து; கண்ணீர்மல்கும் விழியினராகி, வணங்கி, அழுது, மனம் நெக்கு, நெஞ்சம் கனியாதவர்களை இங்குக்காண நேரின், நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முன்றும் அடியிலுள்ள “இங்கு” என்பதனை, அடுத்த அடியிலுள்ள “கண்டால்” என்பதன் முன்வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கிளியனார் கிளவி - கிளியை அழகிற் சிறந்த பெண்களுக்கு உவமை கூறுவது புலவர் மரபு. “தத்தை” என்பது கிளியின் மற்றொரு பெயர். அதனைப் பெண்களின் பெயருடன் புணர்த்து “வாசவதத்தை” “காந்தருவதத்தை” - என்று வழங்கும் இலக்கிய மரபு காண்க. ஈண்டுக் “கிளிபோன்ற” என்பதனால் அழகிய பரத்தையரைக் குறித்து நின்றது. முன் பாட்டில் தங்கள் கடைக்கண்ணால் காமுகரை மயக்க முயன்றோர்; ஈண்டு, உடலழகால் மயக்க முயலுதல் கூறியவாறு.

கிறி - பொய் எனலுமாம்.

வெளிய நீறு - வெண்ணிறமான திருநீறே அணிவதற்குரியது.

ஆடும் - நிறையப்புகும். இதுபற்றி முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நின்றோன்” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வேதியன் - மறைகளை அருளிச்செய்தவன்; மறைகளாற் துதிக்கப்படுபவன்.

வேதித்தல் - தாழ்ந்த ஒன்றை உயர்ந்தபொருளாக மாற்றுதல். சீவனைச் சிவமாகச் செய்பவன்.

நண்ணி — 516-ம் பாடலில் உரைத்தவை காண்க.

அமுது — இஃது அடியார்களின் அகத்திலக்கணம் பத்தில் ஒன்றாகும். இனம்பற்றி ஏனைய ஒன்பது அகத்திலக்கணங்களையும் புறத்திலக்கணம் பத்தையும் கொள்க. அவைப்பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 61-ல் “உடல் கம்பித்து” என்றதன் கீழுரைத்தாம்.

அளி — பேரன்பு. 518-ம் திருப்பாட்டில் அன்பு சிறிதும் இல்லாதவர்களைக் குறிப்பிட்டார். இங்குப் பேரன்பு இல்லாதவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். முன்னர் 408-ல் திருப்பாடலில் “பழுத்த மனத்தடியார்” என்றது காண்க.

அளி இல்லாதவர் — அளி திருவருள் எனக்கொண்டு இறைவன் திருவருளுக்கு இலக்கு இல்லாதவர் எனலுமாம். **இங்குக்கண்டால்** — இப்பொழுது நானிருக்கும் இவ்விடத்தில் காண நேர்ந்தால் - என்றவாறு.

520. பிணியெலாம் வரினு மஞ்சேன்
பிறப்பினே டிறப்பு மஞ்சேன்
துணிநிலா அணியி னுன்றன்
தொழும்பரோ டமுந்தி அம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங் காணச்
சேவடி பரவி வெண்ணீ
றணிகிலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநா மஞ்ச மாறே

௫

(இ-ள்)

மனித உடலுக்கு வரக்கூடியதாக மருத்துவர் கூறும் எல்லா நோய்களும் ஒருங்கே வந்தாலும் அஞ்சமாட்டேன்; மரணத்தையும் அதனைத் தொடர்ந்து வரும் பிறப்புக்களையும் நினைத்து அஞ்ச மாட்டேன்; அந்தத்திருமால், வன்மையான பூமியை அகழ்ந்து சென்றும் காண இயலாத பிறைசூடியின் செம்மையான திருவடிகளைச் சிவனடியார்களுடன் கூடித் துதித்து; வெண்ணிறமான திருநீற்றை அணியாதவர்களைக் கண்டால்; நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலின் இரண்டாம் அடியிலுள்ள “துணி நிலா அணியினுன்றன்” என்றதன்பின் “தொழும்பரோடமுந்தி” என்பதனை வைக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள்காண்க.

மீணிஎலாம் வரீனும் — மனித உடலில் சிலருக்கு சில சமயம் நோய் வரும். வேறு சமயங்களில் வேறு நோய் வரும். சில சமயங்களில் ஒருவருக்கே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நோய்களும் வரும். இவ்வாறு மனித இனத்தில் உடலைத் தாக்கும் நோய்கள் அனைத்தையும் மருத்துவர்கள் கணக்கிட்டிருப்பர். அந்நோய்கள் ஒருவருக்கு ஒரே பிறவியில் பல சமயங்களிலும் வரும் வாய்ப்பில்லை. அத்தகைய நோய்கள் அனைத்தும் ஒரே சமயத்தில் வந்தாலும் அவை மரணத்தோடொழியும்; தீயவர் தொடர்பின் விளைவு போன்று மரணத்தின் பின்பும் தொடரா. ஆதலின் அவற்றுக்கு அஞ்சேன் என்றார்.

மீறப்பீனோடு இறப்பும் அஞ்சேன் — அப்படி ஒரே சமயத்தில் அந்நோய் வந்தால் மரணம் உறுதி. அம்மரணத்தின் பின் இரவைத் தொடர்ந்து பகல் வருவது போல பிறப்பும் உறுதி. அவ்வாறு தொடரும் மரணங்களும் பிறப்புக்களும் எண்ணற்றவை. அவை வரினும் அஞ்சேன் என்றார். அஞ்சாமைக்குக் காரணம் முன்னம் 518-ம் பாடலில் “அஞ்சேன்” என்றதன் கீழுரைத்தாம்.

அம்மால் — அகரம் பண்டறிசுட்டு. உயர்வு சுட்டுமாம். திருமால் இறைவன் திருவடிகளைக் காண முயன்று தோற்ற வரலாறு.

திணிநிலம் — கடினமான பூமி பஞ்சபூதங்களில் ஏனைய நான்களையும் விட நிலம் ஒன்றே வன்மையானது. முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 26-ல் “மண்ணின் திண்மை வைத்தோன்” என்று அருளிச்செய்ததும் அதன்கீழ் விளக்கியவையும் காண்க.

துணி நிலா அணியினுன் — பிறையைத் தலைக்கு அணியாகக் கொண்டவன். பிறைகுடி; சந்திரசேகரன்; சந்திரகுடன் என்பர். பிழைசெய்த திங்கட்புத்தேனையும் சென்னியில் தாங்கி உய்வித்தவன்.*

* Every saint has a past, and every sinner has a future - (Immitation of Chirst)

முன்னம் 496-ம் திருப்பாடலில் பிறைசேர்ச்சடையாய் என்றதன் விளக்கம் காண்க. நாம் “தொழும்பரோ டமுந்திச் சேவடி பரவுதற்குத் தக்கவன்” என்றவாறு.

சேவடி — ஆணவமலப் பிணிப்பை அழித்து ஆன்மாக்களைச் செம்மை செய்யும் அடி; இனிச்செம்மை செய்யவேண்டாது இயல்பாகவே செம்மையாக உள்ள அடி; செந்நிறமான அடி எனலுமாம்.

பரவீ — இது துதித்தலாகிய வாக்கின் செயல். தொழும்பருடன் கூடுதலாகிய உடம்பின் செயலை ‘அமுந்தி’ என்றார். அடுத்து வெண்ணீறு அணியும் பொழுது திருவைந்தெழுத்தை மானசீகமாகக் கணிக்க வேண்டுமாதலின் அது மனத்தின் செயலாயிற்று. ஆதலின் சேவடி பரவுதல் மூன்று கரணங்களும் இணைந்து செய்யவேண்டும் என்றவாறு.

அணிகிலாதவர் — வெண்ணீறு அணியமாட்டாதவர்கள். கில் - ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச்சொல்.

ஈண்டு;

“திக் பஸ்ம ரஹிதம் பாலம்” - திருநீறு இல்லாத நெற்றியைச் சுடு.

“திக் ஜன்மம் நசிவரிசனம்” - திருநீறு இல்லாத ஜன்மத்தைச்சுடு. என்ற வேதவசனங்கள் காண்க.

அழுத்தி — அன்பில் திளைத்து எனலுமாம்.

521.

வாளுலா மெரியு மஞ்சேன்
வரைபுரண் டிடினு மஞ்சேன்
தோளுலா நீற்றன் ஏற்றன்
சொற்பதங் கடந்த அப்பன்
தாளதா மரைக ளேத்திக்
தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளலா தவரைக் கண்டால்
அம்மநா மஞ்சு மாறே

(இ-ள்)

கொலைத்தொழில் நிலவும் நெருப்புக்கும் அஞ்சமாட்டேன். மலைபுரண்டு மேல் விழினும் அஞ்சமாட்டேன்; திருநீறு நிலவும் தோளினனும் ஆனேற்றினனும் சொல்லின் எல்லையைக் கடந்தவனும் தந்தையுமாகிய சிவபெருமானின் தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைத் துதித்து அப்பெருமை பொருந்திய மலர்களைச் சென்னியிற் சூடி உருகும் மனிதரல்லாதவர்களைக் காண நேரில் நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வாள் உலாம் எரி — ஒளிவீசும் நெருப்பு எனலுமாம்.

எரி உலாம்வாள் — என மாற்றி ஒளி வீசும்வாள் என்பாருமுண்டு. வாள் என்ற படைக்கலமாகக் கொண்டார். முன்னம் 518-ம் திருப்பாடலில் வேல் பற்றிக்கூறிவிட்டார். அதனில் எல்லாப்படைக்கலன்களும் அடங்கும். ஈண்டுவானைத் தனியாகப் பிரித்துக்கூற வேண்டுமெனில்.

வரைபுரண்டினும் — ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“இடுக்கண்பட் டிருக்கினு மிரந்தி யாரையும்
விடுக்கிற் பிரானென்று வினவுவோ மல்லோம்
அடுக்கற்கீழ்க் கிடக்கினு மருளிநாமுற்ற
நடுக்கத்தைக் கெடுப்பது நமச்சி வாயவே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-11-4)

என்பது காண்க.

தோள்உலாம் நிற்பன் — முன்னம் 37-ம் திருப்பாடலில் “திரள் தோள் மேல் நீறு நின்றது கண்டன” என்று அருளியதும் ஆண்டு உரைத்தவையும் காண்க.

ஏற்றன் — எல்லோருக்கும் மேலான ஏற்ற முள்ளவன் எனலுமாம்.

சொற்பதம் கடந்த அப்பன் — சொல்லின் எல்லையைக் கடந்தவன். முன்னம் 164-ம் திருப்பாடலில் “சொற்கழிவு பாதமலர்” என்றருளியதும் அதன்கீழ் விளக்கியவையும் காண்க.

பதம் — எல்லை. இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை 195-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருப்பல்லாண்டு 4-ல் காண்க.

தாள தாமரைகள் — தாள தாள்+அ தாள். திருவடிகள். அகரம் சாரியை.

தாமரைகள் — திருவடிகளான தாமரை மலர்கள்.

தடமலர் — தட — பெரிய; பெருமை பொருந்திய எனலுமாம். ஏத்தி அந்தப் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்களைச் சாத்தி என்றும், “அந்தப் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைச் சென்னியிற்சூடி” என்றும் உரைக்க நின்ற அழகு காண்க. **தடமலர்** — தடாகத்தில் உள்ள தாமரைமலர் எனலுமாம்.

“எவன் எனக்கு, இலை. மலர், கனி, நீர் முதலியவற்றைப் பக்தியோடு படைக்கின்றானோ, அத்தாய மனத்தானது அன்பளிப்பை நான் இன்புடன் அருந்துகின்றேன்.” என்றும் பகவத்கீதோபநிடதம் 9-26 காண்க.

நையும் ஆள் — உருகும் மனிதர்; புருஷர். நைகின்றவனே மனிதன் என்றவாறு. நையும் என்றும் பெயரெச்சம் “ஆளலாதவரை” என்ற சொல்லின் முதனிலையைக் கொண்டு முடிந்தது.

ஆள் — அடிமை எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆளா காரா ளானாரை யடைந் துய்யார்
மீளா ஆட்செய்து மெய்ம்மையுள் நிற்கிலார்
தோளா தசரை யோதொழும் பர்செவி
வாளா மாய்ந்துமண் ணாகிக் கழிவரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-90-3)

என்பது நினைக.

522.

தகைவிலாப் பழியு மஞ்சேன்
 சாதலை முன்ன மஞ்சேன்
 புகைமுகந் தெரிகை வீசிப்
 பொலிந்தவம் பலத்து ளாடும்
 முகைநகைக் கொன்றை மாலை
 முன்னவன் பாத மேத்தி
 அகநெகா தவரைக் கண்டால்
 அம்மநா மஞ்சு மாறே

எ

(இ-ள்)

தடுக்க இயலாத பழிக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; பழியைத் தாங்க இயலாமல் இறப்பதாயின், அம்மரணம் நான் அஞ்சாதவற்றுள் முதலாவதாகும்; புகையை முகந்து கொண்டுள்ள நெருப்பேந்திய கையை வீசிப் பொலிவு பெற்ற ஆடரங்கில் கூத்தியற்றுபவனும் முகை விரிந்த கொன்றை மாலையணிந்தவனும் முதல்வனுமாகிய அம்பலவாணனின் திருவடிகளைத் துதித்து, நெஞ்சம் நெக்கு விடாதவர்களைக் காண நேரில்; நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

தகைவு இலாப்பழி - தடுக்க இயலாது ஒருதலையாக வருகின்ற அவதூறு.

சாதல் - அந்தப்பழிக்குப் பொறுப்பாக்கி அதன்பொருட்டு எனக்கு வருவிக்கப்படும் மரணம். இது 520-ம் திருப்பாடலில் கூறிய “இறப்பு”. என்றும் இயற்கையாக வரும் மரணத்தின் வேறுதல் அறிக.

முன்னம் - ஒரு பொருட்டாக என்னுமாம்.

புகைமுகந்தெரி - புகையை முகந்து கொண்டிருப்பதாகிய எரி. அகரம் தொகுத்தல் விகாரத்தால் மறைந்தது.

குறைந்த எரி, புகையை உமிழ்வதும் மிகுந்த எரி, புகையை முகந்து கொண்டு மிகுந்த வெப்பத்துடன் எரிவதும் கண்கூடு. ஆதலின் ஈண்டுக்

குறிப்பிடப்பட்டது பெரிய நெருப்பாகும்.

எரிகை வீசி — எரியைக் கையிலே வீசி எனலுமாம். அது பேருழி குறித்தவாறு **முன்னவன்** என்றதன் குறிப்பு. “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாக வுடைத்து இவ்வுலகம்”. சிவஞானபோதமுதற்குத்திரக் கருத்து.

முகைநகை கொன்றை மாலை — மொட்டுக்களும் மலர்களும் விரவிய கொன்றைமாலை எனலுமாம். **நகைகொன்றை** — ஒளிபொருந்திய கொன்றை என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

கொன்றைமாலை சரியை நெறியில் நிற்போரால் தொடுக்கப்பட்டது. கிரியை நெறியாளர் அதனை அம்பலவாணர் திருமேனியிற் சாத்தினர் என்றவாறு.

523.

தறிசெறி களிறு மஞ்சேன்

தழல்விழி யுழுவை யஞ்சேன்

வெறிகமழ் சடைய னப்பன்

விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்

செறிதரு கழல்க ளேத்திச்

சிறந்தினி திருக்க மாட்டா

அறிவிலா தவரைக் கண்டால்

அம்மநா மஞ்ச மாறே

அ

(இ-ள்)

கட்டுத்தறியில் பிணிக்கப்படும் ஆண்யானைக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; எரிபோன்ற விழிகளுள்ள வேங்கைப் புலிக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; நறுமணம் வீசுகின்ற சடையினனும் எந்தையுமான சிவபெருமானுடையவும்; விண்ணுலக வாசிகளால் நெருங்க இயலாதனவும்; வீரக்கழல் சேர்ந்துள்ளவுமான; திருவடிகளைத் துதித்துச் சிறப்புடன் இனிதாக இருக்க இயலாத அறிவிலிகளைக் காண நேரில்; நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

தறிசெறி களிறு — தறிசெறி — களிற்றுக்கு இயற்கை அடை.

தறிசெறு — என்பதும் பாடம். இப்பாடத்துக்கு, மதம் காரணமாகக் கட்டுத் தறியைச் சிதைக்கக் முயன்று அதனைத் தாக்கும் களிறு - என்று பொருள் கொள்க. **களிறு** - ஆண்யானை. இஃதே மும்மதங்களும் பிடிக்கும் இயல்பினதாம்.

உழுவை — வேங்கைப்புலி. முன்னம் - 11-ம் திருப்பாடலில் “உழுவை” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வெறி தரு சடையன் — **வெறி** — சடை, ஞானத்தின் சின்னம் என்பதனை முன்னர்க் கண்டாம். அதனில் கமழ்வது பதிஞானம். அடியவர்கள் வழிபடும் பொழுது சாத்தும் கொன்றை; மல்லிகை, முல்லை, தாமரை போன்ற மலர்களின் நறுமணம் எனலுமாம்.

செறிகழல் — திருவடியில் செறிந்துள்ள கழல்.

கழல்கள் செறிந்த பாதம் — என்றவாறு. **கழல்கள்** — அடையடுத்தித்தானியாகு பெயர்.

முன்னம் சிவப்புராணம் 7-ல் “கழல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஏத்தி — கழல்களின்கண் பொறிக்கப்பட்டுள்ள புகழ்களைக் கூறும் வேதம் முதலியவற்றை ஒதி வழிபடல் என்பர் திரு.பாரதியார்.

சிறந்த — “மிக்க அன்போடு” என்பர் கவியரசு அவர்கள்

இனிது இருக்கமாட்டா அறிவிலாதவர் — சிவானந்தநிட்டை கூடி இருக்காத பாவிகள் என்பர், சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

524.

மஞ்சலா முருமு மஞ்சேன்
மன்னரோ டுறவு மஞ்சேன்
நஞ்சமே யமுத மாக்கும்
நம்பிரா னெம்பி ரானாய்ச்
செஞ்சவே யாண்டு கொண்டான்
திருமுண்டந் தீண்ட மாட்டா
தஞ்சுவா ரவரைக் கண்டால்
அம்மநா மஞ்ச மாறே

(இ-ள்)

மேகத்திற் பொருந்திய இடிக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; அரசர்களின் உறவையும் அஞ்சமாட்டேன்; ஆலகால நஞ்சினையே உணவாகக் கொண்டவனும்; எல்லாருக்கும் தலைவனாகி எனக்கும் தலைவனாக; மிகச் செம்மையாக என்னை அடிமையாகக் கொண்டவானுமான சிவபெருமானின் நீற்றைத் திரிபுண்டரமாக நெற்றியில் அணிந்து கொள்ளக் கூசுவாரைக் காண நேரில்; நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மன்னரோடு உறவும் அஞ்சேன் - *மன்னர்களுடன் பகை இருப்பின் எப்பொழுது நம்மைத் தாக்குவர் என்பதை ஒற்றர்களறிந்து ஒதுங்கி உய்யவும் கூடும்; தற்காப்பும் செய்துகொண்டும் உய்யலாம். உறவு இருப்பின் அஃது எக்கணமும் தீமை விளைவிக்கும். நம் அடிகளின் சரிதமே அதற்குச் சான்று.

“பழமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார்
கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளார் - வெகுளின்மற்
காதன்மை யுண்டே யிறைமாண்டார்க் கேதிலரும்
ஆர்வலரு மில்லை யவர்க்கு”

(நீதிநெறி விளக்கம் - 46)

என்பது காண்க.

* Put not your trust in princes - Earl of Strafford.

“Ah, the vainest of all things
Is the gratitude of kings”

(Long Fellow)

“.....oh
how wretched

Is that poor man that hangs on princes favours! There is, betwixt that smile we would aspire to, that sweet aspect of princes, and their ruin, more pangs and fears than and wars or woman have; when he falls, he falls like Lucifer, Never to hope again”

(Shakespear)

“அகலா தணுகாது தீக்காய்வார் போல்க
விகல்வேந்தர்ச் சேர்த்தொழுகு வார்”

(திருக்குறள் - 691)

செஞ்சுவே — செம்மையிலும் செம்மையாக. முன்னரும் 455-ம் திருப்பாடலில் இவ்வாறு கூறுதல் காண்க.

நஞ்சமே அமுதம் ஆக்கும் — கொடிய ஆலகால நஞ்சினையே அமுதமாக்கினான். ஆதலின் இழிந்த என்னை செஞ்சுவே ஆண்டு கொண்டான் என்றவாறு.

திருமுண்டம் — திரிபுண்டரம் என்பதன் திரிபு.

திரிபுண்டரம் என்பது திருநீற்றை நீரிற் குழைத்து மூன்று பட்டைகளாக வருமாறு சுட்டுவிரல், நடுவிரல், மோதிர விரல் ஆகிய விரல்களால் நெற்றியிலும் குறிப்பிட்ட பிற இடங்களிலும் அணிவது. இது சிவதீக்கை பெற்றோர் ஒரு நாளில் உரிய நேரங்களில் அணிவது.

திருநீறு சைவ சமயிகள் அனைவரும் கட்டாயம் அணியவேண்டிய ஒன்று. அதனை உத்தாளணம் திரிபுண்டரம் என்ற இருமுறைகளில் அணியலாம். உத்தாளணம் என்பது திரு நீற்றை நீரில் குழையாமல் அணிவது. இது பெரும்பாலும் நெற்றியில் அணியப்படுவது. சிவதீக்கை இல்லாதார் உத்தாளணமாக மட்டுமே அணியத் தகுதிபெற்றோர். சிவதீக்கைப் பெற்றோர் அனுட்டானம் செய்யும் பொழுது திரிபுண்டரமாகவும், ஏனைய காலங்களில் உத்தாளணமாகவும் அணிவர். ஏழுவயதிலிருந்து ஒன்பது வயது முடிவதற்குள் சமயதீக்கை பெற வேண்டும். பின்னர் திருமணத்துக்கு முன்னர் விசேடதீக்கையும் அதனை அடுத்து உடனேயோ அல்லது ஓராண்டுக்குள்ளோ ஆன்மார்த்த சிவபூசையும் ஏற்றல் வேண்டும். பிறகு நிரதிகார நிர்வாண தீக்கை பெறுவர். நிரதிகார நிர்வாண தீக்கை ஏற்கும் காலம் ஒவ்வொருவரின் பக்குவம் கண்டு குருவினால் முடிவுசெய்யப்படும். இவைபொதுமக்களுக்கு குருபீடத்தில் அமர்வோர் சாதிகார நிர்வாண தீக்கை, ஆசாரிய அபிடைகம்,

துறவு முதலியன ஒவ்வொன்றாக ஏற்பர். பொதுமக்களில் பலர் தீக்கை பெற்ற பின்பும் திரிபுண்டரமாக அணிவதற்கு மனம் கூசுவராய் உத்தாளணமாக மட்டும் அணிவர். ஒன்பது வயது கடந்த பின்பும் பலர் தீக்கை எடுத்துக்கொண்டால் திரிபுண்டரமாக நீறணிய வேண்டுமே என்று மனம் கூசினராய் தீக்கை எடுக்காமலே காலம் கழிப்பர். இவ்விரு வகையினரை கண்டே இங்கு நம் அடிகள் **அம்மநாம் அஞ்சுமாறே** என்றார்கள்.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் திரு - “செல்வம்” என்ற பொருளில் மேலான செல்வமான **வியூதி** என்றும் **முண்டம்** என்பதற்கு “நெற்றி” என்று பொருள் கொண்டும் திருநீற்றை நெற்றியில் அணியாதவரைக்கண்டால் நான் பெறும் அச்சம் மிகப் பெரிது என்றாரைப்பாருமுண்டு.

525.

கோணிலா வாளி யஞ்சேன்.

கூற்றுவன் சீற்ற மஞ்சேன்

நீணிலா அணியி னானே

நினைந்துநைந் துருகி நெக்கு

வாணிலாங் கண்கள் சோர

வாழ்த்திநின் றேத்த மாட்டா

ஆணலா தவரைக் கண்டால்

அம்மநா மஞ்சு மாறே

க0

(இ-ள்)

கொலை நிலவுகின்ற அம்புக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; கூற்றுவனின் கொடிய சினத்துக்கும் அஞ்சமாட்டேன்; வளர்தற்குரிய பிறையைச் சூடியவனைத் தியானம் செய்து, உள்ளம் நெகிழ்ந்து, இளகி, நெக்குவிட்டு; ஒளிபொருந்திய விழிகள் நீர்வழிய வாயார வாழ்த்தித் திருமுன் நின்று துதிக்க இயலா; ஆண்மையற்றவர்களைக் காண நேரில் நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கோள் நிலாவாணி — கோள் இலா வாள் எனப்பிரித்து வளைவு இல்லாத அம்பு என உரைக்கவும் நின்றது.

ஈண்டு,

கணைகொடிது யாழ்கோடு செவ்விதாங் கன்ன
வினைபடு பாலாற் கொளல்

(திருக்குறள் - 279)

என்பது நினைக.

கோணிலா வாளியும் வன்புலால் வேலும் (518) படைக்கலன்களே. இவற்றுள் அம்பு வீரனின் வில்லினின்றும் விடுபட்டு எதிரியின் மீது பாய்ந்து கொல்வது. இதனை அஸ்திரம் என்ற பிரிவில் அடக்குவர். வேல் பெரும்பாலும் கையில் இருந்தே எதிரியைத் தாக்கிக்கொல்லும். இதனைச் சஸ்திரம் என்பர். இஃது அஸ்திரமாக எதிரி மீது எறியப்படுவதுமுண்டு. இவ்விருவகையிலும் வருவது அகால மரணம்.

கூற்று வன்சீற்றம் — இதனைக் கூற்றுவன் சீற்றம் எனக்கூட்டியுரைப்பினும் அமையும். கூற்றுவனால் வருவது உரிய காலத்தில் வரும் மரணம்.

அஞ்சேன் — இவ்விருவகை மரணங்களுக்கும் அஞ்சமாட்டேன் என்றவாறு.

நீள்நிலா — வினைத்தொகை. ஒற்றைக்கலையுடன் இறைவன் முடியில் இடம் பெற்றவுடன் இழந்தகலைகள் ஒவ்வொன்றாக வளரும் இயல்பினது என்றவாறு. 496-ம் பாடலில் “பிறை சேர்ச்சடையாய்” என்றும் 52-ம் பாடலில் “துணிநிலா அணியினான்” என்றும் அருளியவற்றின் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

நினைந்து நைந்து உருகி நெக்கு கண்கள் சோர வாழ்த்தி — உயிரும் மனமும், அறிந்த கருவிகளும், தொழிற்கருவிகளும் ஆகிய அனைத்தும் இறைவன்பால் ஈடுபடுவதே உண்மை வணக்கம் என்றவாறு.

ஆணலாதவர் — ஆண் — ஆண்மை, ஈண்டு; அஃதிலாரைக் குறித்தது. அவர்கள் மக்கட்பிறப்பின் பயனை எய்தாதவர்கள் என்றவாறு.

ஆண் அல்லாதவர்கள் எனின் பெண் எனக்கொள்ளலாமோ எனின்; பெண்மைப்பண்பு தலைவனை நினைந்து நைந்து உருகி நெக்கு விட்டு வாழ்த்தலாம். இவர்கள் அவையும் செய்யாமையின் ஆணும் அல்லர், பெண்ணுமல்லர் “பேடிகளாவர்” என்றவாறு.

உண்மைச் சிவனடியார்களின் ஆண்மையை

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆரங் கண்டிகை யாடையுங் கந்தையே

பார மீசன் பணியல தொன்றிலார்

ஈர வன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்

வீர மென்றால் விளம்புந் தகையதோ”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு- 144)

என்றதிற்காண்க.

தொகுப்புரை - புற்றில் மறைந்துறையும் நச்சரவையும் மதயானையையும்; வேங்கைப் புலியையும்; ஐம்புல நுகர்ச்சியில் செல்லும் ஆசையினையும்; வேல் அம்பு முதலிய படைக்கலன்களையும்; அழகிய பரத்தையரின் மயக்கமொழிகளையும்; கடைக்கண் பார்வையையும்; வஞ்சகப்புன்சிரிப்பையும்; ஒரே சமயத்தில் வரும் உலகிலுள்ள அத்தனை நோய்களையும்; பிறப்பிறப்புக்களையும்; நெருப்பையும்; புரண்டு வரும் மலையினையும், இடியையும், மன்னர்கள் உறவையும்; கூற்றுவனின் கொடுஞ்சினத்தையும் கண்டு அஞ்சமாட்டேன்.

முக்கண் முதல்வனைச் சரணடைந்தபின் அவன் பொருட்டு; ஏனைய தொடர்புகளை அருவருத்து மனம் சுளித்து துண்டித்துக்கொண்டு; அம்பலவாணனைத் துதித்து; மலர்தூவி, நெஞ்சம் நெக்கு, அவன் கருணையை நுகர்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்து; இன்புருமல்; திருநீற்றை திரிபுண்டரமாக அணியக் கூசும் அறிவிலிகளைக் காண நேரின்; நான் பெறும் அச்சத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

தலவீசேடம்

தில்லை - கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

௨
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

36. திருப்பாண்டிப்பதிகம் திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (சிவானந்த விளைவு)

பாண்டி நாடு என்பது பாண்டியன் நாடு என்பதன் மருவு. அந்நாட்டில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறும் பதிகம் பாண்டிப்பதிகம். சிலப்பதிகாரத்தில் “புகார் காண்டம்” என்று வருவது போலக் கொள்க. இறைவன் நம் அடிகள் பொருட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கித் தானும் ஒரு குதிரைமேல் வந்த அருளாடல் நிகழ்ந்த இடமாதலின் இந்நாட்டை இறைவன் வெளிப்பட்டருளும் இடமாக நம் அடிகள் உள்ளங் கொண்டார்கள். ஆதலின் “திரு” என்று அடைபுணர்த்தார்கள். இது, “திருப்பாண்டி விருத்தம்” என்று சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் வியாக்கியானத்தில் காணப்படுகின்றது. மதுரை நிகழ்ச்சிகளின் பின் பாண்டிய மன்னனிடம் விடைபெற்ற நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறைசென்று தங்கியிருந்தார்கள், அப்பொழுது மதுரை நிகழ்ச்சிகள் அவர் மனத்திரையில் தொடர்ந்து புலனாயின. அவற்றை மக்கள் உணர்ந்து உய்யும் பொருட்டு இப்பதிகத்தை அருளிச் செய்தார்கள். இதனை இறையருள் இன்பத்தின் தொடக்கமாகக்கொண்டு “சிவானந்த விளைவு” என்பதனை இப்பதிகத்தின் கருத்தாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். அஃதே அகத்தியச் சூத்திரமுமாம்.

“..... புரவியின்மேற் பாண்டியன்முன் வரும்பதத்தை
யாம் பெறும்மற் புதம்போல் யாரும்
விரவுமின்க ளென்றடியார்க் குறுதிசொலல்
“திருப்பாண்டி விருத்த மாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம். இப்பதிகம் கட்டளைக் கலித்துறையில் அமைந்த பத்துப்பாடல்கள் கொண்டது.

கட்டளைக்கலித்துறை

526. பருவரை மங்கைதன் பங்கரைப்
 பாண்டியற் காரமுதாம்
 ஒருவரை யொன்றுமி லாதவ
 ரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
 தெரிவர நின்றுருக் கிப்பரி
 மேற்கொண்ட சேவகனார்
 ஒருவரை யன்றி யுருவறி
 யாதென்றன் உள்ளமதே.

க

(இ-ள்)

பருத்த இமயமலையின் அரசன் மகளை ஒரு பாகத்துக்கொண்டவரும்; பாண்டிய மன்னனுக்கு அரிய அமுதம் போன்றவரும்; ஒப்பற்றவரும்; தமக்கென்று வடிவம் பெயர் குணம் ஒன்றும் இல்லாதவரும்; அடியவன், தம் திருவடித் தாமரைகளை வணங்கும் பொருட்டு வெளிப்பட்டு நின்று என்மனதை உருக்கக் குதிரைமேல் காட்சி கொடுத்த வீரரும் ஆகிய சிவபெருமான் வடிவத்தையன்றி வேறு ஒரு வடிவத்தை என் நெஞ்சம் அறியாது.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியில் உள்ள “அன்றி” என்றதன்பின் “வேறு” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க; “உரு” என்றதன்பின் “என்றன் உள்ளம்” என்பதனை வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பருவரை — இமயமலை. அஃது உலகிலுள்ள ஏனைய மலைகளினும் உயர்ந்ததாகலின் பருவரை என்றார்.

மங்கைதன்பங்கர் — மங்கையின் வலது பாகத்தில் உள்ளவரும்; மங்கையைத்தன் இடது பாகத்தில் கொண்டவருமான சிவபெருமான். உமையம்மை பேரருளின் உருவகம். பதிகக் கருத்தான சீவானந்த விளைவின் பொருட்டு ஈண்டு வெளிப்படலின் இவ்வாறு கூறினார்.

ஆரமுத — குதிரைமேல்வந்த கோலத்தால் பாண்டியனுக்கு பேரின்பம் அளித்தமையால் இவ்வாறு கூறினார்.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 151-ல் “கண்ணார் அமுதக்கடல்” என்றும், “நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமற் பரகதி பாண்டியற் கருளினே” (213-214) என்றும் அருளியவையும் அவற்றின் கீழ் விளக்கியவையும் காண்க. பரிமேல் வந்த என்பதும் பாடம்.

ஒருவர் — முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 43-ல் “ஒருவன்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

அவரைப் போன்று பாண்டியனுக்கு இன்பம் தருவோர் வேறு ஒருவரும் இல்லையாதலின் “ஒருவர்” என்றார் எனலுமாம். அரிமர்த்தன பாண்டியன் அறத்தாற்றில் ஈட்டிய பொருள் முற்றும் திருப்பணிக்குச் செலவாயிற்று. அச்சிவ புண்ணியப் பலனாக அவன் இறைவனை இப்பிறப்பிலேயே நேரில் கண்டும் பேசியும் களிக்கும் பேறு பெற்றான். அஃதே அவன் பெற்ற இன்பம் என்க. மிகப்பெரிய புண்ணியமோ. பாவமோ செய்யின் அவற்றின் பயன் மறுமைக்கண்ணன்றி இம்மையிலேயே எய்தும் என்பதனை முன்னம் 123-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் 2-106-11-ல் காண்க. மேலும்,

திருச்சிற்றம்பலம்

குற்றொ ருவ்வரைக் கூறை கொண்டு
கொலைகள் சூழ்ந்த களவெலாம்
செற்றொ ருவ்வரைச் செய்த தீமைகள்
இம்மை யேவருந் திண்ணமே
மற்றொ ருவ்வரைப் பற்றி லேன்மற
வாதெ ழும்மட நெஞ்சமே
புற்ற ரவ்வுடைப் பெற்ற மேறி
புறம்ப யந்தொழிப் போதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

“மிகமேவிய புண்ணிய பாவமெனும்
வினையின் பயன் வேறெரு காலமுரு
திகமே வருமென் பதனாலுளநோ
யெல்லா மிவனைச் செறவெய் தினவே”

(சசிவர்ண போதம் கொலை மறுத்தல்
செய்யுள் 4-ன் உரைமேற்கோள்)

என்பவற்றாலும் அறிக.

ஒன்றும் இலாதவர் - முன்னம் 517-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட
சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் கு-2. செய்-73. காண்க.

உருக்கி - உருக்க என்க.

உரு - வஸ்து என்பர் வடமொழியாளர் எனக்கொண்டு இறைவனைத் தவிர
வேறு ஒரு பொருள் இருப்பதையே அறியாமல் - என்பது கவியரசு அவர்களின்
உரைக்குறிப்பு. முன்னம் 121-ம் திருப்பாடல் உரையில் “பொருள்”
என்றருளியதும் 223-ம் திருப்பாடலில் “மரணம்” என்றருளியதும் அவற்றின்
கீழ் உரைத்தவையும் காண்க.

இத்திருப்பாடலில் இறைவர் ஒருவரையன்றி வேறு ஒரு பொருளை என்றன்
உள்ளம் அறியாது என்றது சிவானந்த விளைவாகும். அஃது இப்பதிகத்தின்
கருத்தாதல் காண்க,

527.

சதுரை மறந்தறி மால்கொள்வர்
சார்ந்தவர் சாற்றிச் சொன்னோம்
கதிரை மறைத்தன்ன சோதி
கழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு
மேற்குடி கேடு கண்டீர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப்
போட மறித்திடுமே

(இ-ள்)

செங்கதிர்வனின் ஒளியும் தன் ஒளியுடன் ஒப்பிடும் பொழுது காரிருள் போன்றது என்னுமாறு பேரொளிப் பிழம்பாகிய செளந்திர பாண்டியன் ஈட்டியைத் தாங்கிக் குதிரையேறி வந்து சேரின்; எதிர்ப்பட்டவர் மறுபிறப்பை மறித்துச் சாடுவர். உங்கள் திறமையை மறந்து ஞானப்பித்துக் கொண்டவர்களே; அஃது உங்கள் குடியிருப்புக்கு நாசமாம் என்பதைத் தெளிவாகவும், வெளிப்படையாகவும் விரித்துப் பறைசாற்றினோம்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை:- “கதிரை மறைத்தன்ன சோதி மதுரையர் மன்னன். கழுக்கடை கைப்பிடித்துக் குதிரையின் மேல்வந்து கூடின்; சார்ந்தவர் மறு பிறப்பு ஓட மறித்திடுமே; சதுரை மறந்து அறிமால் கொள்வர்; குடிகேடு கண்டீர்; சாற்றிச் சொன்னோம்” என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கதிரை மறைத்தன்ன — இறைவனாகிய ஒளியுடன் ஒப்பிடுங்கால் ஞாயிறும் இருள் என்னும் படியான.

சோதி — சோதியாய்

மதுரையர்மன்னன் — மதுரையின் அரசனாகிய செளந்திர பாண்டியன்.

கழுக்கடை — ஈட்டி. இது குதிரை வீரர் தாங்கி வரும் படைக்கலன். இதனைக் குதிரை ஓட்டும் தார்க்கோல் என்றனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். குதிரை ஓட்டுவோர் பெரும் பாலும் சவுக்கைக் கைக்கொள்வர். முள்முனையுள்ள தார்க்கோல் எருமைக்கடா, ஆனேறு போன்றவற்றைச் செலுத்தக் கைக்கொள்வர். ஆதலின் இதன் பொருத்தம் ஆய்வுக் குரியது.

குதிரையின் மேல் வந்து — நரிபரியாக்கிய வரலாற்றைக் குறிப்பா லுணர்த்தியவாறுமாம்.

சார்ந்தவர் — மலபரிபாகம் எய்தி வீடு பேறெய்த உண்மை ஞானத்தில் ஞானநெறியைச் சேர்ந்தவர்கள் எனலுமாம்.

மறு பிறப்பு ஓட மறித்திடும் — குதிரையில் வரும் இறைவனைக் கண்டவர்களின் மறுபிறப்புகள் அச்சத்தால் பிரிந்து ஓட அவற்றை இறைவன் வழிமறித்து அழிப்பான் என்றவாறு.

பாடலின் ஈற்றடியில் உள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து “அறிமால்கொள்வர்” என்றதன் பின் புணர்த்து விளியாக்குக.

சதுரை மறந்து அறிமால் கொள்ளல்: சதுர் — திறமைப்பாடு. முன்னரும் “சதுரிழந்தறிமால் கொண்டு” (போற்றித்திருவகவல் 71) “சதுர் படச்சாத்தாய்த்” தானெழுந்தருளியும் (கீர்த்தித்திருவகவல் 27) “சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்” (கோயில்திருப்பதிகம் 10) என்றருளியவை நினைக.

மறத்தல் — அச்சமயம் மறந்து பிறகு நினைத்தல் என்றும்; **அறிமால்** - அறிவு இருக்கும் பொழுதே மயக்கம் கொள்ளுதல் - என்பதும் கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. பாண்டியன், தான் முடி மன்னனாகிய பெருநிலையையும் வந்துள்ளவன் குதிரைச்சேவகனாகிய கீழ்நிலையினன் என்பதையும் சிறிது நேரம் மறந்து, தன்னிருக்கை விட்டெழுந்து அறிமால் கொண்டவனாய் அவனை வணங்கியதனையும் பின்னர் அது சரியன்று என்று கருதி மீண்டும் அமர்ந்ததையும் திருவிளையாடல் புராணம் நரிபரியாக்கிய படலம் 79; 80 பாடல்களில் காண்க. - என்றும் கவியரசு அவர்கள் விளக்குவார்கள். இந்த 79-ம் பாடலை முன்னம் 177-ம் திருப்பாடல் உரையிற் காண்க. 80-ம் பாடல்

“பின்னவ னானை யாலே மறைப்புண்ட பெருநீர்க் கூடன்
மன்னவ னறிவு தோன்ற வின்றொரு வயமா வீரன்
தன்னைநாங் கண்டெழுந்து தடங்கரங் கூப்பி நின்ற
தென்னெனத் தவிசின் மீள விருந்திட நாணி நின்றான்”

(திருவிளையாடல்புராணம்

நரிபரியாக்கிய படலம் 80)

குடிகேடு கண்டார் — குடி. குடியிருக்கும் இல்லங்கள். அஃதாவது, ஆன்மா, இனிவரும் பிறவிகளில் வசிக்கவுள்ள உடல்கள். இனி உங்களுக்குப் பிறவிகள் இல்லை என்றவாறு.

கண்டீர் — முன்னிலை அசை.

சாற்றிச் சொன்னோம் — இரகசியமாகவும், குறிப்பாகவும், சுருக்கமாகவும் உணர்த்தாமல் வெளிப்படையாகவும், தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அறியும் வண்ணம் பறை சாற்றினோம் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன், பக்குவான்மாக்களின் பிறவிகளை ஒழித்தல் கூறப்படுகின்றது. அஃது இப்பதிகக் கருத்தான “சிவானந்த வீனாவாதல்” காண்க.

528.

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக்
குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டீர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொளப்பரி
மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத் துருக்கொண்டு
தொண்டரை யுள்ளங்கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத்துட் பெய்கழ
லேசென்று பேணுமினே

ந.

(இ-ள்)

நிலஉலகமானது பேரின்பப்பெருக்கில் மூழ்கும் வண்ணம் செளந்திரபாண்டியராகிய இறைவர்; ஒப்பற்ற இன்பப்பெருக்கான திருமேனி தாங்கிக் குதிரை இவர்ந்து வந்தார்; அடியவர்களின் உள்ளங்களைத் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்ட அவருடைய இன்பவெள்ளத்துள் நீந்தித் திளைக்க விருப்பங்கொண்ட நீங்கள்; பேரின்பப் பெருக்கில் திளைப்பதற்காக; அவர் திருவடிகளை அடைந்து அவற்றை உங்கள் உள்ளங்களில் பொதிந்து காத்துக்கொள்ளுங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “பார், இன்ப வெள்ளங்கொள ஓர் இன்ப வெள்ளத்து உருக்கொண்டு; பரிமேற்கொண்ட பாண்டியனார்”; தொண்டரை உள்ளங்

கொண்டார்; இன்ப வெள்ளித்தில் நீந்திக் குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டார்; நீர் பேரின்ப வெள்ளத்துள் சென்று பெய்கழலே பேணுமின் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பார் இன்ப வெள்ளங்கொள - உலகம் இன்ப வெள்ளத்தை நுகரும் வண்ணம் எனலுமாம்.

இன்பவெள்ளத்து உருக்கொண்டு - நாம் வினைவயத்தால் உருவம் தாங்குகின்றோம். அவ்வுருவங்கள் மாயேயங்களாம். திருமால் முதலிய தேவர்களும் அவ்வாறே உருவங்கள் தாங்குகின்றனர். சாபம் முதலியவற்றுல் அவர்கள் நில உலகில் தோன்றினும் அவர்கள் தோற்றம் உலகுக்கு நன்மை பயக்கும். ஆயினும் இறுதியில் மனித உடல்கள் போன்றே அவர்கள் உடல்களும் மரணத்தால் அழிவனவேயாம். அவ்வாறன்றி இறைவன் உயிர்கள் மாட்டுக்கொண்ட அருளினால் வடிவம் தாங்கிவருவன். அதே சமயம் அவ்வடிவத்துக்குப் புறம்பான இடங்களிலும் அவன் வியாபகமாக இருப்பன். அவன் தாங்கும் வடிவம் அவனது பேரருளேயாம். அஃது ஆனந்த மயமானது. அவன் மேற்கொண்ட செயல் முடிந்ததும் அவன் எடுத்து வந்த உருவமும் மறையும்.

பரிமேற்கொண்ட பாண்டியனார் - செளந்திரபாண்டியனாகிய இறைவன் நம் அடிகள் பொருட்டு வேதமாகிய குதிரைமேல் அமர்ந்து அரிமர்த்தன பாண்டியன் முன் வந்த சரிதவரலாறு.

தொண்டரை - தொண்டர்களுடைய என்க. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு நான்கன் பொருளில் வந்த உருபு மயக்கம்.

கொண்டார் - உரியவர் தாராமல் தாமே எடுத்துக்கொண்டார். தொண்டர்களுடைய என ஆறாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக்கொள்க.

நீர் - நீங்கள்இன்பவெள்ளத்தில் நீந்திக் குளிக்கும் விருப்பம் கொண்ட நீங்கள்.

நீந்தி - வெள்ளமிகுதியும் அதில் ஆசை தீரத் திளைத்தாடலும் குறித்தவாறு. இப்பகுதிக்கு இவ்வாறன்றி தண்ணீராகிய வெள்ளத்தில் நீந்திக்

குளிக்கின்ற விருப்பம் கொண்மீர் என உரைத்தனர் முன்னுரையாளர்களில் பலர். அது புலனீன்பம் நுகர்தலாம். ஈண்டு, இறைவனின் பேரின்ப வெள்ளத்துட் செல்லும் பக்குவான்மாக்களுக்குப் பொருந்தாமை வெளிப்படை.

இத்திருப்பாடல் முழுவதும் இறையின்பம் திளைத்தலே பேசப்படுகின்றது. அஃது இப்பதிகக் கருத்தான சிவானந்த விளைவாதல் காண்க.

529.

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர்

செல்லன்மின் தென்னன்னனாட்

ஊறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக்

காலமெக் காலத்துள்ளும்

அறிவொண் கதிர்வா ளுறைகழித்

தானந்த மாக்கடவி

எறியும் பிறப்பை யெதிர்ந்தார்

புரள இருநிலத்தே

சு

(இ-ள்)

இந்தக் காலம், செளந்திர பாண்டியன் என்னும் நல்ல பாண்டிய நாட்டின் அரசன் வெளிப்படுங்காலம்; அவன் எக்காலத்திலும் பதிஞானமாகிய ஒளிபொருந்திய வாளை உருவிக் கொண்டு; சிவானந்தமாகிய குதிரையூர்ந்து புறப்பட்டு, எதிர்பட்டவர்கள் பிறவிகளை, பெரிய நிலத்தில் புரளும் வண்ணம் வெட்டி வீழ்த்துவன்; ஆதலின், இடைவிடாது நெருங்கும் பிறவிகளை என்றும் விரும்புகின்றவர்களே! வெளியிற் செல்லாதீர்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - இக்காலம், தென்னன் நன்னாட்டு இறைவன் கிளர்கின்ற காலம்; எக்காலத்துள்ளும் அறிவொண் கதிர்வாள் உறை கழித்து; ஆனந்தமாக்க் கடவி; எதிர்ந்தார் பிறப்பை இரு நிலத்தே புரள எறியும் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

(வீ-ரை)

செறியும் பீறவிக்கு எக்காலத்துள்ளும் நல்லவர் - செறியும் பீறவி
— பிறவி தோறும் ஆன்மாக்களுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டுள்ள பிறவி எனலுமாம்.

நல்லவர் — பிறவியினிடத்து அன்புள்ளவன்*

நல்லவர் — என்பதை இறைவனுக்குப் புணர்த்துரைப்பாரும் உண்டு.

இறைவன் என்று “அன்”விகுதி புணர்த்தப்பட்டு விட்டதால் **நல்லவர்** என்று “அர்” விகுதி புணர்த்தற்கு இயல்பில்லை என்பது காண்க.

செறியும் — அடரும் என்றாரும் உண்டு.

ஆனந்தமா — ஆன்மாக்கள் தங்குமிடம் துன்பம் நிறைந்தது. பக்குவ ஆன்மாக்களை இன்ப நிலத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும் இறைவன், துன்ப நிலத்தை விரைவில் கடந்து செல்ல வேகமாகச் செல்லும் குதிரையில் வந்தான்; குதிரை இயல்பாகவே வேகமாகச் செல்வது; அதன் வேகத்தை மேலும் அதிகமாக்கிச் செலுத்தக் **கடவீ** என்றார்.

அறிவுஒண்வாள் — பிறவி; அறியாமையால் வருவது. அவ்வறியாமை அறிவாகிய ஒளியினால் நீங்குவது. ஆதலின் அறிவாகிய ஒள்ளிய ஞாயிற்றின் ஒளிபோன்ற வாள் என்றார். ஒள்ளிய கூர்வாள் எனலுமாம்.

“ஒண்”; “கதிர்” என்ற இரு சொற்களால் ஒரே பொருளைக் குறித்தது மிகுதி குறிக்க என்க.

எதிர்ந்தவர் — எதிரில் வந்து தன்னைத் தரிசனம் செய்தவர் எனலுமாம்.

* எனக்கு நல்லையு மல்லை நீயென் மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லை தருமமே நோக்கில்
உனக்கு நல்லையு மல்லை வந்தாழ் வினைதூண்ட
மனக்கு நல்ல சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்

(கம்பராமாயணம் - அயோத்தியாகாண்டம்
மந்திரை சூழ்ச்சிப்படலம்)

புரள — வெட்டப்பட்ட உடல், குருதி ஓட்டம் நின்று உயிர் நீங்கும்வரை நிலத்தில் கிடந்து புரளுவது போலப் பிறவியும் இந்த மண்ணுலகில் சிறிதுகால் புரண்டபின் அழியும் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில், இறைவனைத் தரிசித்த பக்குவான்மாக்களின் பிறவி அழியும் என்பது கூறப்பட்டது. அதன் பின் அவ்வான்மா அடைவது சிவானந்த விளைவேயாகும். அஃது இப்பதிகக் கருத்தாதல் காண்க.

530. காலமுண் டாகவே காதல்செய்
 துய்மின் கருதரிய
 ஞாலமுண் டானொடு நான்முகன்
 வானவர் நண்ணரிய
 ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
 பிரான்றன் அடியவர்க்கு
 மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
 ருன்வந்து முந்துமினே.

௫

(இ-ள்)

நினைப்பதற்கும் நெருங்குவதற்கும் இயலாத ஆலகால நஞ்சினை அருந்தியவனும்; மண்ணுண்ட திருமாலும், அயனும் தேவர்களும் நெருங்க இயலாதவனும் எங்கள் செளந்திரபாண்டியனுமாகிய இறைவன்; தன் அடியவர்களுக்குக் கருவுலத்தை வழங்குகின்றான். இவ்வுடம்பில் உயிர் இருக்கும் நற்காலமாகிய இப்பொழுதே அன்புசெய்து உய்வீர்களாகி அதனைப்பெற வந்து முந்துங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை:- “கருதரிய ஆலமுண்டான்; ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன் வானவர்; நண்ணரிய எங்கள் பாண்டிப்பிரான்; தன் அடியவர்களுக்கு மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான்; காலமுண்டாகவே காதல் செய்து உய்மின்; வந்து முந்துமினே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கருதரிய ; நண்ணரிய — என்ற இரண்டனையும் ஆலமுண்டானுக்கு அடையாக்குக.

நண்ணரிய என்பதனை ஞாலமுண்டான் நண்ணரிய; நான்முகன் நண்ணரிய; வானவர் நண்ணரிய என்று புணர்த்துக. திருமால், நான்முகன், வானவர் தங்கள் பதவிகளைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளவும் இன்னும் மேற்பதவிகளைப் பெறவும் இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்யும் சகலர்கள். ஆதலின் அவர்கள் இறைவனை அணுக இயலாத வராயினர்.

ஞாலமுண்டான் — திருமால், கண்ணனாக ஆயர் பாடியில் வளர்ந்த நாளில் மண்ணை உண்டான்; எசோதை அதனைத்தடுக்க முயன்ற பொழுது அவன் வாயில் உலக முழுவதையும் காட்டினான் என்ற வரலாறு.

ஒவ்வோருழியிலும் திருமால், தன் ஆட்சியின் கீழுள்ள உலகங்களைத் தன்னுள் அடக்கி மீண்டும் புனருற்பவத்தில் அவற்றை வெளிப்படுத்துவன் என்ற கொள்கையுமாம்.

எங்கள் பாண்டிப் பிரான் — பாண்டியர்நாடு என்பது பாண்டிநாடு என்றூறற்போலப் பாண்டியர் பிரானாகிய செளந்திரபாண்டியன் என்பது பாண்டிப்பிரான் என்றாயிற்று. இது மதுரையில் நடந்த நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடல் பற்றிய பதிகமாதலின் **ஐங்கள்** என்று உரிமை காட்டினார்.

மூலபண்டாரம் — பண்டாரம் என்பது பணம் மட்டுமன்றி ஏனைய விலையுயர்ந்த மணிகள், தங்கம், அணிகலன்கள், நிதிகள் பாதுகாப்பாக வைக்கப்படும் இடம். இதனை கருவுலம் என்று இந்நாளில் வழங்குவர். **மூலபண்டாரம்** என்பது எல்லாக்கருவுலங்களும் கிளைப்பதற்குக் காரணமான இடம். ஈண்டு முத்திச் செல்வம் குறித்து நின்றது.

காலம் உண்டாகவே காதல் செய்து உய்மின் — என்றைக்கும் திருவருளுடையவர்களாகும் காலம் பெறக்காதலாகிப் பிழையுங்கள் என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் உரை.

உய்மின் — முற்றெச்சம். உய்வீர்களாகி வந்து முந்துமினே - என்றவாறு. முன்னம் 153-ம் திருப்பாடலில் "விரிப்பிப்பன்" என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஒரு பொருளை வலியுறுத்துங்கால் அதனை எதிர்மறை; உடன்பாடு இரண்டாலும் கூறுதல் மரபு. இத்திருப்பாடலில் கண்ட செய்தியினையே முன்னம் 527, 529 திருப்பாடல்களில் எதிர்மறையில் கூறிய நம் அடிகள் அதனையே ஈண்டு உடன்பாட்டில் கூறிவலியுறுத்தல் காண்க.

இத்திருப்பாடல் வீட்டின்பம் பெற அனைவரையும் அழைக்கின்றது. இஃது இப்பதிகக் கருத்தான “சிவானந்த விளைவாதல்” காண்க.

531. ஈண்டிய மாயா விருள்கெட
எப்பொரு ளும்விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவ
னுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
வேண்டிய போதே விலக்கிலை
வாய்தல் விரும்புமின்றாள்
பாண்டிய னாராள் செய்கின்ற
முத்திப் பரிசிதுவே

௬

(இ-ள்)

நெருங்கியுள்ள அழிவற்ற ஆணவமலத்தால் வரும் அறியாமை இருள் கெடும் வண்ணம் எந்தப் பொருளியல்பும் புலப்பட மெய்யுணர்வைத் தூண்டிய ஞான வொளியாகிய இறைவனைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவனாகிய பாண்டிய மன்னனும் முற்றும் விளக்கிச் சொல்லும் ஆற்றலற்றவன்; அத்துனை அரிய இறைவனை நீங்கள் சென்று காண எப்பொழுதும் தடையில்லை; அவன் திருவடி எய்துவதை விரும்புங்கள். இஃதே சௌந்திரபாண்டியனாகிய இறைவன் உயிர்களுக்கு வீடு பேறு நல்கும் இயல்பாகும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “வேண்டிய” என்பதன் முன் “அனுமதி” என்ற ஒருசொல் வருவிக்க. “தாள்” என்பதனை “வாய்தல்” என்பதன் முன் வைக்க. “இதுவே” என்பதனை ஈற்றடியில் முதலில் வைக்க. பின்னர்ப்பாடல்

முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஈண்டிய மாயா இருள்கெட — ஆணவமலம், ஆன்மாவை அதன் உள்ளும் புறமுமாக எல்லா இடத்தும் நெருங்கிப் பற்றியுள்ளது. ஆதலின் “ஈண்டிய” என்றார். **மாயா** — அஃது என்றும் அழிவற்ற நித்தியப்பொருள் ஆதலின் **மாயா** என்றார். **இருள்** அஃது இருள் போன்று ஆன்ம அறிவை மறைப்பதால். இருள் என்றால் பெளதிக இருள், எல்லாப் பொருள்களையும் மறைக்கும், ஆனால் தன்னை மறைத்துக்கொள்ளாது. ஆணவ மலமோ பிறபொருள்களை மறைப்பதுடன் தன்னையும் மறைத்துக்கொள்ளும் இதனை; 391-ம் பாடலுரையில் எடுத்துக்காட்டிய திருவருட்பயன் 23-ல் காண்க.

கெட — சிவசத்தியில் அதன் ஆற்றல் மடங்கி நிற்க.

தரண்டிய — தொழிற்படுத்திய

மீனவனும் — சொல்லவல்லன் அல்லன்

மீனவனும் — இன்றுள்ள கன்னியாகுமரிக்குத் தெற்கில் நெடும் நிலப்பரப்பு, பாண்டியநாட்டின் பகுதியாக விரிந்திருந்தது. அங்கு **மதுரை** என்னும் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகரில் பாண்டியர்கள் 549 புலவர்கள் கொண்ட தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவினர். அவர்களுடன் மேலும் புலவர்கள் பலர் இணைந்து 449 புலவர்கள் தமிழை வளர்த்தனர். பல நூல்களை இயற்றினர். அச்சங்கம் 4442 ஆண்டுகள் இயங்கியது. அக்கால எல்லையில் காய்சினவழுதி முதல் கடுங்கோன் முடிய 89 பாண்டிய மன்னர்கள் அச்சங்கத்தைப் பாதுகாத்தனர். அவர்களுள் **7 அரசர்கள்** அச்சங்கத்தில் கவியரங்கேறினர். பின்னர் இப்பகுதி கடல் கோளால் அழிந்தது.

மக்களும் அரசும் வடக்கே இடம் பெயர்ந்து **கபாடபுரம்** என்ற நகரில் இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்கம் நிறுவினர். இதில் 59 புலவர்கள் உறுப்பினர்களாக இருந்தனர். இவர்களுடன் மேலும் புலவர்கள் பலர் இணைந்து 3700 புலவர்களாகத் தமிழைவளர்த்தனர். இக்கால எல்லையில் இச்சங்கத்தை வளர்த்த மன்னர்கள் பாண்டியன் வெண் **தேர்ச்செழியன் முதல் முடத்திருமாறன்** முடிய 59 அரசர்கள். அவர்களில் **5 மன்னர்கள்** அச்சங்கத்தில் கவியரங்கேறினர்.

இப்பகுதியும் சங்கத்துடன் கடலில் முழுகி அழிந்தது.

அரசும் மக்களும் மேலும் வடக்கே குடிபெயர்ந்து இன்றுள்ள **மதுரை மாநகரில்** மூன்றாம் தமிழ்ச்சங்கத்தை அமைத்தனர். இதன் உறுப்பினர் 49 புலவர்கள். இவர்களுடன் மேலும் பலர் இணைந்து மொத்தம் 449 புலவர்கள் தமிழை வளர்த்தனர். அச்சங்கம் 1852 ஆண்டுகள் இயங்கியது. இதனை ஒம்பிய பாண்டிய மன்னர்கள் முற்குறித்த **முடத்திருமாறன்** முதலாக **உக்கிரப்பெருவழுதி** ஈராக 49 அரசர்கள். அவர்களுள் 3 மன்னர்கள் இச்சங்கத்தில் கவியரங்கேறினர்.

ஆக மூன்று சங்கங்களிலும் கவியரங்கேறிய பாண்டிய மன்னர்களின் எண்ணிக்கை 15. மிகப்பெரும் புலவர்களாகத் திகழ்ந்த இவர்களுள் ஒருவனையே இங்கு நம் அடிகள். **மீனவன்** என்று குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவன், ஏனைய 14 பாண்டிய மன்னர்களையும் விடச்சிறந்த புலவனும் சிவனடிமைத்திறம் வாய்ந்தவனும் ஆவன் என்பது குறிக்க **மீனவனும்** என்று உயர்வு சிறப்பும்மை புணர்த்தார்கள். அவன் சங்கத்தின் தலைவனாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். அப்பெருமகன் பெயரை நம் அடிகள் மூலம் திருவாசகத்தால் அறிந்து வழிபட்டுய்யும் தவத்தை நாம் செய்யவில்லை. அத்துணை பெருந்தவம் செய்த பாண்டிய மன்னனும், சௌந்திரபாண்டியனாகிய இறைவனின் இயல்பை முற்றும் விளக்கிச் சொல்லும் ஆற்றலற்றவன் என்றவாறு.

சொல்ல — முற்றும் புகழ்ந்து சொல்ல என்றலுமாம்.

வேண்டிய போதே சொல்ல விலக்கில்லை — அவன் திருமுன்னர்ச் செல்வதற்கு நீங்கள் அனுமதி வேண்டினால் மறுக்காது உடனே கிடைக்கும் என்றவாறு. அத்துணை அரிய இறைவனின் எளிவந்த தன்மை குறித்தவாறு.

தாள்வாய்தல் விரும்புமின் — உயிர்கள், தாமே சென்று, திருவடிகளை எய்துதல் இயலா வாகலின், அவன் திருவடிகள், தாமே வந்து உங்களைச் சேர்வதை விரும்பித் தவம் புரியுங்கள் எனலுமாம்.

இதுவே பாண்டியனார் அருள் செய்கின்ற முத்திப்பரிக - பாண்டியனார் -
— செளந்திரபாண்டியராகிய இறைவர்.

இத்திருப்பாடலில், செளந்திரபாண்டியராகிய இறைவர், பக்குவான்
மாக்களுக்கு அருளும் வீடுபேற்றியல்பு கூறப்பட்டது. அது, பதிகக் கருத்தான
சிவானந்த வினாவாதல் காண்க.

532. மாய வனப்பரி மேற்கொண்டு
மற்றவர் கைக்கொளலும்
போயறு மிப்பிறப் பென்னும்
பகைகள் புகுந்தவருக்
காய வரும்பெறுஞ் சீருடைத்
தன்னரு ளேயருளுஞ்
சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன்
சேவடி சேர்மின்களே

எ

(இ-ள்)

செம்மையானதும் இடையீடில்லாததுமான கொடையுள்ள செளந்திர
பாண்டியனாகிய இறைவன்; வியக்கத்தக்க அழகிய குதிரை இவர்ந்து வந்து,
பிறவிக்கு நல்லவ ரல்லாதாரை வசப்படுத்திக்கொண்டதும்; இப்பிறவிகள்
என்னும் பகைவர்; தாங்கள் புகுந்து பற்றிக்கொண்டவர்களை விட்டு ஓடியழிவர்.
இறைவன், ஆக்கம் தருவதாகிய பெரிய சிறப்புள்ள தன் அருளை அவர்களுக்குத்
தருவான்; ஆதலின் அவன் திருவடிகளைப் புகலடையுங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “சேயநெடுங்கொடைத் தென்னவன்” என்பதனைப்
பாடலின் தொடக்கமாக வைக்க; “ஆய” என்றதன் முன் “இறைவன்” என்ற
ஒரு சொல்லும்; “சேவடி” என்றதன் முன் “ஆதலின்” என்ற ஒரு சொல்லும்
வருவிக்க. பின்னர்ப்பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

சேய நெடுங்கொடை — ஏனையோர் தர இயலாத முத்திச் செல்வமாகிய கொடை என்றும்; அதனை மகிழ்ந்து தாராளமாக எப்பொழுதும் கொடுக்கும் என்றும் உரைக்க நின்றது. **சேயநெடும்** ஒரு பொருட் பன்மொழி. முத்திச் செல்வமும் அதனால் வரும் மகிழ்ச்சியும் என்றும் அழியா வாகலின் **சேயநெடுங்கொடை** என்றார்.

மாய வனப்பரி மேற்கொண்டு — இத்திருப்பாடலை 529-ம் திருப்பாடலின் தொடர்பாகக் கொண்டு பொருள் காண்க. அங்குக் கூறியது ஆனந்தமாகிய குதிரை. அது சிவானந்தம். அது வியக்கத்தக்கதும் அழகுள்ளது மாகலின் **மாய வனப்பரி** என்றார். **மாய**— வியக்கத்தக்க. **வனப்பரி** - அழகிய குதிரை. சுந்தரனாகிய இறைவன் இவர்ந்ததால் அக்குதிரையும் சுந்தரமானதாயிற்று. **வனப்பு** — சுந்தரம்; அழகு.

வனம் — வன்னம்; வர்ணம் என்ற வடசொல்லின் தமிழாக்கம் என்றும் **வன்னம்** எழுத்து. எழுத்துக்களாகிய மறை என்றும் கொண்டு இறைவன் ஏறிவந்த நல்ல நிறமுள்ள வேதமாகிய குதிரை என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக் குறிப்பு. நரி பரியாக்கிய திருவிளையாடலில் இறைவன் வேதத்தையே குதிரையாக்கி அதில் ஏறிவந்த சரிதம் நினைக. **வன்னப்பரி** — என்பதும் பாடம்.

மற்றவர் கைக் கொள்ளும் — மற்றவர் 529-ம் திருப்பாடலில் குறிப்பிட்ட பிறவிக்கு நல்லவர்களின்று வேருனவர். அஃதாவது பிறவிக்கு நல்லவர் அல்லாதவர். **மற்றவரை** என இரண்டனுருபு விரித்துக்கொள்க. **கைக்கொளல்** — வசப்படுத்திக்கொள்ளல். தன் அடிமைகளாக ஏற்றுக்கொள்ளல்.

இறைவன், ஆனந்தமாக்கடவி வருதலின் பிறவிக்கு நல்லவர்களை வெளிச்செல்ல வேண்டாம் என்று நம் அடிகள் எச்சரித்தார்கள். அதனை ஏற்று அவர்களும் உள்ளே தங்கிவிட்டார்கள். அவர்களின் வேறாய் பிறவிக்கு நல்லவர் அல்லாதார்; அவ்வெச்சரிக்கை தங்களுக்கு அல்லவாகலின், வெளிச்செல்கின்றனர். தன் திருமுன் வந்த அவர்களை இறைவன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களாக ஆக்கிக்கொண்டான் - என்றவாறு.

கொளலும் — அவ்வாறு ஆக்கிக்கொண்ட உடனே.

இப்பிறப்பு என்னும் பகை — இப்பிறவிகள் என்ற பெயரில் அவர்கள் ஆன்மாவில் புகுந்து பற்றிக்கொண்டிருந்த பகைவர்கள்.

போய் — அவர்கள் இறைவனைச் சேர்ந்தவர்களாகிவிட்டார்களே என்று அச்சங்கொண்டு அவர்களை விட்டு ஓடும் பொழுது.

அறும் — தீயெச்சம், வினையெச்சம், பகையெச்சம் என்பன சிறிதும் விட்டு வைக்கத்தகாதன. ஆதலின் இறைவன் அவ்வாறு ஓடும் பகைவர்களாகிய பிறவிகளை வழிமறித்து வாளால் வீசவே உயிரற்று ஒழியும் என்றவாறு முன்னம் 527-ம் திருப்பாடலில் “மறு பிறப்பு ஓட மறித்திடும்” என்றும் 529-ம் திருப்பாடலில் “எறியும் பிறப்பை இருநிலத்தே புரள” என்றும் உரைத்தவையும் அவற்றின் கீழ் விளக்கியவையும் காண்க.

இப்பிறப்பு — இது போன்று இனிவரவுள்ள பிறப்புக்கள் எனலுமாம்.

ஆய அரும்பெரும் சீருடைத்தன் அருள் — ஆராய இயலாத அருமையும் பெருமையும் மிக்க சிறப்பு.

இதனை;

பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்க ளல்லா
 னந்தமு மாதிரி யில்லா னளப்பில உதலாலே
 யெந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி
 வந்திடா னென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே

(சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூ-1-அதி-10/-2 செய் 44)

என்பதிற் காண்க.

சேவடி சேர்மின்களே — கள் விசுவதியையும் ஏகாரத்தையும் பிரித்துச் சேவடி என்பதுடன் புணர்த்துச் சேவடிகளே சேர்மின்கள் என்க. ஏகநாயக வழிபாட்டை வற்புறுத்தி ஆற்றுப்படுத்தவாறு.

சேர்மின் — தியானம் செய்யுங்கள் எனலுமாம்.

இத்திருப்பாடலில், பிறப்பறுதலும் அருள் வழங்கலும் கூறப்பட்டன. அவற்றின் பயன் வீட்டின்பம் பெறுதலாம். அஃது இப்பதிகக் கருத்தான சிவானந்த வினாவாதல் காண்க.

533.

அழிவின்றி நின்றதொ ரானந்த
வெள்ளத் திடையழுத்திக்
கழிவில் கருணையைக் காட்டிக்
கடிய வினையகற்றிப்
பழமலம் பற்றுதுத் தாண்டவன்
பாண்டிப் பெரும்பதமே
முழுதுல குந்தரு வான்கொடை
யேசென்று முந்துமினே

அ

(இ-ள்)

நித்தியமான சிவானந்தப்பெருக்கில் மூழ்குவித்து; அழிவற்ற திருவருளை உணர்த்திக் கடுமையான சஞ்சித வினையை நீக்கித் தொன்மையான ஆணவமலத்தின் பிணிப்பைத் துண்டித்து; நம்மை அடிமையாகக் கொண்ட சௌந்தரபாண்டியனாகிய இறைவன்; சிவபதமாகிய வீட்டுலகம் முழுவதையுமே தருவான்; அது கொடைப்பொருளே; அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளப்போய் முற்படுங்கள்

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “பெரும்பதமே” என்பதிலுள்ள “ஏகாரத்தைப் பிரித்து” “முழுதுலகும்” என்றதன் பின் கூட்டுக; “கொடையே” என்பதன்முன் “அது” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க “சென்று” என்பதன் முன் “அதனைப் பெற்றுக் கொள்ள” என்பது சேர்க்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அழிவின்றி நின்றதொ ரானந்தவெள்ளம் - ஆன்மா நித்தியப்பொருள்; சிவானந்தமும் நித்தியப் பொருள்; அதனிடையே; “ஆன்மாவை அழுத்தும்

செயலாகிய அருள்பாலித்தலும் என்றும் நிகழ்வதாம் என்றவாறு. 532-ம் திருப்பாடலில் சேயநெடுங்கொடை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

“முத்திதனின் மூன்று முதலு மொழியக்கேள்
சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலனு – மெத்தவே
யின்பங் கொடுத்தலிறை யித்தைவினை வித்தன்மல
மன்புடனே கண்டுகொளப் பா”

(உண்மை விளக்கம் – 51)

என்று நவில்வது நம் ஞானசாத்திரம்.

அழுத்தி – கடல் நீருள் அழுத்தப்பட்ட குடம் உள்ளும் புறமும் யாண்டும் நீர் நிறைத்திருக்கும். இதனை “**ஊமைத்தகம்பு**” என்பர். அவ்வாறே ஆனந்த வெள்ளத்துள் அழுத்தப்பட்ட ஆன்மா உள்ளும் புறம்பும் யாண்டும் ஆனந்தமே நிறைந்திருக்கும் என்றவாறு. இதனை;

“உண்ணீர் முகந்தகுட முண்ணிறைந்து பின்மறைந்து
தண்ணீரி னுள்ளிருக்குந் தன்மைபோ – எண்ணீர்மை
யுள்ளும் புறம்பு மொருதன்மை யாமின்ப
வெள்ளம் பெருகி விடில்”

(திருஞானசாகரம் – 90)

என்ற ஆன்றோர் வாக்கில் காண்க.

கழிவில் கருணையைக் காட்டி – எப்பொழுது ஆன்மா உண்டோ அப்பொழுதே கருணையும் உள்ளது. ஆன்மாவைப் போன்றே அஃதும் அழிவற்றது. ஆதலின் **கழிவில்கருணை** என்றார்.

காட்டி – காட்டும் உபகாரம் செய்து. அக்கருணையை அறியும் வண்ணம் ஆன்மாவுக்கு உரிய பக்குவத்தில் உணர்த்தி என்றவாறு.

கடிய – கலக்கும் என்பதும் பாடம்.

பழமலம் அறுத்து – ஆணவமலம் என்றும் உள்ள நித்தியப் பொருளாதலின் அதனைப் பழமலம் என்றார். அஃது அழிவற்றதாகலின் அறுத்து

என்றது அதன் சக்தி மடங்கி இருக்கச் செய்தலாம்.

ஆண்டவன் — அடியார்களை ஆட்கொள்ளும் இயல்புள்ளவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

பாண்டிப் பெரும் பதமாகிய முழுதலகுமே தருவான் — **பாண்டிப் பெரும்பதம்** — செளந்திரபாண்டியனாகிய இறைவனின் பெரிய இருப்பு. அது வீட்டுலகம். அவ்வுலகம் முழுவதையுமே தருவான். அஃதாவது தன் முழுவியாபகத்துள் அடக்கிக்கொள்வான் என்றவாறு.

அது கொடையே — அவ்வாறு அவன் கொடுப்பது ஆன்மாவிடமிருந்து எதையும் எதிர்பாராது கொடுக்கப்படுவதும்; அதனைப் பெற்ற ஆன்மா, வேறு எவரிடமும் சென்று வேறு எதனையும் பெற வேண்டா எனவுமாம். அதனைப் பெறுவதற்குச் சென்று முந்துமின் என்று முடித்துக் கொள்க.

இச்சமயத்திலேயே அதனைப் பெற்றுய்ய முற்படுங்கள் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில்; இறைவன், ஆன்மாவின் கன்மமலத்தை நீக்கி, ஆணவமலப் பிணிப்பை அகற்றித் திருவருளைக் காட்டும் உபகாரம் செய்து; வீடு பேற்றுக்குத் தகுதியாக்கிச் சிவானந்த வெள்ளத்தில் முழுகு வித்தல் கூறப்படுகின்றது. இஃது, இப்பதிகக்கருத்தான சீவானந்த வீணாவாதல் காண்க.

534.

விரவிய தீவினை மேலைப்

பிறப்புமுந் நீர்கடக்கப்

பரவிய அன்பரை யென்புருக்

கும்பரம் பாண்டியனா

புரவியின் மேல்வரப் புந்திகொ

ளப்பட்ட பூங்கொடியார்

மரவியன் மேற்கொண்டு தம்மையுந்

தாமறி யார்மறந்தே

(இ-ள்)

பசு நல் வினைகளுடன் கலந்த பசுத்தீவினைகளால் இனிவரவுள்ள பிறப்புக்களாகிய கடலைக் கடக்கத் தன்னை வழிபட்ட தொண்டர்களின் எலும்பும் உருகும்படி நைவித்து ஆட்கொள்ளும் செளந்திரபாண்டியராகிய இறைவர் குதிரை இவர்ந்து வருதலைக் கண்டு; தம் வசமிழந்த பூங்கொடி போன்ற பெண்கள், மரங்களின் இயல்பு கொண்டவர்களாகித் தம்மையும் அறியாது நின்றனர்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாலுக்கு ஆற்றொழுக்ககாகப் பொருள் கொள்க.

விரலிய தீவினை மேலைப் பிறப்பு — முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 214-ல் “பரகதி” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க. மேலும் 422-ம் திருப்பாலுரையில் எடுத்தாண்ட மணிமேகலை 4-ம் காதை வரி 13-முதல் 21 முடியவுள்ள பகுதியையும் நினைக.

முன்னீர் — கடல். உலகில் நிலப்பரப்பு வெளிப்படுமுன் எங்கும் கடலாக இருந்தது. பின்னர் ஆங்காங்கே நீர்வற்றி நிலப்பகுதிகள் தோன்றின என்பர் புவியல் ஆய்வாளர்கள். ஆதலின் முதலில் தோன்றிய நீர்ப்பரப்பான கடல் “முன்னீர்” எனப்பெயர் பெற்றது.

அச்சிட்ட பிரதிகளில் “முந்நீர்” என்று காணப்படுகின்றது. முன்னுரையாளர்கள் அனைவரும் இதற்கு ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் என்ற மூன்று நீர்களாலும் தோன்றிய நீர்ப்பரப்பாகிய கடல் என்றே கூறிப் போந்தனர்.

கடல், இயல்பாகவே பள்ளத்தில் உள்ளது. அதன் கண் நீர் ஊறும். அஃது ஊற்று நீராயிற்று. அந்த நீரே கதிரவன் வெப்பத்தால் மேகமாக மாறி கடலிலும் பூமியிலும் மழையாகப் பொழிகின்றது. பூமியில் பெய்யும் மழை நீரே ஆங்காங்கு இணைந்து ஆறுகளாக ஓடிக்கடலிற் கலக்கின்றது. எனவே கடல் நீர், ஊற்று நீர் ஒன்று மட்டுமே என்று இதனை மறுப்பர் புலவர்கள்.

கடல் நீரே, பூமியை ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலும் செய்தலின் கடல் முந்தீர் எனப்பெயர்பெற்றது என்று விளக்குவர் சிலர்.

திருவாசக உரையாசிரியர்களில் ஒருவரான திரு.கா.சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A.B.L., அவர்கள் இத்திருப்பாடல் உரையில் முந்தீர் என்றே பாடம் கொண்டு உரைஎழுதியபின் “முன்னீர்” என்று பாடங்கோடலுமொன்று என்று குறிப்பிட்டார்கள்.

“ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெருஅ தீரு
மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சோம்பினென
வறத்தாறு நுலலும் பூட்கை மறத்திற்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்று
மெங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்தீர் விழவி னொடியோ
னன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே”

(புறநானூறு - 9)

என்று காணப்படுகின்றது. இதற்குப்பழைய உரையில், “யாற்று நீரும் ஊற்று நீரும் மழை நீருமுடைமையால் கடற்கு முந்தீ ரென்று, பெயராயிற்று; அன்றி முன்னீரென்றோதி நிலத்துக்கு முன்னாகிய நீரென்றுரைப்ப...” என்று காணப்படுகிறது.

இனி, இவ்வற்று நீராகிய கடல் நீரே மழையாகப் பொழிந்து மண்ணில் நட்ட விதைகளை முளைக்கச் செய்தபின் படைத்தல் தொழிலையும்; பொழிந்த மழை ஆறுகளாகத்திரண்டு ஓடி முளைத்த பயிர்களையும் உயிர்களையும் அழிந்து விடாமல் ஒம்பலின் காத்தல் தொழிலையும்; ஓடும் ஆறுகள் கடலில் கலந்து

கடல் கொந்தளிப்பு, சுனாமி போன்றவற்றால் நிலங்கள், ஊர்கள், நாடுகளையும் அவற்றில் வாழும் உயிர்களையும் அழிப்பதால்; அழித்தல் தொழிலையும் செய்கின்றன என்று முந்நீருக்கு விளக்கம் தருக.

எனவே, ஈண்டு இத்திருப்பாடலில் முந்நீர் என்பதனை முதன்மைப்பாடமாகவும் முன்னீர் என்பதனைப் பாடபேதமாகவும் கொண்டு மேற்கண்ட விளக்கங்களை அவற்றுக்குத் தந்து முடித்துக்கொள்க.

பரவிய அன்பரை — மேலைப்பிறப்பு முந்நீரைக் கடப்பதற்காக அவனைப்பரவுகின்றார்கள் எனலுமாம்.

என்புருக்கும் — இஃது அவன் இயல்பு.

பரம்பாண்டியனார் — பரம்பொருளாகிய செளந்திரபாண்டிய மன்னர்.

புரவீ — முன்னம் 529-ம் திருப்பாடலிற் கண்ட ஆனந்தமர.

பூங்கொடியார் — ஈண்டு வீடுபேறெய்தத் தகுதியான மலபரிபாகம் எய்திய அடியவர்களைக் குறித்து நின்றது.

மரஇயல் — வற்றல்மரம் அல்லது மரக்கட்டையின் இயல்பு என்று கொள்க.

முன்னம் 25-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-25-7 நினைக. இத்திருப்பாடலில், இறைவன் திருமுன்னர்ப் பக்குவான்மாக்கள், தற்போதம் அழிதலும் சிவபோதம் மிகுதலும் கூறப்பட்டன. இந்தநிலை இப்பதிகக் கருத்தான “சிவானந்த விளைவாதல்” காண்க.

535. கூற்றைவென் றுங்கைவர் கோக்களை
யும்வென் றிருந்தழகால்
வீற்றிருந் தான்பெருந் தேவியுந்
தானுமோர் மீனவன்பால்
ஏற்றுவந் தாருயி ருண்ட
திறலொற்றைச் சேவகனே
தேற்றமி லாதவர் சேவடி
சிக்கெனச் சேர்மின்களே

(இ-ள்)

கூற்றுவனை வென்று அவனை வென்றது போலவே மெய்யடியார்களைப் பற்றிய ஐம்புல வேந்தர்களையும் வென்று; பெருமைமிக்க உமையம்மையுடன் வீரத்திரு விளங்க எழுந்தருளி இருந்தவனும் ஒருவனாக நின்ற பாண்டியமன்னன் மீது போர் வேண்டி வந்தவர்களின் உயிர்களைப் போக்கிய ஆற்றலுடையவனும் மாவீரனுமாகிய ஒருவனே சோமசுந்தரப்பெருமான். அறிவுத் தெளிவற்ற நீங்கள் அவன் செம்மையான திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ளுங்கள்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; “வீற்றிருந்து அழகால்” என்பதனை “அழகால் வீற்றிருந்து” எனமாற்றிக்கொள்க. அதனைப் “பெருந்தேவியும் தானும்” என்பதன் பின் வைக்க. “வீற்றிருந்தான்” என்பதன் பின் ஓர் “உம்மை” வருவிக்க “சிக்கென” என்பதன்பின் “சேவடி” என்பதனை வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கூற்றை வென்றாங்கு — மார்க்கண்டேயர் வரலாறு. **ஐவர் கோக்கள்** — கூற்றுவனின் படைப்பிரிவுத் தலைவர்களாகிய சித்திரகுப்தன்; மிருத்தியு; அந்தகன்; காலன்; மாலி எனும் ஐவர் எனலுமாம். இவர்களுள் சித்திரகுப்தனை விலக்கி கிங்கரத் தலைவன் என்றும் கூறுவர்.

பெருந்தேவீ — உமையம்மை. பேரருளிள் உருவகம். திருவடிகளை புகலுற்று அருள்பெறுதற்கு வாய்ப்பான காலம் என்றவாறு.

இருந்த அழகால் வீற்றிருந்தானும் — இருந்த — அசை நிலை.

வீற்றிருத்தல் — சபையிலுள்ள பிறரை விடப்பொலிவுடன் அமர்ந்திருத்தல். அப்பொலிவு ஏனையோரிடமில்லாத வெற்றியால் வந்த பெருமிதம்.

ஒரு மீனவன் — வங்கிய சேகரன் என்ற பாண்டிய மன்னன்.

ஏற்றுவந்தார் — நாடுபிடிக்கும் ஆசையின்றித் தோளின் தினவு தீர்வதற்காகவே போர் வேண்டிப் படையெடுத்து வந்த விக்கிரம சோழனும்

அவனுக்குப் படைத்துணையாக வந்த வடபுல மன்னர்களும் **உயிர் உண்ட** — போரேற்று வந்தவர்கள் உயிரை நீக்கிய என்க. “ஆர்” என்பதனை மீண்டு இங்குக் கூட்டிப் போரேற்று வந்தவர்களின் **ஆருயிரை உண்ட** என்றுரைக்கவும் நின்றது.

சேவகன் — வீரன்

ஒற்றைச் சேவடிகள் — இது வீரர்களுள் ஒருபாகுபாடு. தன்னைச் சூழ்ந்த பெருங்கூட்டமாகிய பகைவர்களைத் தான் ஒருவனாகவே போரிட்டு வெல்பவன். ஈண்டு, விக்கிரம சோழனையும் அவனுக்குப் படைத்துணையாக வந்த வடபுல மன்னர்களையும் அவர்கள் பெரும் படைகளையும் தான் ஒருவனாகவே போரிட்டு வென்ற சோமசுந்தரப் பெருமானைக் குறித்து நின்றது. வந்தார் என்ற பன்மையையும் சேவகன் என்ற ஒருமையையும் நோக்குக.

சேவகனார் - என்பதும் பாடம்.

இதிற் கண்ட வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணம் திருவாலவாய்க் காண்டம் - 50 சுந்தரப் பேரம்பெய்த திருவிளையாடலிற் காண்க.

சுந்தரப் பேரம்பெய்த வரலாறு :-

பாண்டிய நாட்டை **வங்கிய சேகரன்** என்ற பாண்டிய மன்னன் ஆண்டு வந்த காலத்தில் **விக்கிரம சோழன்** என்னும் சோழ அரசன் நாடு பிடிக்கும் ஆசையின்றித் தன் தோளின்தினவு தீரும் பொருட்டே வடபுலமன்னர்கள் பலரின் படைத்துணையுடன் பாண்டியநாட்டின் மீது படைஎடுத்து வந்தான். பெரும்படைகள் மதுரையைச் சூழ்ந்து முன்னேறின. செய்வதறியாத பாண்டியன்; ஆலவாயண்ணலிடம் முறையிட்டான். “நீ அஞ்சாமல் சென்று பகைவர்களை எதிர்த்துப் போரிடுக, உரிய நேரத்தில் நாமே வந்து உனக்கு வெற்றியைத் தேடித்தருவோம்” என்று ஆணைபிறந்தது. பாண்டியன் அவ்வாறே போரிட்டான். அவனுக்குப் பெருஞ்சேதம் விளைந்தது. சோமசுந்தர பெருமான் வேட்டுவ வீரன் ஒருவன் வடிவில் வந்து பாண்டியன் பக்கம் நின்று எதிரிகளைத் தாக்கினான். அவன் வில்லினின்றும் எண்ணற்ற அம்புகள் கிளம்பிப் பகைவர் படையில் ஒவ்வொருவர் மார்பிலும் பாய்ந்தன. அவ்வம்புகள் ஒவ்வொன்றிலும் “**சுந்தரன்**” என்ற பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. பகைவர் இது சோமசுந்தரப்பெருமானின் திருப்பெயராகும்.

இறைவனே இந்தவேட்டுவ வேடனாக வந்துள்ளான் என்று கண்டு தோற்றோடினர். பாண்டியன் வெற்றி பெற்றான்; வந்த வேட்டுவவீரன் மறைந்தான். வழிதி, ஆலவாய் சென்று வழிபட்டு மகிழ்ந்தான்.

தேற்றமில்லாதவர் — இஃது அண்மைவிளி. அறிவில், உண்மை ஞானம், விபரீத ஞானம், சந்தேக ஞானம், என மூவகை யுண்டு. வீபரீத ஞான முள்ளவர்களுக்கு ஒரு போதும் உண்மை ஞானத்தை உணர்த்த இயலாது. ஐய ஞான முள்ளவர்களுக்கே உண்மை ஞானத்தை உணர்த்த இயலும். அவர்களை யே ஈண்டுத் **தேற்றமில்லாதவர்** என்றார்.

இத்திருப்பாடல் ஐயஞானமுள்ளவர்களை பேரருளுடன் வீற்றிருக்கும் இறைவனின் சேவடிகளை சேரும் வண்ணம் ஆற்றுப்படுத்துகின்றது. அச்செயல் அவர்களை வீடுபெற்றுத் தகுதியாக்குகின்றது. அஃது இப்பதிகக் கருத்தான **சிவானந்த வீனாவாதல்** காண்க.

தொகுப்புரை —

சௌந்திர பாண்டியராகிய இறைவர்; உமையொருபாகர்; பேரருளினர்; பாண்டியமன்னர்களுக்கு ஆரமுதானவர்; ஒப்பற்றவர்; தத்துவாதீதர்; ஒளிவடிவினர்; உருவிய வாளினர்; ஈட்டியுடன் குதிரையில் வருபவர்; பிறப்பை அழிப்பவர்; ஞானப்பித்தரின் குடிகேடர்; ஆலகால நஞ்சையுண்ட இன்பவடிவினர்; திருமாலும் நான்முகனும் நண்ண அரியவர்; பெரும் புலவனான பாண்டிய மன்னனும் இயல்பு முற்றிலும் கூற இயலாதவர். எனக்குக்காட்சி தந்து உள்ளத்தை உருக்கியவர். சந்தரப் பேரம் பெய்தவர்; ஆணவமலப் பிணிப்பையும் சஞ்சிதவினைத் தொகுப்பையும் அழித்துக் கூற்றுவினையும் ஐம்புலன்களையும் வென்று; பிறவிகளை நீக்கி; வீடுதரும் பெருங்கொடையினர்; காட்சிக் கெளரியவர்; அவர் ஆனந்தமாகிய குதிரையேறி; அன்பர்களுக்கு மூலபண்டாரமாகிய வீட்டுலகம் முழுவதையும் அளிக்க வருகின்றார். அதனை எய்தவிரும்பும் தொண்டர்களாகிய நீங்கள் பெறுவதற்கு முந்துங்கள்.

தலவிசேடம் :—

திருப்பெருந்துறை :— முன்னம் சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டது.

37. பீடித்தபத்து

**திருத்தோணிபுரத்தில் அருளியது
(முத்திக்கலப்புரைத்தல்)**

திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்ட இறைவனும் அடியவர்களும் பிரிந்தபின் நம் அடிகள், இறைவன் ஆணையின் வண்ணம் தில்லையை நோக்கித் தலயாத்திரை தொடங்கினார்கள். வழியில் பலதலங்களை வழிபட்டவாறு திருத்தோணி புரத்தை எய்தியருளினார்கள். இது சீகாழியின் பன்னிரண்டு பெயர்களில் 5-வது பெயராக உள்ளது. நம் அடிகள், இங்குத் தோணியப்பரை வணங்குழி, அண்மையில் உள்ளதும், தம் யாத்திரையின் முடிவானதுமான திருத்தில்லையும், அங்குள்ள ஆனந்தக் கூத்தனின் தூக்கிய திருவடியும் நினைவில் முகிழ்தன. “முன்பு திருப்பெருந்துறையில் பிரிந்து சென்றவாறு இனி, அவனைப் பிரியவிடேன்; தூக்கிய திருவடியை விரைவில் உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்வேன்; அவன் இனித் தப்ப இயலாது” என்று திருத்தோணியப்பர் முன்னின்றவாறே பாடத் தொடங்கினார்கள்.

திருப்பாண்டிப்பதிகத்தில் “சிவானந்தவீளைவு” கூறப்பட்டது. அதனையடுத்துச் சிவானந்தத்தில் கலக்கும் நிலை இஃதாகலின் “முத்திக்கலப் புரைத்தல்” என்று இதற்குப் பதிகக் கருத்துரை - தந்தனர் நம் முன்னோர்.

“பிடித்த பத்தாவன
நடித்த பாதம் பிடித்த பத்து
சித்த மலமறு
“முத்திக்கலப் புரைத்தல்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“மிக்கபிற வித்துயரெ லாமொழிந்து
விபத்துவமிங் களித்த லாலே
பித்தறச் சிக்கெனப் பிடித்தே னின்னை யென்று
துணிவுசெப்பல் பிடித்த பத்தாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

(விபத்துவம் - எங்கும் நிறைந்திருத்தல், அஃதாவது அணுத்தன்மையை நீக்கி ஆன்மாவை எங்கும் நிறைந்திருக்கச் செய்தல். மீக்கு - தொல்லை; துன்பம்)

இப்பகுதி எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்களாலான பத்துப்பாடல்கள் கொண்டது.

எழுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

536. உம்பர்கட் கரசே யொழிவர நிறைந்த
யோகமே ஊத்தையேன் றனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழு தாண்டு
வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டுணியே சீருடைக் கழலே
செல்வமே சிவபெருமானே
எம்பொருட் டுண்ணைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

க

(இ-ள்)

மேலுலக வாசிகளுக்கு மன்னனே; பிரிய இயலாத பூரண சிவயோக வடிவே; ஆணவமல அழுக்குள்ள எனக்குப் பருவ மல்லாக் காலத்தில் பழுத்து என் குடி முழுதும் அடிமைகொண்டு; இனிப் பிறப்பற்ற பேறருளிய அமுதமே; மறைகளால் தெளிந்து உறுதிசெய்யப்பட்ட செம்மையான பொருள்முடிபே; முத்தித் திருவுள்ள திருவடியானே; திருவே; சிவபெருமானே; அடியவர்களாகிய எங்கள் பொருட்டு உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன்; இனி நீ, எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியில் உள்ளதை இனி எங்கு எழுந்து அருளுவது என்று மாற்றிக்கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க. இவ்வாறே இப்பத்தில் வரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் பொருள்காண்க.

உம்பர் ; நில உலகுக்கு மேற்பட்டுப் பிரகிருதி மாயையில் உள்ளவையும்

சீகண்டருத்திரரின் ஆட்சிக்குட்பட்டவையுமான உலகங்களில் வாழும் சகலர்களான உயிர்கள்.

ஒழிவுஅறநிறைந்த யோகம் - ஒழிவுஅற - பிரிந்து நிற்க இயலாத எனலுமாம்; யோகம் - கூடியிருக்கும் பொருள். முன்னம் போற்றித் திருவகவல்-215-ல் “ஒழிவறநின்ற ஒருவ” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. **யோகம் -** கலப்பு. கலப்புடைய பொருளைக் “கலப்பு” என்றார்.

ஊத்தையேன் - ஊத்தை - புழு. புழுக்களுக்கு இடமாக உள்ளவன்; புழுக்கள் நிறைந்த உடலினன்; புழுப்போன்ற அற்பன் எனலுமாம். ஊற்றையேன் - என்ற பாடம். சிறப்பற்றது.

வம்பு எனப் பழுத்த - வம்பு - பருவமல்லாக்காலத்தில்; தகுதியற்ற இடத்தில் நிகழும் செயல். வம்பமாரி என்பது காண்க. **வம்பு** புதுமையுமாம். **பழுத்த -** திருவருள் சுரத்தலைக்குறித்து நின்றது.

என் குடி முழுதும் ஆண்டு - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-199ல் “முவேழ சுற்றம் முரணுறு நரகிடை ஆழாமே அருள் அரசு” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

வாழ்வு அற வாழ்வித்த - வாழ்வுஅற - முன்னம் 277-ம் திருப்பாடலில் “என்வல்வினையின் வாயில் பொடியட்டி” என்றருளியதும் அதன்கீழ் விளக்கியவையும் காண்க. எதற்குமேல் மேலும் ஒரு சிறந்த வாழ்வு இல்லையோ அந்தவாழ்வு எனலுமாம் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

சீருடைக்கழலே - பொருள் சேர் புகழாகிய சிறப்பையுடைய திருவடிகளையுடையவனே எனலுமாம்.

கழலே - கழல் - திருவடிகள். அவற்றையுடையவனைத் “திருவடி” என்றார் முன்னம் “கீர்த்திக் திருவகவல் 37-ல் ஆண்டுகொண்டருள் அழகுறுதிருவடி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தரைத்தவையும் காண்க.

செல்வமே - பொன்போன்று அடியவர்களுக்கு எல்லாம் தரும் இறைவனே எனலுமாம்.

எம்பொருட்டு — எங்கள் பொருட்டே இருக்கின்ற உன்னை என ஏகாரமும் சொல்லெச்சமும் வருவிக்க.

சிக்கென — விரைவும் உறுதியும் குறிக்கும் இடைச்சொல்.

இனி எங்கு எழுந்து அருளுவது — நீ ஞானசிரியனாக வந்து எனக்கு ஞானம் நல்கினாய். அஃது எனக்கு வீடுபேறு நல்குவது. அதன் பொருட்டு உன் திருவடிகளைப் பற்றி விட்டேன். இனி நான் வீட்டுலகம் பெறுவேன். அப்பொழுது என் அணுத்தன்மை நீங்கி உன் வியாபகத்துள் கலந்து நிற்பேன். நீ யாண்டும் வியாபித்துள்ளவன். யானும் அவ்வாறே வியாபித்திருப்பேன். எனவே, நீ என்னைப்பிரிந்து சென்று தங்க வேறிடம் இல்லை. என்னிடமிருந்து நீ தப்ப இயலாது என்றவாறு.

இதுபற்றி முன்னம் 117-ம் பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4-20-1 பாடல் பார்க்க. மேலும்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆர்வல்லார் காண வரனவனை யன்பென்னும்
போர்வை யதனாலே போர்த்தமைத்துச் — சீர்வல்ல
தாயத்தா னுமுந் தனிநெஞ்சி னுள்ளடைத்து
மாயத்தால் வைத்தோ மறைத்து

திருச்சிற்றம்பலம்

(அற்புதத்திருவந்தாதி 96)

என்றதனுடன் ஒப்பிடுக.

இத்திருப்பாடலில் திருவடியைப் பிடித்ததனால் வீடுபேறெய்தும் ஆன்மாதன் அணுத்தன்மையை இழந்து சிவவியாபகத்துள் அடங்கி யாண்டும் வியாபகமாக உள்ளது கூறப்பட்டது. அஃது இப்பத்தின் கருத்தான “முத்திக்கலப்புரைத்தலாவது” காண்க. இப்பத்தில் இனிவரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கருத்துரைத்துக் கொள்க.

537. விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே
 வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
 முடைவிடா தடியேன் மூத்தற மண்ணாய்
 முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து
 கடைபடா வண்ணங் காத்தென யாண்ட
 கடவுளே கருணைமா கடலே
 இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

உ

(இ-ள்)

அறத்தை நீங்காதவனும் அதனை விரும்புகின்றவனுமான; மேலுலக வாசிகளின் மன்னனே; தீவினையாளனாகிய என் இறைவனே; முடைநாற்ற முற்று, முதுமை எய்தி, முழுவதும் புழுக்கள் நிறைந்து; மண்ணுக்கு இரையாகும் இந்த உடம்பில் செயலற்றிருந்து கீழாகாத வண்ணம் அடியவனைக் காத்து அடிமைகொண்ட இறைவனே; அருட்பேராழியே; இடையிடில்லாது உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன்; இனி, நீ எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “அடியேன்” என்பதனை “காத்து” என்பதன் முன்வைக்க; “மூத்தற” என்பதனை “அறமூத்து” என மாற்றிக் கொள்க. “மண்ஆய்” என்பதனை “கிடந்து” என்பதன் பின் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

விடை விடாது உகந்த - விடை - அறம். விடாது - அறத்தை விடாது என்றவாறு. அறம் அவனை விடாது எனலுமாம். பேருழிக்காலத்தில் அனைத்தும் வெள்ளத்தில் மூழ்கின. அறம் நித்தியப்பொருளாதலின் அது வெள்ளத்தில் மூழ்கவில்லை. இருக்க இடமின்றி ஆனேற்று வடிவில் அச்சத்துடன் சிவபெருமானைப் புகலடைந்தது. அவன் அதனை அஞ்சாவண்ணம் தேற்றித் தன் ஊர்தியாகக் கொண்டும் கொடியில் ஏற்றியும் உயர்த்தான். விடைதேற்றும் பெருமான் என்பது சிவமூர்த்தங்களில் ஒன்று.

இறைவன் தன் அண்மையில் நிற்கும் விடையின் தாடையைத் தடவி அச்சம் நீக்குவது குறிக்கும். இச்சிற்பத்தை மதுரையில் திருஆலவாய்க் கோயிலில் சோமசுந்தரப் பெருமான் சந்நிதியில் உள்ள சிற்பங்கள் ஒன்றில் காணலாம். விடை எப்பொழுதும் மறத்தைச் சினந்து சாடுவது. ஆற்றல் மிக்கதும் எப்பொழுதும் வெற்றி பெறுவதுமாம்.

வீனையனேனுடைய மெய்ப்பொருளே :

வீனையனேன் — வினை, பசு நல்வினை, பசுத்தீவினை இரண்டும் கலந்துள்ளதாயினும் பசு நல்வினை பொன் விலங்கு போன்று ஆன்மாவைப் பந்திப்பதால் அஃதும் துன்பம் தந்து பிறவிக்கு ஏதுவாகின்றது. எனவே, அவை இரண்டின் தொகுப்பும் தீவினை எனக் கொள்க.

வீனையனேன் — என்பதிலுள்ள “அன்” சாரியை தவிர்வழி வந்ததாகும்.

மெய்ப்பொருள் — அழிவற்று நிலையாகவுள்ள பொருள். இதனை **வஸ்து** என்பர் வட மொழியாளர்.

அடியேன் முடைவிடாது அறமுத்த. முடை — புலால் நாற்றம். நாற்றத்தின் பெயர் அதனையுடைய உடம்புக்கு வந்தது. பண்பாகு பெயர்.

அறமுத்த முற்றிலும் முத்து. இவ்வாறு மொழி மாற்றது **முத்த அற** என்றே கொண்டு முதிர்ந்து அற்றுப்போக எனப்பொருள் கொள்ளினு மொக்கும். அற்றுப்போதல் - இறந்து போதல். முன்ன 60-ம் திருப்பாடலில் “முடையார் புழுக்கூடு” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

முழுப்புழுக் குரம்பையில் கிடந்து — **குரம்பை** — குடிசை. கிடந்து - முன்னம் 55-ம் திருப்பாடலில் **கிடந்து** கிடத்தல் என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. இனி இப்பகுதியை **மண்ணாய்** இறந்து போதல் என்று முடித்துக்கொண்டு; அடுத்து வரும் “முழுப்புழுக் குரம்பையிற் கிடந்து கடைபடாவண்ணம்” என்றதற்கு அடுத்த பிறப்பில் நிகழவுள்ளவற்றைக் குறித்தவாறு என்றுரைத்தலு மொக்கும்.

கடைபடா — கடைபடாத” என்பதன் ஈறு தொகுத்தலாயிற்று.

கருணை - உறவு இன்றி வரும் அன்பு. தொடர்புடையார் துன்பங்கண்டு வரும் “இரக்கம்” “தயை” என்க.

காத்த — மேலும் மேலும் வினைகளை ஈட்டி இழி பிறவிகளை எடுத்துக் கீழாகாத வண்ணம் அடியவனைக் காப்பாற்றிய - என்றவாறு.

538. அம்மையே யப்பா ஒப்பிலா மணியே
அன்பினில் வினைந்தவா ரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்
புழுத்தலைப் புலையனேன் றனக்குச்
செம்மையே யாய சிவபத மளித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
இம்மையே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

ந.

(இ-ள்)

அன்னையும் தந்தையுமானவனே ஒப்பற்ற மாணிக்கமே; அன்பில் தோன்றி எழுந்த கிடைத்தற்கரிய அமுதமே; பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதைச் சுருக்கும் செருக்குள்ள இழிந்தவனாகிய எனக்குத் திருத்தமாக உள்ள வீடுபேறு நல்கும் திருவே, சிவபெருமானே; இப்பிறப்பிலேயே உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன். இனி நீ எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வீ-ரை)

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே — வளர்ச்சிக்கு வேண்டியனவான தாய்ப்பால் முதல் சத்துள்ள சோறுவரை நல்லுணவுகளை உண்பித்துப் பேணி வளர்ப்பவள் அன்னை; அறிவுக்கு வேண்டிய கல்வி, ஒழுக்கம் முதலியவற்றை உதவிச் சான்றோளுக்குப்பவன் தந்தை. ஆதலின் இருவரையும் ஒருங்கே கூறினார். இறைவன் எல்லா உயிர்களுக்கும் அம்மையும் அப்பனுமாவன்.

ஒப்பிலாமணி — மணி என்று ஈண்டுக் கூறியது செம்மணியாகிய மாணிக்கம். இது வண்ணத்தால் சிவபெருமானுக்கு உவமை. உலகிற்காணும் நவமணிகளை விடச் சிறந்த மணி சிந்தாமணி. அது தன்னை வைத்திருப்பவர்

சிந்தித்தவற்றை அவர் கேளாமலேயே தருவது. இறைவன், தன் அடியவர் ஒரு பொருளைச் சிந்திப்பதன் முன்பே “வேண்டத்தக்கது அறிந்து தருவோனாதலின் அவன் சிந்தாமணியினும் சிறந்தவனும், ஒப்புக்கூற முடியாதவனாகவு முள்ளான்.” என்றவாறு

அன்மீனில் விளைந்த ஆரமுதே - அமுதம் விளைந்திடும் பாற்கடலாகலின், ஈண்டு, அன்பு பாற்கடலாயிற்று. ஏகதேச உருவகஅணி. பாற்கடலில் தோன்றிய அமுதம் தேவர்களும் அசுரர்களும் இணைந்து பெருமுயற்சி செய்து கடலைக் கடைந்தபின் ஆலகால நஞ்சுடன் தோன்றியது. அஃதும் இரு பிரிவினரும் நிறைய உண்ட பின்னும் மீதமிருக்கும் வண்ணம் போதிய அளவு தோன்றாமையால் அசுரர்களை வஞ்சித்துத் தேவர்களே உண்ணும் நிலை எய்தியது. ஈண்டுக் குறிக்கும் அமுதம் சிவபெருமானிடத்தில் ஆன்மாக்கள் வைக்கும் அன்பின் விளைந்த சிவானந்தமாகிய அன்பாகும். இதனை, எத்தனை ஆன்மாக்கள், எத்தனை காலம், எத்தனை அளவு புசிக்கினும் குறைவுபடாது நிறைந்திருப்பதாகலின் **ஆரமுதே** என்றார். **ஆர்** - நிறைந்த.

பொய்ய்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும்.

பொய்ய்மையும் உள்ளது; அவற்றைச் செய்யப் பொழுதும் உள்ளது. ஆனால், அப்பொய்ய்மைகளைச் செய்து முடிக்கப் பொழுது போதாத அளவு பொய்மையை வளர்த்தேன் என்க. ஏனையோர் செய்ய இயலாத அளவு, மிகுந்த பொய்ய்மைகளைச் சுருங்கிய காலத்திற் செய்தேன் என்றவாறு. முன்னம் 15-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4-75-3; 5-21-8 திருப்பாடல்களை இங்கு ஒப்பிடுக.

பெருக்கி - பேசி என்பதும் பாடம்

புழுத்தலைப் புலையனேன் - புழுப்பொருந்திய தலையையுடையவன்; செருக்குள்ளவன் என்றவாறு. “தலைப்புழு ஆட்டுகின்றது” என்ற உலகவழக்குக் காண்க. இது வேற்றுமைத்தொகை.

இதனை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு புழுத்து அலைகின்ற புலையன் என்றாரைத்தனர் முன்னுரையாசிரியர்களில் பலர். வினைத்தொகையில் ஐ

காரத்தின் பின் வல்லினம் மிகாது; “புழுத்தலை புலையன்” என்றே இயல்பாக நிற்கும். ஈண்டு அவ்விதம் பாடமின்மையால் அவ்வுரை பிழை என்றெழுக்குக.

புலையன் — புலக்குணம் உள்ளவன். ஆவின் ஊன் தின்பவன் என்பது பொது வழக்கு. ஈண்டுச் சிவவாக்கியர்;

“புலையென்னும் புலேதீர்ப் புனலென்னும் புனன்முழ்கி
யலைகின்ற முழுமூடர் அறிவென்ன அறிவென்ன
புலையன்றன் மலமுண்ணு யெமையுண்ணும் புலையர்க்குக்
குலமென்ன நலமென்ன கூகூவென் றன கோழி”

[கொலைமறுத்தல் 7-உரை மேற்கோள்]

என்று கூறுவது காண்க.

செம்மையே யாய சிவபதம் அளித்த :-

செம்மை — செம்மையுடையதனைச் “செம்மை” என்றார்.

சிவபதம் — “சிவ” என்றும் ஈரெழுத்துள்ள காரண பஞ்சாட்சரம். **பதம்** சொல். ஐந்தெழுத்து. முன்னம் சிவபுராணம் 1-ல் “நமச்சிவாய” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

அளித்த - திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக எனக்கு உபதேசம் செய்த என விளக்கலுமாம்.

திருவைந்தெழுத்திலுள்ள “ம” கரமாகிய மலமும் “ந” கரமாகிய திரோதானமும் நீங்கின. “ய” கரமாகிய ஆன்மா தான் இருப்பதையே மறந்து திருவருளாகிய “வ” கரத்துடன் ஒன்றியது. திருவருளாகிய “வ” கரம் நெருப்பும் சூடும் ஒன்றாக நின்றல் போலத் தன்னுடன் ஒன்றிய ஆன்மாவுடன் “சி” கரமாகிய பதிப்பொருளுடன் ஒன்ற உள்ளது. அஃதாவது உன் உபதேசம் பெற்றதால் இப்பிறவியிலேயே சிவவியாபகத்துள் கலக்கவுள்ளேன் என்றவாறு. இதனையே ஈண்டு, “இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்” என்றருளினார்.

539.

அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கனியே

பெருந்திற லருந்தவர்க் கரசே

பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த

போகமே யோகத்தின் பொலிவே

தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த

செல்வமே சிவபெரு மாணே

இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்

எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

சு

(இ-ள்)

பேரருளுடைய ஒளியே. அருளினால் பழுத்த ஒப்பற்ற கனியே; அரிய தவம் செய்யும் பேராற்றலுடையவர்களின் மன்னவனே; எல்லாக் கலைகளுக்கும் பொருளாக உள்ளவனே; மறைமுதலிய ஞானநூல்களால் கூறப்படும் புகழ்மொழிகளின் எல்லைக்கு அப்பாலுள்ள இன்பமே; ஆன்மாக்களுடன் ஒன்றித்து நிற்கும் நிலையின் அழகே; மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணரும் அடியவர் தியானத்துட் புகுந்த திருவே; சிவபரஞ்சுடரே; திரோதான சத்தியுள்ள உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன். நீ எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வி-ரை)

அருளுடைச்சுடரே - சுடர் - நெருப்பில் கொழுந்து விட்டு எரியும் பகுதி. அஃது அஃறிணைப்பொருள். அதன் இயல்பு தான் பற்றிய பொருளை அழிப்பது. மனிதன், தன் அறிவால் அதனை ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்துகின்றான். திருவருளாகிய சுடர் சித்துப்பொருளாகிய இறைவனுடன் தாதான்மியமாகக் கலந்துள்ளது. இறைவன் கருணையினால் அதனை ஆன்மாக்களின் உய்வுக்கு உதவுகின்றான். ஆதலின் அருளுடைச்சுடர் என்றார்.

அளிந்ததோர் கனி - கருணையால் இறுகிய தன்மை நீங்கி நெகிழ்ந்து மிகப்பழுத்துள்ள ஒப்பற்ற ஒரேகனி.

அளித்தது — கருணையால் மிகப்பழுத்தது. **அளி** — கருணை.

ஓர்கனி — ஒப்பற்ற கனி. ஒரேகனி. பதிப்பொருள் தனக்கு ஒப்பான வேறு ஒரு பொருளை இல்லாததும்; ஒன்றாக உள்ளதுமாம் அதனை அன்றும் இன்றும் இனி என்றும் எத்தனை பேர் நுகரினும் குறைவுபட்டு அழியாதது என்றவாறு.

பெருந்திறல் அருந்தவர் —

தவர் — உண்மைச் சரியையில் நிற்பவர்கள். **அருந்தவர்** — உண்மைக்கிரியையில் நிற்பவர்கள். **திறல் அருந்தவர்** - உண்மையோகத்தில் நிற்பவர்கள். **பெறல் அருந்தவர்** — உண்மை ஞானத்தில் நிற்பவர்கள். **அரசே** — மேற்கூறிய நான்கு நெறிகளில் நின்று தவமுயல்வோர்க்கு மன்னவனே என்றவாறு.

பொருளுடைக்கலையே — கலையுடைப் பொருளே என மொழிமாற்றிக் கொள்க. எல்லாக் கலைகளுக்கும் பொருளாக உள்ளவன் என்றவாறு. மெய்ப்பொருளையுடைய சிவஞானக்கலைகள் என்பர் திரு.தேசிகர் அவர்கள்.

போகம் — ஒப்பும் உயர்வும் சொல்லமுடியாத சிவானந்தமாகிய சுகம். அதற்கு மேல் வேறு ஒரு சுகம் இல்லை என்றவாறு.

யோகம் — இருபொருள்கள் ஒன்று கூடுதல். அஃதாவது, ஆன்மா, துரியாதீத அவத்தையில் இறைவனைத் திரிபுடியின்றித் தியானம் செய்தல்.

தெருளிடத்து அடியார் சிந்தையுட்புகுந்த செல்வம். **தெருள்** - பொருளற்ற உலகப் பொருள்களை பொருட்படுத்தாது விலக்கி இறைவனாகிய நிலையான மெய்ப்பொருளைப் பற்றும் அறிவுத் தெளிவு

சிந்தை — தியானம்.

செல்வம் — வீடு பேரூகவே உள்ள இறைவன்.

இருளிடத்துன்னை — “இருளிடத்த உன்னை” என்பது செய்யுளின் ஓசை நயம் நோக்கி ‘உ’கரச் சாரியை பெற்று வந்தது. நிலைமொழியிலுள்ள அந்த ‘உ’ கரத்தை நீக்க வருமொழியிலுள்ள அந்த ‘உ’ கரம் தன் முன்புள்ள தகர மெய்யில் ஏறி “இருளிடத்துன்னை” எனநின்றது.

இருள் - மறைப்பாற்றலாகிய திரோதான சக்தி. இடத்த அண்மை விளி. திரோதான சக்திக்கு இடமாக உள்ளவனே என்றவாறு. 538-ம் திருப்பாடலில் “சிவபதம்” என்றதனில் விளக்கியவாறு நீ எனக்குக் காரணபஞ்சாட்சரம் உபதேசம் செய்தமையால் நான் மறைப்பாற்றலின் வசப்படாது மலபரிபாகம் பெற்று உன் திருவடிகளைப் பற்றினேன். அதனால் வீடு பேற்றுக்குத் தகுதியுள்ளவனானேன். எனவே திரோதான சக்தியே அருட் சக்தியாக மாறி என்னை தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு, தான், என்னுடன் “சிவமாகிய உன்னுள்” ஒன்றவருகின்றாள். அவ்வாறு ஒன்றியபின் நான் அணுத்தன்மை நீங்க உன் வியாபகத்துள் கலந்து எங்கும் வியாபித்திருப்பேன் என்றவாறு.

இனி, வீடு பேற்றுக்குத் தகுதியான ஆன்மாவிடத்து திரோதான சக்தியே அருட்சக்தியாக மாறிவிடலின்; ஈண்டு, இருள் என்பது பண்பாகு பெயராக அருட்சக்தியைக் குறிக்கும். எனவே, இருள் இடத்த சக்தியாகிய உமையம்மையை உன் இடது பாகத்தில் கொண்டவனே எனலுமாம்.

540. ஒப்புனக் கில்லா வொருவனே அடியென்
உள்ளத்து ளொளிர்கின்ற வொளியே
மெய்ப்பத மறியா வீறிலி யேற்கு
விழுமிய தளித்ததோ ரன்பே
செப்புதற் கரிய செழுஞ்சுடர் மூர்த்தி
செல்வமே சிவபெரு மானே
எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

௫

(இ-ள்)

உனக்கு உவமை கூறத் தக்கவர் இல்லாத ஒருவனே; அடியவன் மனத்தில் சுடர் விடுகின்ற ஒளியே; உண்மைநிலை அறியாதவனும் சிறப்பற்றவனுமான எனக்கு மேலான மெய்ப்பதம் அளித்த அன்பினனே; சொற்களால் விளக்குதற்கு அரிய ஞான ஒளி மயமான வடிவினனே; முத்தித் திருவே; சிவபரஞ்சுடரே; சோர்வுற்ற நிலையிலும் உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன்; இனி, நீ எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வீ-ரை)

உனக்கு ஒப்பு இலா ஒருவனே—

ஒப்பு — உனக்கு நிகராக உவமை கூறத் தக்க. உவமை கூறத் தக்கவர் இலர் என்றமையால், உன்னிலும் உயர்ந்தோர் இலர் என்பது பெற்றும்.

ஒருவன் — பதிப்பொருள் ஒன்றே என்றவாறு அதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒன்றே குலமு மொருவனே தேவனும்
நன்றே நினைமின் நமனில்லை; நாணாமல்
சென்றே புகுங்கதி யில்லைநும் சித்தத்து
நின்றே நிலைபெற நீர்நினைந் துய்மினே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2072)

என்பதிற்காண்க. மேலும் 180-ம் திருப்பாடலுரையில் “ஒருவன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

உள்ளம் — நெஞ்சம். ஈண்டு உயிர் எனலுமமையும்.

அன்பு — நீ என்பால் வைத்த அன்பு எனக்கு மெய்ப்பதம் அளித்தது; அவ்வன்பு நீயே தான் என்றவாறு.

செழுஞ்கடர் மூர்த்தி — ஞானஒளி வடிவான உடம்பினன். இதனை முன்னம் 118-ம் திருப்பாடலில் “ஒளிவந்த பூங்கமழல்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவப்பிரகாசம் பாயிரம் - 1-2 பாடல்களால் அறிக.

மூர்த்தி — மூர்த்தம் - உடம்பு. அதனையுடையவர் மூர்த்தி. “மூர்த்தி” என்ற சப்தம் “பரத்துவாசி” என்பர் வைணவர். பரத்துவாசி - என்பது மேன்மை குறிக்கும் சொல்.

எய்ப்பீடத்து — இளைத்திடத்து. எய்ப்பிடத்தும் என உம்மை விரித்துக்கொள்க. முன்னம் 124-ம் திருப்பாடலில் இந்நிலையைக்

“கொம்பரில்லாக் கொடிபோ லலமந்தனன்” என்றருளிசெய்தார்.

ஈண்டு;

“காவிக் கமலக் கழலுடன் சேர்த்தெனைக் காத்தருளாய்
தூவிக் குலமயில் வாகன னேதுணை யேதுமின்றித்
தாவிப் படரக் கொழுக்கொம் பிலாத தனிக்கொடி போல்
பாவித் தனிமனம் தள்ளாடி வாடிப் பதைக்கின்றதே”

(கந்தரலங்காரம் 99)

என்பது நினைக.

மெய்பதம் அறியாதவனும், சிறப்பற்றவனுமான என்னை நீ, திருப்பெருந்துறையில் ஈர்த்து ஆட்கொண்டு உண்மைப்பொருளை உபதேசம் செய்து உய்வித்தாய்; பின்னர் என்னைப் பிரிந்தாய்; உன் பிரிவை ஆற்றாத என்னைத் தல யாத்திரையாகத் தில்லை வருமாறு பணித்தாய். நானும் அவ்வாணையை மேற்கொண்டேன். தல யாத்திரை முழுவதிலும் உன் பிரிவால் மேலும் மேலும் மிக வாடி எய்த்து விட்டேன். இப்பொழுது தில்லையின் அண்மையிலுள்ள சீகாழியில் தோணியப்பர் திருமுன் நிற்கின்றேன். அடுத்துத் தில்லையை எய்துவேன்; அது வழிபட்டார்க்கு முத்தியை வழங்கும் தலம். நானும் அங்குச் சென்று வழிபட்டு முத்தியை எய்துவேன் என்ற நம்பிக்கையில் இச்சந்நிதியில் நிற்கின்றேன். வழியில் ஒவ்வொரு பதியிலும் ஞானசிரிய வடிவம் காட்டிய நீ; இங்கும் அவ்வடிவம் காட்டுகின்றாய்; ஆனால் என்னுடன் கூடவில்லை. அடுத்து நான் காணவுள்ள தில்லை அம்பலவாணன் வடிவம் வேறு, இப்பொழுது காணும் உன் ஞானசிரியக் கோலம் வேறு அன்று; அவனே நீ. ஆதலின் எய்ப்புற்றிருந்த இந்நிலையிலும் உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்து விட்டேன். அது, தூக்கிய திருவடியைப் பற்றியதாகும். அதன் பயன் என் அனுத்தன்மை நீங்கிச் சிவவியாபகத்தில் கலத்தல். அவ்வியாபகத்தில் நீ என்னிடமிருந்து தப்பி எங்குச் செல்வாய்-என்றவாறு.

541. அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்

டளவிலா ஆனந்த மருளிப்

பிறவிவே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட

பிஞ்ஞகா பெரியவெம் பொருளே

திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன்
 செல்வமே சிவபெருமானே
 இறவிலே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

ஈ

(இ-ள்)

தீத்தொழிலினனாகிய என் உள்ளத்தைக் கோயிலாகக் கொண்டு, அடிமையாக ஏற்று அளவிட இயலாத களிப்பை நல்கி; பிறவியின் மூலத்தை அழித்து, என் குடிமுழுவதையும் அடிமைகொண்டவனும் தலைக்கோல முடையவனுமான என் பெருமையுடைய எங்கள் செல்வமே; நான், விழிப்பு நிலையிலும் வெளிப்படையாகத் தரிசனம் செய்த காட்சியே; அடியவனின் முத்தித் திருவே; சிவபெருமானே; பயனின்றிக் கெடும் நிலையிலும் உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன்; இனி நீ எங்குத் தப்பிச்செல்ல இயலும்.

(வி-ரை)

அறவையேன் - தீய தொழிலைச் செய்பவன். அச்செயலால் பற்றுக்கோடிழந்து அனாதையானவன்.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

துறவித் தொழிலே புரிந்துன் சுரும்படி யேதொழுவார்
 மறவித் தொழிலது மாற்றுகண் டாய்மதின் மூன்றுடைய
 அறவைத் தொழில் புரிந் தந்தரத் தேசெல்லு மந்திரத்தோப்
 பறவைப் புரமொரி தாயெம்மை யாளும் பசுபதியே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4 - 110-7)

என்பதிலும் இச்சொல் இப்பொருளில் வருதல் காண்க.

அளவிலா ஆனந்தம் - காலத்தாலும் கருவிகளாலும் அளந்தறிய இயலாத சிவானந்தம்.

பிறவீவேர் அறுத்து - சிவானந்தம் எய்திய ஆன்மா, திருவருள் வயப்பட்டுச் சீவ போதம் இழந்து பிராரத்த கன்மங்கள் நுகர்தலின், ஆகாமிய வினைகள் ஈட்டப்படுவதில்லை. சஞ்சித கன்மங்கள் முன்பே குருவினால் சுட்டழிக்கப்பட்டன. ஆதலின் இனி அதற்கு வினையால் வரும் பிறவி இல்லை என்றவாறு.

என் குடி முழுதாண்ட - ஒருவர் உய்வதால் அவர் முன்பின் சந்ததியினரும் உய்திபெறுவர் என்பதை முன்னம் “போற்றித்திரு வகவல் 118-119-ல்” “முவேழ் சுற்றம் முரணுறு நரகிடை ஆழாமே அருள் அரசே” என்றருளியதிலும் அதன் கீழ் விளக்கியவற்றிலும் காண்க.

மீஞ்சுக - தலைக்கோல முள்ளவனே; அது கங்கை பிறை, நகுதலை, நாகம் முதலியன. அவை யனைத்தும் தீயதொழில் செய்தும் இறைவனால் மன்னிக்கப் பெற்றுய்ந்தனவாம்.

பெரிய எம்பொருளே - “எம் பெரிய பொருளே” என மாற்றிக் கொள்க. என் சிறுமைகளை யெல்லாம் பொறுத்தருளும் பெருமையுள்ள மெய்ப்பொருளே - எனலுமாம்.

திறவிலே கண்ட காட்சியே - திறவு - இரகசிய மில்லாமல் வெளிப்படையாக எனலுமாம். இதனை “பிரத்தியட்சமாக” என்பர் வடமொழியாளர். திறவிலே - சாக்கிராதீத நிலையில் - என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

திறவு - வெளி எனக்கொண்டு வெட்ட வெளியில் காணும் காட்சி ஒளிக்காட்சியன்றி, இருட்காட்சியாக இருத்தல் இயலாது; ஆதலின் **காட்சியே** என்றது ஒளியை. “அடியேன் கண்ட காட்சியே” என்று கூட்டுக என்பது திரு.தேசிகர் அவர்களின் விளக்கம்.

இறவிலே - இறவு : அழிவு - இறவிலேயும் என உம்மை விரித்துக்கொள்க.

542. பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொரு டன்னைப்
 பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
 பூசனை யுகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து
 பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
 தேசடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தீ
 செல்வமே சிவபெரு மானே
 ஈசனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

எ

(இ-ள்)

ஆணவ மலத்தின் ஆணிவேரைத் துண்டிக்கும் தொன்மைப் பதியான நீ உன்னைப் பற்றிக் கொள்ளும் வண்ணம் அடியவனாகிய எனக்கு ஆணையிட்டு நான்செய்யும் வழிபாட்டுக்கு மகிழ்ந்து; என் மனத்துள் நுழைந்து செந்தாமரை மலர்கள் போன்ற உன் திருவடிகளைக் காட்டிய மெய்ப்பொருளே; ஒளிமயமான விளக்கே; செழுமையான சுடர்வடிவினனே; முத்தித் திருவே; சிவபெருமானே; ஈசனே; உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன்; இனி, நீ எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வி-ரை)

பாசவேர் அறுத்து - பாசம் - ஆணவமலம். இஃது, ஆன்மாவை அநாதியே பற்றியுள்ளது. ஆன்மாவின் அகப்பற்று புறப்பற்றுக்களுக்குக் காரணமாயுள்ளது. ஞானம் வந்த காலத்தும் வீடு பேற்றிலும், இறைவன் திருமுன்பும் தன் ஆற்றல் மடங்கிப் பெயரளவில் நிற்பது. அந்நிலையினையே ஈண்டு “அறுத்து” என்றருளினார்.

பழம் பெருள் - தொன்மையானதும் உண்மையானதும் என்று முள்ளதுமான பொருள்; இறைவன். “சனாதன வஸ்து” என்பர் வட மொழியாளர்.

தன்னைப் பற்றுமாறு அடியேற்கு அருளி - அன்னை, தன்னை வந்து பற்றிக் கொள்ளுமாறு தன் மகவைக் கைநீட்டி அழைப்பது போல

ஞானசிரியனாக வந்து திருப்பெருந்துறையில் அழைத்தருளி. அழைப்பவன் இறைவன்; அவ்வழைப்பை ஏற்றுத் தன்னை வந்து பற்றிக்கொள்ளும் வண்ணம் ஆன்மாவை அதன் உள்ளிருந்து உந்துபவனும் இறைவனே என்க. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 89-ல் “கைதரவல்ல கடவுள்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. இது சரியை நிலை, சமயதீக்கையைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு.

பூசனை உகந்து — திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனாக வந்த இறைவன் நம் அடிகளையும், உடனிருந்த அடியவர்களையும் பிரியுங்கால்; தான் அமர்ந்திருந்த குருந்தமரத்தடி நிழலில் ஒருதெய்வ பீடம் அமைத்து அதில் தன் திருவடிகளை நிறுவி; வழிபட்டுவருமாறு பணித்து நீங்கினான் என்பதனை முன்னம் கண்டோம். அவ்வாறு அடிகள் செய்த வழிபாட்டையே ஈண்டு,

பூசனை உகந்து என்றார்.

பூஜா — போகங்களாகிய சுகங்களை நல்குவது. வேண்டுகதல் வேண்டாமை இல்லாதவனானும் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு அவை, தன்னை நோக்கிச் செய்யும் பூசையை உகந்தான் என்க. முன்னம் சிவபுராணம் 19-ல் “சிந்தைமகிழ்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. மேலும்

“அரும்பிட்டுப் பச்சிலையிற் டாட்செய்யு மன்றையவள்
தரும்பிட்டுப் பிட்டுண்டாய் தீலயன்பிற் கட்டுண்டே”

(மதுரைக்கலம்பகம்)

என்பதும் பார்க்க.

சமயதீக்கை பெற்று ஒழுகி வருவோருக்கு உரிய காலத்தில் குருவிசேட தீக்கை நல்கி சிவபூசை எழுந்தருளிவிப்பார். ஆன்மார்த்த சிவபூசை பகிர்முகபூசை என்றும் அந்தரியாக பூசை என்றும் இரு பிரிவுகளுள்ளது. பகிர்முக பூசை வெளியிற்செய்யும் புறப்பூசை. இப்பகுதி இங்குப் புறப்பூசை குறிக்கும். இது கிரியை நிலையைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நிற்பது.

மற்றொரு அங்கமாகிய அகப்பூசை யோக நிலை. அதனைத் திருப்பாடலில் உள்ள சிந்தையுட் புகுந்து என்ற பகுதி குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது.

இதன் மேல்பெற உள்ளது நிர்வாண தீக்கை. அது, சாதகன் தன் உடம்பை ஒரு சுமையாகக் கருதும் நிலை எய்தியபின் பெறவுள்ளது. அந்நிலை பல பிறவிகளில் தொடர்ந்து செய்யும் சிவபூஜையாகிய புண்ணியத்தால் கிட்டுவதாகும். அதற்கு மேற்பட்ட நிலைகள் ஆசாரிய அபிடேகமும் துறவுமாம்.

பூங்கழல் காட்டிய பொருளே - பூங்கழல் - குருந்தமர நிழலில் புறத்தே பூசித்து வந்த திருவடிகளை அகத்தில் காட்டினான் என்றவாறு. இது வீடு பேற்றுக்குப் பக்குவமான நிலை. உண்மை ஞானத்தின் ஞானம் பற்றிய குறிப்பு. இத்திருப்பாடல் மூவகைத் தீக்கைகளையும் சரியை முதலிய நான்கு நெறிகளையும் குறிப்பாலுணர்த்துவது கண்டிப்பாகும்.

தேகடை விளக்கே - ஒளி பொருந்திய விளக்கே. அவ்வொளியின் காரணமாக நான் நன்மை தீமைகளை அறிந்து ஒழுகி உய்ந்தேன் என்றவாறு. ஒளி ஈண்டு அவயவப் பகுப்பில்லாத சுடர் குறித்தது. இஃது இறைவனின் சொருபநிலை.

செழும்கடர் மூர்த்தி - செவ்வண்ணம் கொண்டு ஒளிக்கின்ற மூர்த்தி. - **மூர்த்தி** வடிவமுள்ளவன். ஈண்டுச் சிவமூர்த்தங்கள் அனைத்தும் குறிக்கும் தடத்த நிலை குறிப்பதாகும்.

ஈசன் - முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் “ஈசன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. எல்ல அதிகாரங்களும் அனைத்து ஐஸ்வரியங்களும் உள்ள உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்து விட்டதால் உன் வியாபகமாகிய செல்வத்தில் நான் திளைப்பதை எதிர்த்து யாரும் உன்னை உசாவமுடியாது என்றவாறு.

543.

அத்தனே யண்ட ரண்டமாய் நின்ற
ஆதியே யாதுயீ றில்லாச்
சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த
செல்வமே சிவபெரு மானே
பித்தனே யெல்லா வுயிருமாய்த் தழைத்துப்
பிழைத்தவை யல்லையாய் நிற்கும்
எத்தனே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

(இ-ள்)

தந்தையே! விண்ணுலகவாசிகளாகவும் அவர்கள் வாழும் உலகங்களாகவும் நின்ற முதற்பொருளே; எவ்வாற்றினும் முடிவில்லாத வியக்கத் தக்கவனே; உன் அடியவர்கள் விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிய முத்தித் திருவே. சிவபெருமானே; பித்தனே உயிர்கள் அனைத்துமாய்ச் செழித்தும்; பின் அவற்றினின்று வேராகவும் நிற்பவனே; சூழ்ச்சிக்காரனே; உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டேன்; இனி எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வி-ரை)

அத்தன் - தந்தை; தலைவன், ஆள்பவன்: உபகாரி.

அண்டமாய் நின்ற ஆதி - பல உலகங்கள் சேர்ந்தது ஓர் அண்டம்; பல அண்டங்கள் கொண்டது ஒரு பேரண்டம்; பலபேரண்டங்களின் தொகுப்பு ஓர் புவனம்; இறைவன், எல்லா உலகங்களிலு முள்ள உயிர்களைத் தன் உடம்பாகக்கொண்டு அவ்வுயிர்களுள் அந்தர்யாமியாக நின்று அவை வாழும் உலகங்களுள் நின்று அனைத்தையும் இயக்கிவருகின்றான் என்றவாறு.

இதனை 449-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருப்புகழ் 888-ல் காண்க.

ஆதியே யாதும் ஈறுஇலா - என்று கூட்டித் “தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாதவனாகிய” என்றரைத்தலுமாம். அவை இரண்டுமில்லாதவன் என்றமையால் நடுவுமில்லாதவன் என்பது பெற்றும்.

யாதும் - இடம் காலம் என்பவற்றில் ஒன்றினும் எனலுமாம்.

சித்தன் - சித்தியை யுடையவன். **சித்தி** - செல்வம். அருஞ்செயல்களாகிய அட்டமாசித்துக்கள்; ஞானம் எனலுமாம்.

பத்தர் - உலகப்பற்றுக்களெலாம் நீங்கும் பொருட்டு இறைவனைப் பற்றிக்கொண்டவர்கள். முன்னம் திருச்சதகம் கருத்துரையில் “பத்தி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 350 காண்க.

சிவபெருமானே - சிவம் - மங்கலமான வீட்டுலகம். அதனை எய்தவுள்ளவர்கள் **பத்தர்களாதலின்** அவ்வீட்டுலகின் பெருமானைச் சிக்கெனப் பிடித்தனர் என்றவாறு.

மீத்தன் - உயிர்களை உய்விப்பதில் பித்துக்கொண்டவன்.

எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப் மீழைத்து அவை அல்லையாய் நிற்கும் எத்தன் -

மீழைத்து - தான் தழைத்து நின்ற சீவராசிகள் அல்லனாயும் நிற்பவன். முன்னம் சிவபுராணம் 71-ல் “**யாவையுமாய் அல்லையுமாம்**” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (1-11-2) பார்க்க.

எத்தன் - அவ்வாறு “**தழைத்தும்**” பின் “**மீழைத்தும்**” நின்றதற்குக் காரணம் காட்டியவாறு.

எத்தன் - மயக்குமொழிகளால் ஏமாற்றும் தந்திரமுள்ளவன். இதனை அவன் திருவிளையாடற் புராணத்தில் விறகுவிற்த திருவிளையாடலில் தன் இயல்புகளைத் தாழ்த்தி இசைப்புலவன் ஏமநாதனிடம் கூறி வென்றதிலும், நம் அடிகள் பொருட்டு நரிகளைப் பரிகளாக்கியும் மீண்டும் அவற்றை நரிகளாக்கியும் அரிமர்த்தன பாண்டியனை ஏமாற்றியதாலு மறிக. இவைபற்றியே நம் அடிகளும் திருவண்டப்பகுதி 141-ல் இறைவனை “**ஒளிக்கும் சேரனைக் கண்டனம்**” என்று அருளியதும் நினைக.

உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் - உன் பத்தர்கள் உன்னைச் சிக்கெனப்பிடித்த செயல்கண்டு நானும் உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் என்றவாறு.

முன்னம் 285-ம் திருப்பாடலில் “**ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்நெறியே**” என்றருளியதும் அதன் கீழ் விளக்கியவையும் காண்க.

544. பாணினைத் தூட்டுந் தாயினுஞ் சாலப்
 பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
 ஊனினை யுருக்கி யுள்ளொளி பெருக்கி
 உலப்பிலா வானந்த மாய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந் திரிந்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன்
 எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

க

(இ-ள்)

சேயின் பசியினை நினைந்து காலமறிந்து பாலூட்டும் தாயினும் மிக்க அன்பு கூர்ந்து நீ, தீவினையாளனாகிய என் உடலினை உருகச்செய்து, என் அறிவினுள் ஒளியாய்ப் பெருகி நின்று உன்னை இனிது விளங்கச்செய்து; குறைந்து அழியாத களிப்பாகிய தேனைப்பொழிந்து; எல்லாப் பக்கங்களிலும் சூழ்ந்து உடனிருந்து காத்த முத்தித் திருவே; சிவபரஞ்சுடரே; நான், உன்னைத் தொடர்ந்து விரைவாகவும் உறுதியாகவும் பற்றிக்கொண்டேன்; இனி நீ, எங்குத் தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வி-ரை)

நினைந்து பால் ஊட்டும் தாயினும் -

நினைந்து - பிள்ளையின் பசியறிந்து. ஊட்டும் - தானே உண்பிக்கின்ற.

சாலப்பரிந்து - அன்னை, தன் முக்குணவேறு பாட்டால் தன் குழந்தைக்கு உரிய காலத்தில் பாலூட்டலை மறக்கவோ, புறக்கணிக்கவோ செய்வள். நினையாமலே ஊட்டும் அன்னையாகிய இறைவன் ஆன்மாவின், காலமும் கருத்துமறிந்து அருள்பாலித்தலின் தாயினும் சாலப் பரிந்தவானான்.

ஊனினை உருக்கி - ஊன் - உடம்பு. அதனைத் தியானம், பூசை, விரதங்கள் முதலியவற்றால் புளகமும் இளக்கமும் மெலிவும் உண்டாகச் செய்து, இனிப் பிறவி வருவதைச் சுருக்கி எனலுமாம்.

உள்ஒளி பெருக்கி - உள் ஒளி - ஞானம். ஒளியினுள் ஒளி - ஒளி

— உயிரின் அறிவு. அதனுள் ஒளியாய் நிற்பது சிவம். பெருக்கி - அதனை இனிது விளங்கச் செய்தல். அஃதாவது உள்ளொளியாகிய உன்னை உணரச் செய்து என்றவாறு.

உலப்பு இலா ஆனந்த மாய தேன் - உலப்பு நுகருந்தோறும்
அளவு குறைந்து வந்து முடிவில் முற்றிலும் இல்லா தொழிதல். முன்னரும் போற்றித்திருவகவல் 132-ல் “அழிவிலா ஆனந்த வாரி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

தேன் - ஈண்டுச் சிவானந்தம் குறித்து நின்றது; தேனின் இயல்பு பற்றி முன்னம் நூற்சிறப்பில் விளக்கியவை நினைக.

சொரிந்து - மழைபோலப் பேரளவில் இவ்வுனுடம்பிற்கு அளித்து என்றவாறு முன்னரும் திருவண்டப்பகுதி 173 - 175 - ல்

“.....இன்றேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்.
ஏற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்.....”

ஈண்டு,

“பெற்றார்தம் பிள்ளைக ளோவறியார்
பிள்ளை நோவறிந்தால்
சற்றுகிலும் பரிந்தாற் றறியார்
தந்தை தாயினுமென்
பற்றாப் பசிகண் டமுதூட்டி
நோயறப் பார்க்கவல்ல
உற்ற ருணையன்றி யுண்டோ
குற்றலத் துறைபவனே

(திருக்குற்றல மாலை)

என்றது நினைக.

புறம்புறம் திரிந்த - புறம் புறம் - புறப்புறச் சமயங்களான
“உலகாயதம், பௌத்தத்திலுள்ள நான்கு பிரிவுகளான சௌராந்திகம்; யோகாசாரம்; மாத்தியமிகம்; வைபாடிகம் என்பனவும், சமணத்தில் இரு

பிரிவுகளான நிகண்ட வாதம்; ஆசீவகம் என்ற புறப்புறச் சமயங்களில் நான் முன் பிறவிகளில் ஈடுபட்டு அலைந்த போது. நீ அவ்வச் சமயங்களின் தெய்வங்களாகவே நின்று அச்சமயங்களின் உள்ளீடினமையை எனக்கு உணர்த்தி அவற்றினின்றும் வெளியேறச் செய்தனை. போற்றித் திருவகவல் 42-ல் “தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி” - என்றதால் உலகாயத்தினின்று நீங்கிப் ஏனைய புறப்புறச் சமயங்களில் திரிந்த நிலபெற்றும் அவ்வச்சமயங்களில் இறைவன் நின்றமையை முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 125-126 விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூ-2 செய்யுள் 24-ல் காண்க.

புறம், புறம் திரிந்த - புறச்சமயங்களாகிய தருக்கம்; அதன் உட்பிரிவுகளான வைசேடிகம் நையாயிகம்; என்பனவும் மீமாஞ்சையும்; ஏகான்ம வாதமும் அதன் உட்பிரிவுகளான மாயாவாதம், பாற்கரிய வாதம், - கீரிடாப்பிரமவாதம் சத்தப்பிரம வாதம் என்பனவும் சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என்பனவுமாம்.

புறப்புறச்சமயங்களை நீத்த யான் மேற்கண்ட புறச்சமயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் புகுந்தேன். என்பொருட்டு நீயும் அவ்வச்சமயங்களில் புகுந்து எனக்கு அவற்றின் உள்ளீடினமையை உணர்த்தி வெளியேற்றி நீயும் வெளியேறினாய்.

தொடர்ந்து - அவ்வாறு வெளியேறிய உன்னைப் பின் தொடர்ந்து சிவநெறியில் நிலைத்தேன் என்றவாறு.

அச்சிவநெறியினை;

“இயல்பென்றுந் திரியாமல் இயம மாதிரி

எண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்ப மாகி

பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்

பண்புறவுஞ் சௌபான பட்சங் காட்டி

மயலறுமந் திரஞ்சிட்சை சோதி டாதி

மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி

அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தில்
அமர்ந்ததுவை திகைசவம் அழகி தந்தோ”

(தூயுமான சுவாமிகள் ஆதாரபுவனம் -
சிதம்பரம் ரகசியம் - 10)

என்பதில் கண்டிப்புறுக.

545. புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப்
பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
என்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட
ஈசனே மாசிலா மணியே
துன்பமே பிறப்பே யிறப்பொடு மயக்காந்
தொடக்கெலா மறுத்தநற் சோதி
இன்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந் தருளுவ தினியே

க௦

(இ-ள்)

அற்பமான ஊனுடல் மயிர்கால் தொறும் உருகும் வண்ணம் செய்து;
அவ்வுடம்பையே பொன்னுலான உன் திருக்கோயிலாக் கொண்டு; அதனுள்
வலிய எழுந்தருளி; என் எலும்புகள் அனைத்தையும் உருக்கி எளிவந்து
என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனே; ஆணவமல ஆற்றலை இல்லையாகச்
செய்த மாணிக்கமே; துன்பம் பிறப்பு இறப்பொடு மயக்கமுமாம் பந்தங்களைத்
துண்டித்த ஞானஒளியே; வீட்டின்பமே உன்னை விரைந்து உறுதியாகப்
பற்றிக்கொண்டேன்; இனி நீ எங்குத்தப்பிச் செல்ல இயலும்?

(வீ-ரை)

புன்புலால்யாக்கை - புன் - புல்லிய. புன்யாக்கை; புலால் யாக்கை
என ஈரிடத்து புணர்க்க.

புரைபுரை - மயிர்க்கால் தொறும் “ஆக்கை புரை புரைகளிய” என்று
முன்னம் 390-ம் திருப்பாடலில் அருளியதும் நினைக.

பெரன் நெடுங்கோமீலா - முன்னம் 117-ம் திருப்பாடலில் “உடல்
இலமே மன்னும்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் பார்க்க.

இத்திருப்பாடல் சீகாழியில் அருளப்பட்டது. இனி அடுத்து எய்தவுள்ள தில்லையின் பொன்னம் பலம் நினைவுக்கு வருதலின் “**பொன்நெடுஞ்சேரையில் என்றருளிநூர்***

என் பெலாம் உருக்கி — அன்பானது என்புக்குள்ளே எழுந்து உடலை உருகும் வண்ணம் செய்து.*

எளியையாய் — எளிவந்த தன்மையனாய் இதனைச் “சௌலப்பியம்” என்பர் வடநூலார்.

துன்பமே பிறப்பே இறப்போடு — ஏகாரங்கள் இரண்டும் எண்ணுப்பொருளில் வந்தன. **இறப்போடு** ஒரு உருபும் எண்ணுப் பொருளில் வந்தது. **மயக்கு** என்பதிலும் எண்ணெகளும் விரித்துக் கொள்க. **ஆம்** என்றது எண்ணின் தொகைப் பொருட்டாய் நின்றது.

“என்புக் குள்ளே யெழுந்து உடலுருகி அவசரமாக வளர்ந்த அன்பு”

(நுச்சினூர்க்கினியர் உரை)

அறுத்த — அறுப்பன நீரும் நெருப்பும். நீர் அரித்து அறுக்கும். அதனில் ஆணியேர் அறுபடாது நிற்பின் மீண்டும் முளைவிட்டு எழும்பும். நெருப்பு எரித்தவற்றில் ஒன்றும் மீதமிராது. ஆதலின் மீண்டும் முளைக்க இயலாது. ஈண்டு, அறுத்தது சோதியாகிய நெருப்பு என்பது நினைக.

*Enter the sacred temple of thy best.

And gaze and wander there as precious guest.

- Edward Young

“Furnish and deck my soul that thou mayest have.

A better lod ging than a rock or grave”

- George Herbert

** என்பெழுந் துருகுடி சேர வீண்டிய

வண்பெருந் தரசனுக் கவலித் தையனை

நுன்பழம் பகைத்தவ னூறு வாயென

விண்பழக் கிளவியி னிறைஞ்சி யேத்தினான்.

சீவக சிந்தாமணி -
(நாமகளிலம்பகம் 295)

ஞானநற்சோதி — நன்மையாகிய வீட்டின்பம் நல்கும் சிவ ஞானமாகிய ஒளி.

திரகுப்புரை — மேலுலக வாசிகளின் அரசனே; அவர்களாகவும் அவர்கள் வாழும் உலகங்களாகவும் உள்ளவனே; எல்லா உயிர்களாகியும் அவை அல்லையாயும் நிற்பவனே; சிவயோக வடிவே; பருவமல்லாத காலத்து என்பொருட்டுப் பழுத்து என்னை முழுவதும் ஆட்கொண்டு பிறப்பறுத்த அமுதமான முத்தித்திருவே; அறத்தை ஒம்புவோனே; இழிந்த இவ்வுடம்பில் கிடந்து கீழாகாது என்னைக் காத்தவனே; அம்மையப்பா; ஒப்பற்ற மாணிக்கமே; பொய்ம்மையே பெருக்கிப்பொழுதினைக் சுருக்காது என்னை காத்தவனே; அருள் ஞான ஒளியே; பெருந்தவத்தினர் அரசே; மறை முதலியவற்றின் புகழ்மொழிகளின் எல்லைக்கு அப்பாலவனே. உயிர்களுடன் ஒன்றித்து நிற்கும் அழகனே. மெய்யடியார்களின் தியானப் பொருளே; ஒப்பற்றவனே; என் உள்ளொளியே; மெய்ப்பொருளை அறியாத எனக்கு மேலானபொருளை அளித்தவனே; விழிப்பு நிலையிலேயே எனக்குக் காட்சி தந்தவனே; ஆணவமல ஆற்றலை அழிக்கும் உன்னைப் பற்றிக் கொள்ள அருளி என் வழிபாட்டை ஏற்று மகிழ்வோனே; அன்னையினும் சிறந்தவனாய் என்பொருட்டுப் புறப்புறம்; புறம் ஆகிய சமயங்களில் திரிந்தவனே; ஏனைய மெய்யடியார்கள் உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தது கண்டு நானும் உன்னை விரைந்து உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டேன். அதனால் நான் அணுத்தன்மை நீங்கி உன் வியாபகத்தில் கலந்து உன்னுடன் எங்கும் வியாபித்திருப்பேன். ஆதலின்; நீ என்னிடமிருந்து எங்குத்தப்பிச் செல்ல இயலும்?

தலவீசேடம்

திருத்தோணிபுரம் — சோழநாட்டில் காவிரி வடகரையில் 14-வது தேவாரத்தல மாகக்கணக்கிடப்பட்டுள்ளது. இத்திருக்கோயில் மூன்றடுக்குக்களாக விளங்குகின்றது. அடித்தலத்தில் சிவலிங்கமூர்த்தமாக இறைவர் **பிரமபுரீசர்** என்ற பெயருடன் அம்பிகை **திருநிலைநாயகி** யுடன் எழுந்தருளியுள்ளார். அடுத்தமேல் தளத்தில் இறைவர் **உமாமகேசுரராகத் தோணியப்பர்** என்ற பெயருடன் அம்பிகை **பெரிய நாயகியுடன்** எழுந்தருளியுள்ளார். அதற்கு மேலுள்ளது **சட்டைநாதர்** சந்நிதி.

ஊழிக்காலத்தில், இவ்வுர் வெள்ளத்தில் அழியாமல் தோணிபோல் மிதந்ததால் “தோணிபுரம்” எனப்பெயர்பெற்றது. “திரு” என்ற அடை முத்திச் செல்வம் குறிப்பதாகும். நம் பரமாசாரிய மூர்த்திகளான திருஞானசம்பந்த நாயனாரும்; அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவரான கணநாத நாயனாரும் திருவவதாரம் செய்த பதி. மூவர் பெருமக்களும் பாடிய 71 தேவாரப்பதிகங்களும் சைவ எல்லப்ப நாயனார் இயற்றிய தல புராணமும் கொண்டது. **மீரமதீர்த்தம்** முதலிய தீர்த்தங்கள் உள்ளன.

இப்பதி, இன்று மயிலாடுதுறை மாவட்டத்தில் சீகாழி வட்டத்தின் தலைநகராக உள்ளது. தருமபுர ஆதீனத்தின் ஆட்சிக்குட்பட்டு மிகச் சிறந்த முறையில் பேணப்படுகின்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

38. திருவேசறவு திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (சுட்டறிவொழித்தல்)

நம் அடிகள், அரிமர்த்தன பாண்டியனிடம் விடை பெற்று மீண்டும் திருப்பெருந்துறை எய்தி இருந்தார்கள். சின்னாளில் ஞானாசிரியனும் உடனிருந்த அடியவர்களும் பிரிந்தனர். அப்பிரிவால் துன்புற்றிருந்துழி, இறைவன், நரிகளை எல்லாம் பரிகளாக்கித் தானும் ஓர்குதிரையேறி அணைந்த எளிவந்த தன்மையை நினைந்து நினைந்து, அவா மீறிட்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது தோன்றிய எண்ணங்களை இப்பதிகமாக அருளிச் செய்தார்கள்.

“பாசமதறு திருவேசறவு பத்தெட்
டனை நீங்காச் சுட்டறி வொழிதல்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

இந்த பொழிப்புரையாக; “முற்பதிகத் திருவுளச் சிவாநுபுதிசமாக மலமே உண்மையாய் மருவு மென்னைப் பல விதம் அருளாற் பாதுகாத்துத் தானே நானென்னும் தன்மை கருதற் கடாதிருந்தும், எனை ஆட்கொண்டு அன்பே இன்பாக்குதலின் எளிதோ வென்று, தன்னிழப்பாளை அருளாற் சாதித்த லுரைத்தலெனக் காண்க” என்றுரைத்தார்கள் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

“சுட்டறிவு” என்பது ஓர் எல்லைக்குப்பட்டுச் சுட்டி அறியக்கூடிய வடிவம் தாங்கி நின்றல். இறைவன் தன் சொருபநிலையில் யாண்டும் வியாபித்துச் சுட்டிக்காட்ட இயலாதவனாய் நிற்கின்றான். ஆன்மா, முத்தி நிலையில், தன் அனுத் தன்மை நீங்கியதால், இறை வியாபகத்துள் கலந்து தானும் சுட்டியறிய இயலாது, எங்கும் பரவி நிற்கும் மல பரிபாகம் எய்தும். அப்பொழுது அஃது இறைவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக்கொள்ளும். அஃதாவது, இறைவன் எங்கும் பரவி உள்ளவன். ஆன்மா அவனை சிக்கென பிடித்துக்கொள்ள இயலாமையின் அவன் ஓர் எல்லையுள் அடங்கிய வடிவம் உள்ளதென ஆகிவிடும். அவனுக்கு அத்தகைய வடிவம் இருந்தால்தான் ஆன்மா அவனை சிக்கென பற்றிக்கொள்ள இயலும்.

பாசம் சர்வ வியாபகமான பரப்பில் ஓர் பாகம் ஆகும். இப்பொழுது பற்றப்பட்டுள்ள பாகமும் எஞ்சியுள்ள பாகமாக இரு பாகங்களாகி அவையும் எல்லையுட்பட்டனவாகும்.

கால இட எல்லையுட்பட்ட பொருள்கள் எவையும் நித்திய பொருள்கள் ஆகா. அவ்வாறே பாசத்தையும் சிவத்தையும் பற்றிக்கொண்ட ஆன்மா, எந்த உறுப்பை எந்த உறுப்பால் பற்றியதோ அந்த உறுப்பும் ஆன்மாவின் எஞ்சிய உறுப்புக்களும் கால இட எல்லைகளில்பட்டு ஆன்மா நித்தியத்துலமற்றதாகும்.

இச்சிக்கலை எங்ஙனம் அமைதிப்படுத்துவது.

ஆன்மா சிவத்தை சிக்கென பற்றிக் கொண்ட நிலை இறைவனது சொரூப நிலையன்று ; தடத்த நிலையாகும்.

ஆன்மாவின் நிலையோ, இனிமேல் மலபரிபாகம் எய்த உள்ள நிலை. அது முத்தி நிலையன்று; வீடுபேறு இனி எய்த உள்ள நிலை. இதில் ஆன்மா திரிபுடியின்றி முத்தியின்பம் நுகர்வதில்லை. திரிபுடியற்ற அவத்தையில் இது துரியநிலை இதனை நின்மல துரியநிலை யென்று ஞானநூல்கள் நவிலும். இந்த அவத்தையில் ஆன்மாதான் இருப்பதை உணரும். அப்பொழுது சிவத்தை நுகரும் இன்பம் முழுமையாகாது நிற்கும். எனவே சிவத்தின் இருப்பையும் அவ்விருப்பின் நுகர்ச்சியால் எய்தும் இன்பம் முழுமை ஆகாமையும் உண்டு. இது நின்மல துரியநிலை.

இதற்கு அடுத்து உள்ளதே நின்மல துரியாதீதமாகிய முத்தி நிலை இந்நிலையில் சிவம் உள்ளது. அதனை ஆன்மா நுகர்கிறது. நுகரும் இன்பம் உள்ளது. நுகரும் தொழிலும் நிகழ்கிறது. ஆனால் தான் இன்பத்தை நுகர்கின்றோம் என்ற நினைவின்றி ஆன்மா உளது. இத்தகைய முத்தி இன்ப நுகர்ச்சியே நுகர்வான், நுகர்பொருள், நுகரும் அறிவு எனும் திரிபுடியற்ற துரியாதீதம் இங்கு ஆன்மா அணுத்தன்மை நீங்கி சிவத்துவம் எய்தும். எனவே இப்பகுதியை பிடித்த பத்தை அடுத்து வைத்து இப்பதிகக் கருத்தையும் சுட்டறிவொழித்தல் எனக்கொண்டனர் நம் முன்னோர்.

ஈண்டு, பூரணத்தினின்றும், எத்துணையளவு எடுப்பினும் எஞ்சிநிற்பது பூரணமேயாகும் என்னும் வேதவசனம் நினைக. இதனை முன்னும் எடுத்து விளக்கினோம்.

பூரணம் இறைவனது திருவருளேயாகும். இறைவன் திருவருளின் வேறன்று. திருவருளாகிய பூரணத்திலிருந்து நுகர எடுத்ததும் கால இட எல்லைகளற்ற திருவருளே. எடுத்தவன் முத்தியின்பில் திளைப்பதுவும் சீவத்துவம் நீங்கி, சிவத்துவமான ஆன்மாவே. எஞ்சி நிற்பதும் பூரணமாகிய திருவருளே என்று கொள்க.

இதற்கு ஏகான்மவாதப் பொருள்கொண்டு மயங்கற்க.

“.....தக்கபரி யாய்ந்நிரியை யாக்குதல் போ
 ஸ்லேனப் பெரிதாய்த் தாக்கித்தாட்கீ
 முக்கணம் வைத்தனையே யென்றிரங்க றிருவே
 சற வென் றியம்ப லாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

ஏசுரவு — அவா மீறிட்டுத் துதித்தல். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பூங்கோயி லமர்ந்தாரைப் புற்றிடங்கொண் டிருந்தாரை
 நீங்காத காதலின னினைந்தாரை நினைவாரை
 பாங்காகத் தாமுன்பு பணியவரும் பயனுணர்வார்
 “ஈங்குநான் மறந்தே” னென் றேசுரவான் மிக வழிவார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

ஏயர்கோன் கலிக்காமநாயனார் புராணம் 272)

“என்றுமுனி சண்முகனை யேசுரவு பேசி
 நின்றுபினு மாதரவு நீட நிறைகூட
 வன்றுவின வந்திற மனைத்தையு மதித்தே
 யின்றறைவல் பாசவிரு ணீடற விளைத்தே”

(சிவதருமோத்திரம் — பாயிரம் — 11)

“.....அகத்திய முனியானவர் இப்படியே கருதிக்
கந்தனைத் தோத்திரம் செய்து.....”

(சுஷ - உரை)

என்பவற்றிற் காண்க. முன்னம் 154-ம் திருப்பாடலில் இச்சொல்லே நம் அடிகளே அருளியிருந்தாலும் அதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் - சுகவாரி 7-லும் காண்க. 491-ம் பாடலிலும் இச்சொல் வருதல் காண்க.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி, “வருந்தி விழைதல்” என்று பொருளுரைத்தார் சித்தாந்த பண்டிதர் ப.இராமநாதபிள்ளை அவர்கள். சுட்டறிவொழித்தல் என்ற பதிகம் நுதலிய பொருள் கொண்டு அவ்வாறுரைத்தார் போலும். பதிகத்தில் அவ்வாறு கொள்ள இடமின்மையால் இதன் பொருத்தம் ஆய்வுக் குறித்து.

கொச்சகக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

546. இரும்புதரு மனத்தேனை யிர்த்தீர்தென் னென்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவையெனக்குக் காட்டினையுன் கழலிணைகள்
ஒருங்குதிரை யுலவுசடை யுடையானே நரிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை யாக்கியவா றன்றையுன் பேரருளே க

(இ-ள்)

கங்கையின் அலைகள், உலவும் தம்வேகம் அடங்க ஒன்று திரண்ட சடையினனே; இரும்பை ஒத்த வன்மனத்தினனான என்னைப் பன்முறை உலகியலினின்றும் உன்பால் வலிந்து இழுத்து, என் எலும்பை உருக்கிக் கருப்பஞ்சாற்றின் இனிய சுவைபோன்ற, உன் திருவடி இன்பத்தை நான் நுகர வழிகாட்டினே. அது நரிகளை எல்லாம் பெருமை பொருந்திய குதிரைகளாக்கியவாறு; உன் பேரருளினாலாகியதாகு மன்றோ. அவ்வருளிப்பாட்டை நான் எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

முன்றாமடியில் “ஒருங்கு” என்றதன்பின் “ஒடுங்கும்” என ஒரு சொல் வருவிக்க. இரண்டாமடியில் “சுவை” என்றதன் பின் “போன்ற” என்ற ஒரு சொல் வருவித்து அதன்பின் “உன் கழலிணைகள்” என்பதனை வைக்க. “நரிகளெல்லாம்” என்பதன்முன் “அது” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. பின்னர், பாடலை அடியிற்கண்டவாறு அன்னுவயம் செய்து கொள்க.

“உலவுதிரை ஒருங்கு ஒடுங்கும் சடையுடையானே; இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்து ஈர்த்து என் என்புருக்கி; கரும்புதரு சுவை போன்ற உன் கழலிணைகள் எனக்குக் காட்டினை; அது நரிகள் எல்லாம் பெருங்குதிரை ஆக்கியவாறு உன் பேரருளே அன்றே”

இதன்பின் அவரருளிப்பாட்டை நான் எவ்வாறு உரைப்பேன்; என்பன வருவித்துரைக்க. இவ்வாறே இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் ஏற்றபெற்றி வருவித்து முடித்துக்கொள்க. பின்னர் பாடல்களுக்குப் பொருள் காண்க.

உலவுதிரை ஒருங்கு ஒடுங்கும் சடையுடையானே - திரைஒருங்கு - பெரிய கங்கையின் அலைகள் அனைத்தும் ஒருசேர அடங்கும் சடையினையுடையவனே. **ஒருங்குதல்** - சுருங்குதல் எனலுமாம். **உலவுதிரை** - சடையினுள் ஈர்த்துப்பின் பகீரதன் தவத்துக் கிரங்கிக் கங்கையின் ஒரு சிறு பகுதியை இந்நிலவுலகில் உலவும் வண்ணம் விட்டருளினான் என்றலுமாம். முன்னம் 25-ம் திருப்பாடலுரையில் **சடை** என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல் 6-50-10 பார்க்க.

சடை என்பதனைச் சீனையாகுபெயராகச் சிவபெருமானை உணர்த்துவதாகக் கொண்டு, **உடையானே** - உலகங்கள் அனைத்தையும் உன் உடைமைகளாகவும் உயிர்கள் அனைத்தையும் உன் அடிமைகளாகவும் உடையவனே - எனலுமாம்.

இரும்புதரு மனத்தேனை - இரும்பு கரியவண்ணமும் கடினத்தன்மையும் உடையது. கருமையான அஞ்ஞானமும் கடினமான தன்மையும் உள்ள என்மனத்தில் அறியாமையை நீக்கி ஞானத்தை அளித்து உன்மாட்டு இளகும்

என்மனத்தில் அறியாமையை நீக்கி ஞானத்தை அளித்து உன்மாட்டு இளகும் இயல்பும் அளித்தனை என்றவாறு.

சர்த்து சர்த்து என் என்பு உருக்கி - சர்த்து சர்த்து - அடுக்கு, பன்மைப் பொருட்டு. முன்னம் 544-ம் திருப்பாடலில் விளக்கியவாறு நான் புறப்புறம், புறம் ஆகிய சமயங்களில் ஈடுபட்ட ஞான்று ஒவ்வொன்றினின்றும் என்னை வெளியே சர்த்து சர்த்து என்றவாறு.

என் என்புருக்கி - இவ்வாறு இறைவன் பன்முறை வலிந்து இழுத்து என்பும் உருகும் வண்ணம் ஆட்கொண்டதை திருவம்மாளை; கண்டபத்து முதலிய பகுதிகளில் விரிவாகக் காண்க.

கரும்பு தருகவை போன்ற உன் கழலிணைகள். கரும்பு - ஈண்டுக் கருப்பஞ்சாறு குறித்து நின்றது.

கழலிணைகள் - கழலிணைகளின்கண் என ஏழனுருபு விரித்துக்கொள்க.

கழல் இணைகள் - போற்றித்திருவகவல் 9-ல் “மலரடியிணைகள்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

நரிகள் எல்லாம் - குதிரைகளை நோக்க நரிகள் பன்மடங்கு இழிந்தவை. அவற்றுள்ளும் ஆண், பெண் பெரியது, குட்டி வயது மிக முதிர்ந்தது எனப் பல ஏற்றத்தாழ்வுகள் கொண்டவை. அவை அனைத்தையும் பெருமை பொருந்திய குதிரைகளாக்கினான் என்றவாறு.

பெருங்குதிரை - பெருமை பொருந்திய உயர்பிரிவுக் குதிரைகள். பெருமையாவது போருக் குரியவையும், குதிரை இலக்கணம், சுழிசுத்தம் முதலிய உள்ளனவாகவும் பாண்டியன் முன்பு அணிவகுத்துக்காட்டி அவனால் சிறந்தனவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை. இவற்றின் விரிவைத் திருவிளையாடற்புராணம் நரி பரியாக்கிய படலம் பாடல் 77 முதல் 120 முடியவுள்ள பகுதியிற் காண்க.

இத்திருப்பாடலில், மலபரிபாகமுற்ற ஆன்மா, இறைவன் திருவடிகளைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டபின், தான் அடுத்து எய்தவுள்ள வீடுபேற்றை விரைவில் பெற விரும்புதல் கூறப்படுகின்றது. அந்நிலையில் ஆன்மா,

சுட்டியறியப்படும் நிலையை நீங்கிச் சிவவியாபகத்துள் கலந்து நிற்கும். அஃது இப்பகுதிக் கருத்தான “கட்டறிவொழித்தலாகும்”

இப்பகுதியில் இனிவரும் ஏனைய ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே பதிகக் கருத்துரைத்துக்கொள்க.

547. பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் னுளானார்க்
குண்ணார்ந்த ஆரமுதே யுடையானே யடியேனே
மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட் டாள்வாய்நீ வாவெனக்
கண்ணார வய்ந்தனவா றன்றேயுன் கழல்கண்டே 2

(இ-ள்) இசைபோன்ற இனிய குரலுள்ள உமையம்மையை ஒரு பாகத்திற் கொண்டவனே; உனக்கு அடிமையானவர்கள், எவ்வளவு நுகரினும், திகட்டாத அரிய அமுதம் போன்றவனே, என்னை அநாதியே அடிமையாக உடையவனே, அடியவனாகிய என்னைப் பிரகிருதி மாயையிலுள்ள உலகங்களில் தோன்றி மறைதலை நீக்கி, அடிமையாகக் கொள்வானே, “நீ, வருக” என்று அருள் பாலித்தமையால் வந்து, உன் திருவடிகளை என் கண்கள் நிறைய நுகர்ந்து நான் உய்தி பெற்றதை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாமடியிற்றில் “வந்து” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. ஈற்றடியை “உன் கழல் கண்ணாரக் கண்டு அன்றே உய்ந்தவாறு” என மாற்றிக் கொள்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பண் ஆர்ந்த மொழி மங்கை பங்கா : பண் ஆர்ந்த - பண் நிறைந்த. பண் உமையம்மையின் மொழியை அனுபவித்த எனலுமாம்.

இறைவன், உமையம்மையுடன் திருக்கயிலையில் எழுந்தருளி யிருந்தான். அவர்கள் திருமுன் நாமகள் வீணை வாசித்தாள். அதனை கேட்ட இறைவி “நன்றாக இருந்ததா” என்றுள். இறைவனும், “மிக நன்றாக உள்ளது” என்றுள். இறைவன் பாராட்டிக் கூறியது வீணை வாசிப்பை. ஆனால், இறைவன் “மிக நன்றாக இருந்தது” எனக் கூறியது இறைவியின் குரலினிமையை என்றும்,

இறையியின் குரலினிமை தன் வீணை வாசிப்பைக் காட்டிலும் இனிதாக இருந்தது என நாணமுற்று நாமகள் உடனே தன் வீணையை உறையிலிட்டு விட்டாள் என்றும் தேவி பாகவதம் கூறும் செய்தி ஈண்டு நினைத்ததும்.

மங்கை - இளம்பெண். உமையம்மை கால தத்துவத்தைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்குபவள்; ஆதலின் என்றும் இளமையுள்ளவள் என்பது நினைக. வடமொழியில் “யுவதி” என்பர். அஃது இளம் மனைவியைக் குறிக்கும்.

நின்னாளுார்க்கு - நின்னாளுார்க்கு - என்பதும் பாடம்.

உண் ஆர்ந்த ஆரமுது - சுவையிருப்பினும் சிறிதளவே உண்ண இயலும் பாயசம்; ஊறுகாய் போலன்றி, எவ்வளவு வேண்டினும் புசிக்க உள்ள அமுது.

உள் ஆர்ந்த ஆரமுது - என்பதன் திரிபாகக் கொண்டு - “உள்ளத்தில் இருக்கும் பேரின்பமாகிய அமுது” என உரைத்தார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

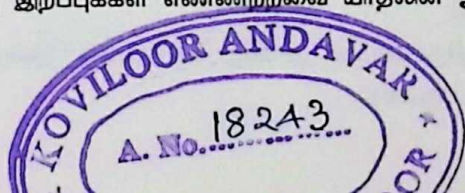
உமையவள் மொழி உன் செவிக்கு இனிமை பயக்கின்றது. நீ அடியவர் நாவுக்கு இனிமை பயக்கின்றாய்; உன் திருவடிகள் என்கண்களுக்கு இனிமை பயக்குவன என்றவாறு.

உடையானே - “என்று நீ அன்று நான் உன் அடிமையல்லவோ” என்ற தாயுமான சுவாமிகள் பாடல் நினைக. அப்பாடலை 154-ம் திருப்பாடலில் “என் பிழை” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றிற் காண்க.

மண் ஆர்ந்த பிறப்பு - பிரகிருதி மாயையில் சீகண்ட ருத்திரரின் ஆட்சிக்குப்பட்ட உலகங்கள் வரையுள்ள இடங்களில் தோன்றும் பிறப்புக்களும் அவற்றைத்தொடரும் இறப்புக்களும்.

மண் - பிரகிருதி தத்துவம்.

ஆர்ந்த - அப்பிறப்பு இறப்புக்கள் எண்ணற்றவை யாதலின் ஆர்ந்த - நிறைந்த என்றார்.



அப்பிறப்பிறப்புக்களை அறுப்பதற்கு சஞ்சித வினைகளை இறைவன் ஞானாசிரியனாக நண்ணிச் சட்சுதீக்கையால் அழித்தல் வேண்டும். பின்னர் பிராரத்த வினைகளை அழிக்க ஞானம் நல்க வேண்டும். அந்த ஞானம் ஆன்மா, மேல் வினைகளைச் செய்யாது முகந்து வந்த வினைகளை உடலுழாய்க் கழிக்கச் செய்யும்; அதனால் ஆகாமியவினை ஏறுது, ஆன்மா மலபரிபாகம் எய்தும். பிறப்பிறப்புக்கள் நீங்கி வீடுபேறு கிட்டும் என்றவாறு.

பிறப்பறுத்திட்டு ஆள்வாய் — ஆண்டு பிறப்பறுப்பாய் எனலுமாம்.

நீ வா என்ன — திருப்பெருந்துறையில் வலிய ஆட்கொண்டு கருணை காட்டிய குறிப்பு.

கண்ணூர — கண்கூடாகப் பார்ப்பது. நான் உய்ந்தவாறு எனலுமாம்.

உயர்ந்தவா — என்பதும் பாடம். பாடலின் ஈற்றில் எவ்வாறு உரைப்பேன். என்பது வருவித்து முடிக்க.

548. ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னு மருநரகில்
ஆர்தமரு மின்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்
ரோதமலி நஞ்சுண்ட வுடையானே அடியேற்குன்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேயெம் பரம்பரனே

௩

(இ-ள்)

கடலில் தோன்றி அங்குப் பரவிய ஆலகால நஞ்சினை உண்டவனே. என்னை அடிமையாக உடையவனே; என் மேலான கடவுளே; ஆதரவற்று, என்னைச் சேர்ந்தவர் ஒருவரு மின்றிப் பிறப்பிறப்பு என்னும் மீள்வதற்கரிய நரகத்தில் முழுகிக் கொண்டிருந்த அடியவனுக்கு “ஆ அ” என்று இரக்கங்கொண்டு உன் செந்தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைக் காட்டிய உன் திருவருளின் திறத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை அடியிற் கண்டவாறு அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஓதமலி நஞ்சுண்ட உடையானே; எம் பரம்பரனே; ஆதமிலியான்; ஆர்தமரும் இன்றியே; பிறப்பு இறப்பு என்னும் அருநரகில் அழுந்துவேற்கு; “ஆ அ” என்று அடியேற்கு உன் பாதமலர் காட்டியவாறு” என்று அமைத்துக் கொண்டு அதன்பின் “ஆன உன் திருவருளின் திறத்தை எவ்வாறு உரைப்பேன்” என்பன வருவித்து முடித்துக் கொள்க.

ஓதமலி - ஓதம் - கடல். மலி - அங்குப் பரவிய

பரம்பரன் - மேலானவற்றுக்கு எல்லாம் மேலானவன்.

ஆதமலி - ஆதம் - ஆதாரம் என்றதன் தொகுத்தல் விகாரம். இஃது ஆதரம் என்று மருவி “ஆதம்” என்றாயிற்று. “அகலிரு விசம்பினுஅல்போல்” எனவரும் மலைபடுகடாம் (100) பகுதியில் “ஆல்” என்பதனை “ஆரல்” என்றதன் தொகுத்தல் விகாரமாகக் கொண்டு “கரர்த்திகை மீன்” என்று நச்சினுர்க்கினியர் உரை செய்துள்ளது காண்க.

ஆதாரம் - ஆதரம் என்று மருவி “ஆதம்” என்றாயிற்று என்பாருமுண்டு.

479-ம் திருப்பாடலில் “ஆதமிலி நாயேனை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

தமர் ஆரும் இன்றியே - என்றதனால் திருவருள் தமராக நின்றவாறு கூறப்பட்டது.

அருநரகு - தாங்குதற்கரிய துன்பம் தரும் நரகு எனலுமாம். பிறப்பும் இறப்பும் நரகு போன்று துன்பம் தரலானும் நரகுக்கு ஏதுவாகலினாலும் நரகு என்று கூறியது உபசாரம். நரகங்கள் பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-ன் விளக்கத்தில் “நரகங்கள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அழுந்து வேற்கு - அழுந்துவேனை. நான்காம் வேற்றுமை உருபு இரண்டன் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

“ஆ அ” - இரக்கக் குறிப்பு இடைச்சொல்.

அடியேற்கு - முன்னம் - அழுந்துவேற்கு - என்று கூறி மீண்டும் ஈண்டு அடியேற்கு என்றது தம் சிறுமையை வலியுறுத்தற் பொருட்டாம்.

பாதமலர் காட்டிய ஆறு - பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு ஞானசிரியன் ஞானம் நல்குவன். அந்த ஞானம் இறைவன் திருவடிகளைக் காட்டும் என்பது ஞானசாத்திரம். ஈண்டு, திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளை ஆட்கொண்டு ஞானசிரியனாக வந்த இறைவன் தன் சட்சதீக்கையால் ஞானம் நல்கினான்; அந்த ஞானமே பின்னர்க் குருந்த மர நிழலில் நிறுவப்பட்ட திருவடித் துணையைக் காட்டி வழிபட உதவியது என்றவாறு.

இனி, இத்திருப்பாடலுக்கு, ஆலகால நஞ்சினால் சாவினால் முழுகிக் கொண்டிருந்த தேவர்கள்பால் “ஆ அ” என்று இரக்கம் கொண்டு அவர்கள் பொருட்டு இறைவன் ஓதமலி நஞ்சினை உண்டான்; அமரர்கள், அமுதுண்டு உய்ந்தனர்; அவ்வாறே அருநரகில் அமுந்திக் கொண்டிருந்த என்பாலும் “ஆ ஆ” என்று இரக்கம் கொண்டு தன் பாதமலர் காட்டினான். நான் அருநரகில் அமுந்தாமல் உய்ந்தேன் என்று ஒப்பிட்டார் முன் உரையாளரில் ஒருவர்.

இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் இறைவன் அருளினால் நிகழ்ந்தவை எனினும் அருளப்பட்டார் நிலைகள் வேறு வேறும்.

அமரர்கள் மரணத்தை வெல்ல அமுதம் வேண்டிப் பாற்கடல் கடைந்தனர். அத்தொழிலில் செம்பாதிப் பங்குள்ள அசுரர்களை வஞ்சித்துத் தாங்களே அமுதம் முழுவதையும் கவர்ந்தனர். அந்த அமுதம் தங்களுக்கு மரணம் தவிர்த்து உடல் வலிமை நல்கவும் தாங்கள் அவற்றால் அசுரர்களை வெல்லவும் கொல்லவும் விரும்பினர். நஞ்சுண்டு தங்களைக் காத்த இறைவனை அந்த நஞ்சையே உண்ணச் செய்தனர். அவர்கள்பால் இறைவன் இரக்கம் கொண்டது அவன் திருவருளின் பொது இயல்பாகும்.

இங்கு நம் அடிகள் தமக்குள்ள உடலை நீத்து சுட்டறிவழிந்த நிலையை விரும்பினார்கள். தேவர்கள் முப்பத்து மூன்று கோடி எண்ணிக்கையில் ஒரு

வருக்கொருவர் தமராக நின்றனர். நம் அடிகள் தமர் யாரும் இல்லாது அருநரகில் முழக்கி கொண்டிருந்தார்கள். இறைவன் தன் பாதமலர் காட்டியது நம் அடிகளுக்கு மட்டுமன்றி உடனிருந்த அடியவர் கூட்டம் முழுவதற்குமாம். ஆதலின் ஈண்டு “ஆ அ” என்று இரங்கியது திருவருளின் சிறப்பு இயல்பாகும் என்று நுண்ணறிவால் நுனித்தறிக.

549. பச்சைத்தா ளரவாட்டி படர்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே யடியேனை யுய்யக்கொண்
டெச்சத்தார் சிறுதெய்வ மேத்தாதே யச்சோவென்
சித்தத்தா றுய்ந்தவா றன்றேயுன் திறநினைந்தே

சு

(இ-ள்)

பச்சை வண்ணமுள்ள இடது திருவடியினனே. குண்டலினி சக்தியை இயக்குவோனே; எல்லையற்ற ஞான முள்ளவனே; திருவடி தீக்கை நல்கிய இறைவனே; அடியவனாகிய என்னை ஈடேறும் வண்ணம் ஆட்கொண்டு; தங்கள் குறைபாடுகளால் ஆரவாரம் செய்கின்ற சிறு தெய்வங்களை வழிபடாமல் அருள் பாலித்தாய்; அந்தோ; உன் திருவருளின் ஆற்றலைத் தியானம் செய்தன்றோ என் எண்ணப்போக்கு உய்ந்தவாறு. அதனை எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முன்றாமடியிலுள்ள “ஏத்தாதே” என்றதன் பின்; “அருள்பாலித்தாய்” என்பது வருவிக்க. அதன் பின் ஈற்றடியிலுள்ள “உன் திறம் நினைந்தே”, “அன்றே” என்பனவற்றை வைக்க. அதன்பின் “சித்தத்தாறு உய்ந்த ஆறு” என்பனவற்றை அமைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பச்சைத்தாள் — அண்மை விளியேற்ற சினையாகுபெயர். ஈண்டு, உடலை நீத்து சிவவியாபகத்துள் ஒன்றி எங்கும் பரவி நிற்கும் கூட்டறி வொழித்தலாகிய வீடுபேற்றை விரும்புகின்றாராதலின், அதனை அளிக்கும் திருவருளின் உருவகமாகிய உமையம்மையின் திருவடியைக் குறிப்பிட்டார். வீடு பேறு

வேண்டுவோர், தூக்கிய திருவடியை வணங்க வேண்டும் என்பதும் அது திருவைந்தெழுத்தில் 'வ'கரமாக நிற்பது என்பதும் நம் ஞானசாத்திரங்கள் நவிலும் உண்மை.

இத்திருப்பாடலுக்கு முந்தைய உரையாசிரியர்கள் பல்விதமாக வேறுவேறு பொருள் கண்டுள்ளனர். அவற்றுள் சில மேலும் விளக்கம் பெற வேண்டுவனவும் ஏனைய ஒதுக்கத்தக்கனவுமாம். “சத்திய போத ஆடரவக் கிண்கிணிப் பாதனே” என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

பசுமை — இன்மைப்பொருளில் வந்தது. பச்சைப்பொய் என்பது காண்க. கால்களே இல்லாத பாம்பை நடனமாடச் செய்கின்றான் என்பது நயம். இது கவியரசு அவர்களின் உரைக் குறிப்பு.

ஈண்டுப் **பச்சை** என்ற சொல் நேராகப் “பொய்” என்ற பொருளைப் பயப்பதில்லை. பொதுவாக வெளிப்படை என்ற பொருளினதாகும். “பச்சைப்பொய்” என்ற எடுத்துக் காட்டும் “வெளிப்படையான பொய்” என்றே பொருள் தரல் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

“வெண்புலான் மாப்பிடு துகிலினர் வெற்றரை யுழல்பவர்
உண்பி னாலே யுரைப்பார் மொழியுனம் தாக்கினான்
ஒண்பு லால்வேன் மிகவல்லவன் ஒங்கெழிற் கிள்ளிசேர்
பண்பின்மூக் கீச்சரத் தடிகள்செய் கின்றதோர் பச்சையே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-120-10)

என்பதில், “பெளத்தர்கள் சமணர்களின் கொள்கைகளை மூக்கீச்சர முதல்வன் ஊனமாக்கினான் என்பது வெளிப்படையே - என்ற பொருளில் **பச்சை** என்ற சொல் வருதல் காண்க.

எனவே, ஈண்டு “இல்” என்ற ஓர் சொல் வருவித்து- “கால்கள் வெளிப்படையாக இல்லாத பாம்பை நடனமாடச் செய்தவனே” என்று பொருள் கொள்க.

தரஸ் என்பதற்குக் கால் எனவும், கால் பாம்பின் புற்று எனவும் பொருள் கொண்டு “பாம்பறியும் பாம்பின்கால்” என்ற தொடருக்கு மு.நாராயணையங்கார் சுவாமிகள், பாம்பின் புற்றைப் பாம்பறியும் என உரைத்தமை ஓர்க என உரைப்பாரும் உளர் - என்று ஆதாரம் காட்டினார் ஒருவர்.

தரல் - என்று பாடம் கொண்டு, பசிய நாவை யுடைய பாம்பு என்றும், மழையில் நனைந்து ஈரமான புற்றில் உள்ள பாம்பு என்றும், அவ்வாறு நனைந்த புற்றிலுள்ள பச்சைப் பாம்பு என்றும் உரைத்தனர் சிலர். பச்சைப் பாம்பு பசுமையான மரம், செடி கொடிகளில் வாழ்வது. அது புற்றில் வாழ்வதில்லை. அதிலும் நனைந்த புற்றைத் தேடிப்போவதுமில்லை. எனவே இவையெல்லாம் உரைகளல்ல என ஒதுக்குக.

அரவாட்டி - இறைவன் பாம்பாட்டியாக வந்த வரலாறு எனலுமாம். முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 106-ல் “நச்சரவாட்டிய நம்பன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

படர்ச்சடை - சடை என்பது ஞானம் குறிக்கும் என்று முன்னர்ப்பல இடங்களில் குறித்து விளக்கினும். ஞானம் நித்தியப் பொருளாதலின் கால, இட எல்லைகளுள் நிற்பதன்று என்பதனையும் முன்னம் ஆங்காங்கு விளக்கினும். ஆதலின், **படர்ச்சடையாய்** என நிகழ்கால வினைத் தொகையாற் குறித்தார். “படர்ந்த சடை” என இறந்த காலமாகக் கொள்ளின் படர்தல் முடிந்து விட்டது. அதனால் ஓர் எல்லையுள் நின்றுவிட்டது என்று பொருள்பட்டுப் பிழையாகும். **படர்ச்சடை** அவன் ஆடுவதால் சடைகள் படர்ந்து, சுழற்சி வேகத்தால் நிற்பன போலக் காண்கின்றன. அவன் ஆட்டமும் நிற்பதில்லை; சடை படரும் செயலும் நிற்பதில்லை - என உரைத்தலுமொக்கும்.

பாதமலர் - திருவடியாகிய வீடு பேற்றை மலரச் செய்வாயாக எனலுமாம். ஈண்டு வீடுபெறு நல்கும் பச்சைத்தானை விளித்தமையால் அவ்வாறு கூறிய நயம் காண்க.

பாதமலர் உச்சத்து ஆர் - என வியங்கோள் வினைமுற்றுகக்கொண்டு முன்னம் சிவபுராணம் 94-ல் “சிவனடிக்கீழ் உள்ளார்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க..

பாதமலர் உச்சத்தார் பெருமானே — எனக்கூட்டி உன் திருவடிகளைக் தங்கள் சென்னியின் உச்சத்தில் சூட்டிக்கொண்டுள்ளவர்களால் விரும்பப்படுபவனே எனலுமொக்கும்.

உச்சத்தார் — விண்ணுலக வாசிகள் என்று கொண்டு “வைத்த” என்ற இசையெச்சம் வருவித்து விண்ணுலக வாசிகளில் தலைகளில் பாதமலர் வைத்த பெருமானே - என உரைத்துக்கொள்க.

பாதமலர் உச்சத்தார் பெருமானே - சிவபரஞ்சடரே பரம்பொருள் என்ற உண்மையை அறிந்து அவன் திருவடிகளைத் தங்கள் சென்னியின் உச்சியில் வைத்துத் தியானம் செய்யும் மெய்யடியார்களால் விரும்பப் பெறுபவனே - எனலுமாம்.

எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் ஏத்தாதே அருள் பாலித்தாய் —

எச்சத்து ஆர் சிறுதெய்வம் — **எச்சம்** — தேவை. “மிச்சம்” என்பது தான் நுகர்ந்து மீதமுள்ளது. **எச்சம்** என்பது பற்றி முன்னம் 514-ம் திருப்பாடலில் உரைத்தவை காண்க. இச்சிறுதெய்வங்களின் தேவைப்பட்டியல் மிக நீண்டதாகும். அவை பிறப்பும் இறப்பும், வீடு பேறும் தாமே நேரில் அருளும் ஆற்றலற்றவை. முழுமுதற் கடவுளரல்ல. ஆதலின் சிறு தெய்வங்களாம். இக்குறைபாடுகளை அறிந்து முழு முதற்கடவுளுக்கு ஆளாகாமல் இவர்களை வணங்குவோரும் குறைபாடுள்ளவர்களே. அவர்களும் **எச்சத்தார்** - என்க. தேவைகள் மிக உள்ளவர்கள் என்றவாறு. **ஆர்** — பன்மைவிகுதி.

எச்சம் — வேள்வி எனக்கொண்டு இவர்கள் சிறுதெய்வங்கள் பலரைக்குறித்து வேள்வி செய்கின்றவர்கள் எனலுமாம்.

சிறுதெய்வ வழிபாட்டை நீத்து முழுமுதற்கடவுளான சிவபெருமானையே வழிபடும் நிலை மிக மிக அரிதாம்; அது மேலத்தவத்தால் மட்டும் எய்தவுள்ளது. அந்நிலையினை;

“ஆதி முதலுணர்ந்தியா மன்புசெயப் பெற்றவா
 ஓஓ பெரிது மரிதே யெளிதேயோ
 வேதத் துறைசெய்தான் மெய்துணியான் கைதுணிந்தான்
 பேதுற்றும் வெஃகேம் பிற”

(சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை - 13)

என்பதிற்காண்க,

“அச்சோ” - வியப்புக் குறித்த இடைச்சொல்.

சித்தத்தார் - எனப்பாடங்கொண்டு பன்மை விகுதி இழிவுக்குறிப்பு
 என்றுரைத்தாரும் உண்டு.

550. கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
 மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வாக்கழல்வந்
 துற்றிறுமாந் திருந்தேனெம் பெருமானே அடியேற்குப்
 பொற்றவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே ௫

(இ-ள்)

என்னால் விரும்பப் பெறுபவனே; நான் உலகியற் கல்வியையோ;
 உன்னையடையும் ஞானக்கலையினையோ கற்கவுமில்லை; கேட்டறியவுமில்லை;
 உன்பால் நெஞ்சம் நிறுத்தி உருகவுமில்லை; எனினும் உன்னைத் தவிரப் பிற
 தெய்வங்களை மதித்தவனுமல்லன்; உன் உபதேசத்தால் நீண்ட உன்
 திருவடிகளைச் சார்ந்து செம்மாந்திருந்தேன்; அடிமையாகிய எனக்குப் பொன்
 போன்ற திருவருளை நல்கியது, இழிந்த நாயைப் பஞ்சுணை அமைத்த
 பொற்கட்டிலில் அமர்த்தியது போலாகும். அதன் அருமைப்பாட்டை நான்
 எவ்வாறு உரைப்பேன்.

(வி-ரை)

“எம்பெருமானே” என்பதனைப் பாடல் முதலிற் வைக்க. இரண்டாமடியில்
 “மற்றறியேன் பிறதெய்வம்” என்பதனில் உள்ள “மற்று” என்ற அசையை

நீக்கிப் “பிற தெய்வம்” என்பதன் பின் “அறியேன்” என்பதனை வைக்க. ஈற்றடியை “நின் பொன்னருள்” என்றதன் பின் “நல்கியது” என்ற ஒரு சொல் வருவித்து அதன் பின் “நாய்க்குப் பொற்றவிச இடுமாறு அன்றே” என மாற்றி அமைத்துக்கொள்க. பின்னர்ப்பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கலைகற்று அறியேன்; ஞானம் அறியேன் என **அறியேன்** என்பதனை ஈரிடத்தும் கூட்டுக.

கலை — அறுபத்து நான்கு கலைகளாகிய உலகியற் கல்விகள்.

ஞானம் — வேதங்கள், உபநிடதங்கள், சிவாகமங்கள், சைவத் திருமுறைகள், மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள் என்பன.

ஆயினும் பிற தெய்வம் அறியேன் — இந்நிலையினை முன்னம் 6-ம் திருப்பாட்டின் விளக்க உரையிற் காண்க.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“மாற்றே னெழுத்தஞ்சு மென்றன் நாவின
மறவேன் திருவருள்கள் வஞ்ச நெஞ்சின்
ஏற்றேன் பிறதெய்வ மெண்ணு நாயேன்
எம்பெருமான் திருவடியே யெண்ணி னல்லால்
மேற்றுன்றீ செய்வனகள் செய்யக் கண்டு
வேதனைக்கே யிடங்கொடுத்து நாளு நாளும்
ஆற்றே னடியேனை அஞ்சே லென்னாய்
ஆவடுதண் டிறையுறையு மமர ரேறே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-47-2)

“..... பிறிதொரு கடவுட்குப் பெரும்பயன் றருஉம்
இறைமையுண் டாயினு மாக குறுகிநின்

சிற்படி யவர்க்கே குற்றேவ றலைக்கொண்
டம்மா கிடைத்தவா வென்று
செம்மாப் புறாஉம் திறம்பெற்றப் பொருட்டே”

(மதுரைக்கலம்பகம் 2 - 15)

என்பன காண்க.

மிறர் தெய்வம் - என்பதும் பாடம்.

வாக்கியலால் - உன் நாவின் இயல்புப்படி. அது, நீ செய்த “சிவய”
எனும் காரணபஞ்சாட்சரத்தினால் - என்றவாறு.

வார்கழல் வந்து உற்று - “வகர” மாகிய திருவருள் என்னை தன்னுடன்
அழைத்து வந்து உன் திருவடிகளில் சேர்த்த என்றவாறு.

இறுமாந்து - செம்மாந்து மிகக்களித்து இச்சொல் இப்பொருளில்
வருவதனை;

“அகப்பட்டி யாவாரைக் காணி னவரின்
மிகப்பட்டுச் செம்மாக்குங் கீழ்”

(திருக்குறள் 1074)

என்றதனிலும் அதற்குப் பரிமேலழகர் உரையினிலும் காண்க.

“ஆன்மா, நின்மல துரியாதீத நிலையில் திரிபுடியின்றிக் காரண பஞ்சாட்சரம்
கணிக்கவே, “வகரம்” “யகரத்துடன்” “சிகரமாகிய” சிவ வியாபகத்துள்
ஒன்றியது. ஆன்மாவாகிய “யகரம்” வீட்டின்பமாகிய பெருங்களிப்பைத்
தன்னுணர் வின்றியே நுகரலாயிற்று.” - என்றவாறு.

பொன் அருள் - பொன் தன்னை வைத்திருப்போர்க்கு உலகப்
பொருள்கள் எவற்றையும் தருதல் போல திருவருளுள்ளார்க்கு அஃது ஆன்ம
உயர்வில் எந்தநிலையையும் தருதலின் அருளைப் பொன்னருள் என்றார்.

நாய்க்குப் பொந்தவிச இடுமாறு - முன்னம் 32-ம் திருப்பாடலில்
“நாயினுக்குத் தவிசிட்டு” என்னும் 234-ம் திருப்பாடலில் “நாய்மேற்ற விசிட்டு”

என்று அருளியவையும் அவற்றை விரிவாக விளக்கிய பகுதிகளையும் பார்க்க. ஈண்டுக் கூறுவது, “நாய் அமர்வதற்குப் பொன்னாலான இருக்கையில் பஞ்சமெத்தை இட்டு நல்கியவாறு” என்றவாறு. இரண்டற்கும் உள்ள வேறுபாடு வெளிப்படை.

ஞானசிரியன் உபதேசம் நல்குழி தான் இருக்கையில் அமர்ந்து மந்திர உபதேசம் செய்வன். உபதேசம் பெறும் மாணவன் தரையில் அமர்ந்து உபதேசம் பெறும் இந்த மரபினை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“திருமகளென்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய வந்தப் புரத்திடைப் போக வேவித்
தருதவ வேடத் தானை தவிசின்மே லிருத்தித் தாமும்
இருநிலத் திருந்து போற்றி “யினியருள் செய்யு”மென்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

மெய்ப்பொருளையுரை புராணம் 14)

என்பதிற காண்க.

திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனாக வந்த இறைவன், அவ்வாறே இருக்கையில் அமர்ந்து உபதேசம் நல்கினான். நம் அடிகளும் தரையில் அமர்ந்துதான் அதனைப் பெற்றார். எனவே, ஈண்டுக் கூறுவது “பொற்றவிக நாயக்கிடுமாறு” என்றது இழிந்த எனக்கு மேலான உபதேசம் நல்கினாய் அந்த உபதேசம் பஞ்சணையிட்ட பொன் இருக்கை போன்றது. அதனைப்பெற்ற நான் நாய் போன்ற இழிந்தவன் என உவமையால் விளக்கியவாரும்.

551. பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணு லிடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவேனை நின்னருளால்
உஞ்சேனெம் பெருமானே யுடையானே அடியேனை
அஞ்சேலென் றுண்டவா றன்றேயம் பலத்தமுதே

எங்கள் விருப்பத்துக் குரியவனே என்னை அடிமையாக உடையவனே; ஆடரங் கமுதே, பஞ்சுபோலும் மென்மையான பாதங்களுள்ள இளமகளிர் கடைவிழி நோக்கினால் அல்லலுற்று நஞ்சின யொத்த துயர்மிக, நடுங்கும் இயல்பினான யானுன் திருவருளால் உய்தி பெற்றேன்; அத்திருவருள், நீ அடியவனையும் “அஞ்சற்க” என்றருளி அடிமை கொண்ட தன்றோ? அதனை எவ்வாறு உரைப்பேன்!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “எம்பெருமான், உடையானே, அம்பலத்தமுதே” என்பவற்றை முதலில் கொள்க. “நஞ்சாய” என்பதனை “இடர்ப்பட்டு” என்பதன் முன் வைக்க. “அடியனை” என்பதன் முன் “நீ” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அம்பலத்தமுதே — தரிசனம் செய்பவர்களுக்கு பிறப்பிறப்புக்களை நீக்குவதால் அமுது என்றார்.

அமுது — மரணத்தை நீக்குவது. அதனை உண்ட தேவர்கள் “அமரர்” மரணமில்லாதவர் எனப் பெயர் பெற்றனர். தேவாமுதம், அவர்கள் மரணத்தை நீண்டகாலம் தள்ளிப் போடுவது. முடிவில் அவர்களும் இறப்பர்; பின்னர் மீண்டும் பிறப்பர். எனவே, அவர்களை “அமரர்” என்பது உபசாரம். “அம்பலத்தமுது”, உண்டார்க்கன்றிக் கண்டார்க்கும் மரணம், பிறப்பு என்ற இரண்டினையும் உபசாரமன்றி உண்மையிலேயே நீக்குவது. முன்னம் 225-ம் திருப்பாடலில் “அன்னம்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

பஞ்ச ஆய அடிமடவார் — இவர்கள் பொது மகளிராவர். காமுகரான ஆடவர்பால் தாங்களே வலிய நடந்து வந்து மயக்குதலின் பாதங்களைக் குறித்தார்.

பஞ்ச — செம்பஞ்சுக் குழம்பு தீட்டிய எனலுமாம்.

ஆய — உவம உருபு.

நஞ்ச ஆய — நஞ்சுண்டவனைப் போல எனலுமாம். கடைக்கண் பார்வையால் காமுகராகிய இளைஞர்களை மயக்கித் தம் வஞ்சக வலையிற் படுத்தவாறு என்க.

நடுங்குவேனை — உலகமக்களை நெறிப்படுத்த ஆன்மாக்களின்

இயல்பைத் தம்மேலேற்றிக் கூறியவாறு.

உஞ்சேன் — உய்ந்தேனை என்பதன் இடைப்போலி. ஆகம நெறியினையோ; அன்பு நெறியினையோ பின்பற்றாதவனாயினும் உன் திருவருளால் உய்திபெற்றேன் என்றவாறு.

அடியேனை — அடியேனையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக்கொள்க.

ஈண்டு,

சேல்செய்த மதர்வேற்கட் சிலைசெய்த சுடிகைநுதல்
மால்செய்த குழற்கோதை மகிழ்செய்ய நடஞ்செய்யும்
தருணவிளம் பிறைக்கண்ணித் தாழ்சடையெம் பெருமானின்
கருணைபொழி திருநோக்கிற் கணியாத கன்னெஞ்சம்
வாமஞ்சான் மணிக்கொங்கைக் கொசிந்தொல்கு மருங்குலவர்
காமஞ்சால் கடைநோக்கிற் கரைந்துருகா நிற்குமால் அவ்வண்ண
மாறிநிற்ப தகமென்ற லகமகம்விட்
டெவ்வண்ண மாறிநிற்ப தின்று

(சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை 60)

என்பது நினைக.

552. என்பாலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவார்க்கும் அறியவொண்ணாத்
தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையுஞ் சிவபெருமான்
அன்பால்நீ யகநெகவே புகுந்தருளி யாட்கொண்ட
தென்பாலே நோக்கியவா றன்றேயெம் பெருமானே எ

(இ-ள்)

தேவர்களுக்கும் அறிய இயலாதவனும், தெற்கின்கண் உள்ள அழகிய திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனுமான சிவபெருமானே; எங்கள் விருப்பத்துக் குரியவனே; இம்மண்ணுலகில் என் வெப்பமான பிறவியைக் கண்டு; நான் அன்பினால் நெஞ்சம் உருகும் வண்ணம்; என்னுள் புகுந்து; என்னை அடிமைகொண்டு; என் பிறவிகளை நீக்கியது உன் திருவருளின் திறமன்றோ? அதனை நான் எவ்வாறு உரைப்பேன்!

(வி-றை)

இத்திருப்பாடலை, “இமையவர்க்கும் அறிய வொண்ணாத் தென்பாலைத் திருப்பெருந்துறை உறையும் சிவபெருமான்! எம்பெருமானே; இங்கு, என்பாலை நோக்கி; அன்பால் அகம் நெகவே; புகுந்து அருளி; ஆட்கொண்டு பிறப்பறுத்தது (உன் திருவருள்) அன்றோ?” என்று அன்னுவாயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

இமையவர்க்கும் அறிய வொண்ணாத் திருப்பெருந்துறை; இமையவர்க்கும் அறிய ஒண்ணுச் சிவபெருமான்; என ஈரிடத்தும் கூட்டுக.

சிவபெருமான் - அண்மைவிளி.

அறியஒண்ணு - தேவர்கள் போக உலகில் போக உடம்புடன் வாழ்பவராதலின் நிலவுலகின்கண் ஞான முதிர்ச்சியுடன் தவம் புரிவோர் வழிபடும் திருப்பெருந்துறையின்கண் வந்து பொருந்தார்கள் என்றவாறு.

தென்பால் - பாண்டிய நாட்டின்கண்ணுள்ள எனலுமாம்.

எம்பெருமான் - எம் ஆன்மாக்கள் அனைத்தையும் குறித்தவாறுமாம்.

என் பாலை - பாலை - பாலைவனம் போன்ற வெப்பமான பிறவி என்க. பிறவி, பாலை நிலம் போன்று மேலும் மேலும் வினைத்துன்பம் தந்து வருத்துவது. பாலையுள் ஒவ்வோரிடத்து நீரும் நிழலும் நல்கும் பாலைவனச் சோலைகள் இருப்பதொத்துப் பிறவியிலும் சிற்சில நேரங்களில் சிவ சிந்தனையாகிய நிழலும் திருவருளாகிய தண்ணீரும் கிட்டினும் பெரும்பான்மை வினைத்துயர் நல்கலின் பிறவியை அறுத்தான் என்றவாறு.

நோக்கி - திருப்பெருந்துறையில் சட்சு தீக்கை அருளிய குறிப்புமாம்.

என்பாலே - ஏகாரத்தைப் பிரிநிலையாகக் கொண்டு என்னிலும் தகுதி வாய்ந்த மெய்யடியார் எண்ணற்றவர் நிற்க; அவர்களை விடுத்து எனக்குச் சட்சு தீக்கை நல்கி; எனலுமாம்.

என்பால் - பால் ஏழுனுருபாக கொண்டாரும் உண்டு.

ஆட்கொண்ட — ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு என் தகுதியின்மையையும் இயலாமையையும் கருதி என்னிடம் நீயே வலிய வந்து ஆட்கொண்டது - என்பர் கவியரசு அவர்கள். ஈண்டு, முன்னம் நூற்சிறப்பில் “தொல்லே இரும் பிறவி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கமுகமல மும்மணிக்கோவை. -1- பார்க்க.

553. மூத்தானே மூவாத முதலானே முடிவில்லா
ஒத்தானே பொருளானே உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப்
பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
பேர்த்தேநீ யாண்டவா றன்றேயெம் பெருமானே அ

(இ-ள்)

எல்லாருக்கும் எல்லாவற்றுக்கும் முன்னவனே; எண்ணற்ற மறைகளாயுள்ளவனே; அம்மறைகளின் பொருள்களாயுள்ளவனே; உள் பொருளாகவும் இல் பொருளாகவும் விளங்குகின்றவனே: நீ இவ்வுலகில் கள்ளத்தனமாக நுழைந்து: துன்பத்திற் புரளும் என்னைத் திருவருளினாலே வெளியே எடுத்து உன் அடிமையாக ஏற்றுகொண்ட முறைமை இருந்தவாறு என்னே.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றில் உள்ள “எம் பெருமானே” என்பதைப் பாடலின் முதலில் அமைத்துக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

மூத்தானே — ஈண்டு; போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “மூத்தா” என்ற தன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் [6-19-1] பார்க்க.

மூவாத — “நமோ ஜேஷ்டாயச்ச; நமோ கனிஷ்டாயச்ச” - (எல்லாருக்கும் மூத்தவனாயிருப்பவனே வணக்கம்; எல்லாருக்கும் இளையவனாயிருப்பவனே வணக்கம்) என்ற ஸ்ரீருத்திரம் ஆறாம் அத்தியாயம் முதல் மந்திரம் துதிப்பது காண்க. 163 - ம் திருப்பாவில் முன்னைப் பழம் பொருட்கு முன்னைப் பழம் பொருளே; பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே; என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

ஒத்தான - ஒத்து - மறைகள்.

இதனை

“மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கம் குன்றக்கெடும்”

[திருக்குறள் : 134]

என்பதிற காண்க.

மேலும் 392-ம் திருப்பாடலில் “மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென் மனத்திடை மன்னிய மன்னே” என்றும் - திருப்பாடல் 214-ல் “வேதமும் வேள்வியுமாயினார்க்கு” என்றும் அருளியவையும் அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

முடிவில்லா ஒத்து - வேதங்கள் என்றும் அழியாதன ; அவற்றின் எண்ணிக்கையும் முடிவில்லாதன என்றவாறு - “அநந்தாவை வேதா” என்ற வழக்கும் நினைக.

பொருளானே - மறைகளாக உள்ளவன் மட்டுமின்றி அவற்றின் பொருளாகவும் உள்ளவன் என்றவாறு.

உண்மையுமாய் இன்மையுமாய் - ஞானிகளுக்கு உள் பொருளாகவும் அஞ்ஞானிகளுக்கு இல்பொருளாகவும் உள்ளவன்.

புத்தானே - ஒருவனே உள்பொருளாகவும் இல்பொருளாகவும் ஆக இருவிதத்திலும் விளங்குவானே.

புத்தல் - விளங்குதல்

அந்நிலையை;

உருவாய் அருவாய் உளதாய் இலதாய்
மருவாய் மலராய் மணியாய் ஒளியாய்
கருவாய் உயிராய்க் கதியாய் விதியாய்
குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே

(கந்தாநுபூதி - 51)

என்றதிலும் காண்க.

சிவபுராணம் சோதியனே, துன்னிருளே (72); யாவையுமாய் அல்லையுமாய் (71)-ம், 19-ம் திருப்பாடலில் உண்மையுமாய் இன்மையுமாய் என்றருளியவற்றும் அவற்றின் கீழுரைத்தவற்றும் காண்க.

இங்குப்புரள்வேனை - இங்கு - இந்நிலவுலகில் சுடர்விட்டு எரியாமல் கனன்று கொண்டுள்ள வினைவெப்பமாகிய தனலில் விழுந்து உடலுறுப்புக்கள் அனைத்தும் அத்தனலில் படுமாறு புரண்டு கொண்டிருந்த என்னை மீட்க இறைவனும் கருணையினால் அந்நெருப்பில் புகுந்து என்னை அங்கிருந்து வெளியில் எடுத்தான் - என்று விளக்குவர் கவியரசு அவர்கள்.*

554. மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்திலவளர்ந் துள்ளருகத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியநின் பரங்கருனைத் தடங்கடலிற் படிவமா
றருளைனக்கிங் கிடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே கூ

(இ-ள்)

திருவிடைமருதாரையே உன் கோயிலாகக் கொண்ட இறைவனே; புல்லுந்தோறும் இனிமை பெருகும் தாமரை மலர் போன்ற உன் திருவடிகள் என் நெஞ்சில் மேலும் மேலும் வளர உள்ளம் உருகியதால் தெருக்கள் தோறும் மிக அலறியவனாய்ச் “சிவபெருமானே” என்று துதித்து நின் மேலான திருவருள் ஆழியைப் பருகியவாறு நான் அக்கடலில் தோயும் வண்ணம் எனக்கு இப்பிறவியிலேயே அருள் பாலிப்பாயாக.

* பந்தமும் வீடும் தந்திடு மீசன்

பல்லுயிர்க் கொருவன் நீ யகையோ

வெந்துயர்த் தனலிற் புரளடி யேற்கு

வேறிக் கதிபசு பதியே

உந்திடுங் கோரப் பிறவிவெள் ளத்தில்

உறுகணை யுழந்தெளி மைக்கே

முந்திலா யஞ்சித் தஞ்சமென் றடைந்தேன்

முதல்வனே யேன்று கொண்டருளே.

(அப்பையதீட்சதர் ஆன்மார்ப்பணத்துதி 24

தமிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்)

இத்திருப்பாடலின் முதலில் “இடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே” என்பதனை வைக்க. ஈற்றடியில் உள்ள “அருள் எனக்கு இங்கு” என்பதனை “இங்கு எனக்கு அருள்” எனமொழி மாற்றிக்கொள்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள்காண்க.

இடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே — முன்னம் 276-ம் திருப்பாட்டில் “பொந்து” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க. அங்குக் கூறிய மரம், பொந்து, தேனடை மூன்றையும் விலக்கி மூர்த்திமானாகிய தேனையே ஈண்டுக்குறித்தலின் **இடை மருதே** என்பதிலுள்ள ஏகாரம் பிரிநிலை.

அம்மானே என்பதிலுள்ள ஏகாரம் தேற்றம். தேன், அம்மானே ஆவன் என்றவாறு.

மருவீனிய — மருவ இனிய என்பதிலுள்ள அகரம் தொகுத்தலாயிற்று. தொடர்ந்து மருவிக்கொண்டே இருப்பின், இனிமையும் இருந்து கொண்டே இருக்கும்; அவ்வினிமையும் மருவும் தொறும் புதிதுபுதிதாக மதுரம் தரும். ஏனையவற்றைத் தொடர்ந்து மருவிக்கொண்டே இருப்பினும் சலிப்புத் தோன்றி இனிமை திகட்டும் என்றவாறு.

“மரு” இம்மலருக்கு இயல்பாகவேயுள்ள நறுமணமாகும் என்ற தொனியும் காண்க.

வளர்ந்து — ஒரு காலேக்கொருகால் ஞானஒளி வளர்ந்து.

உள் உருகத் தெருவு தொறு மிக அலறி — உருகுதலும் அலறுதலும் ஒருங்கே நிகழ்ந்தனவாம். இதனை, முன்னம் 35-ம் திருப்பாட்டில் “தெருவுதோறலறிலை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

படிவாமாறு — பருகியபின் அவாமிகுந்து அதில் படிந்து மூழ்கிப் பருகியவாறே இருக்கும். அவா மிகுதல் கூறல், பதிகத் தலைப்பான **ஏசு** வாதல் காண்க. அவ்வாறு பருகியது அவன் **பரங்கருணைக் கடல்**. அக்கடல் தன்னைப் பருகிய பின் தன்னுள் படியும் அவாவைத் தந்ததால் **பரங்கருணைத் தடங்கடலாயிற்று** என்றவாறு.

555. நானேயோ தவஞ்செய்தேன் சிவாயநம வெனப்பெற்றேன்
தேனாயின் னமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை யொறுத்தன்றே வெறுத்திடவே ஊ

(இ-ள்)

ஊனுடம்புடன் வருந்துகின்ற உலகவாழ்வை நான் வெறுக்கும் வண்ணம்; தேனும் இனிய அமுதமுமாய் மதுரம் பயக்கும் சிவபெருமான், தானே வலியவந்து என் நெஞ்சிற் புகுந்து அடியவனுக்கு அருள்பாலித்தான்; அதனால் குக்கும் பஞ்சாட்சரம் கணிக்கும் பேறு பெற்றேன்; அதனைப் பெற முற்பிறவிகளில் நான் உரிய தவம் முயன்றவனோ? அல்லன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “அன்றே” என்பதனை அவ்வடி ஈற்றில் வைத்து, அவ்வடி முழுவதனையும் பாடலின் முன் அமைக்க. இரண்டு மூன்றடிகளை அதன்பின் அமைக்க. பிறகு “சிவாயநம எனப்பெற்றேன்” என்பதனை அமைக்க. அதன்பின் “நானேயோ தவம் செய்தேன்” என்பதனை அமைக்க. “அருள் செய்தான்” என்றதன்பின் “அதனால்” என்னும் ஒரு சொல்லெச்சம் வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

முன்திருப்பாட்டிற் கூறிய அவா ஈண்டு மேலும் மிகுவது காண்க.

தானே வந்து — ஆன்மா, தான் செய்த மேலைத் தவத்தால் இறைவன் குருவடிவில் வந்து ஞானத்தை உபதேசம் செய்வன். திருவைந்தெழுத்தும் அவ்வாறு உபதேசம் செய்யப் பெறுவது என்பதனை நாம் சிவஞான போதம் எட்டாம் குத்திரத்திற் கண்டோம்; ஈண்டு, நான் அவ்வாறு முற்பிறவிகளில் தவம் ஏதும் செய்திலன்; இறைவன் தானே வலியத் திருப்பெருந்துறையில் என்பால் நண்ணி என் உள்ளம் புகுந்தான். அவ்வாறு அவன் வலிய என்னை ஆட்கொண்டதற்கு அவனது பேரருளுடைமையே காரணம் என்றவாறு.

ஊன் ஆரும் உயிர்வாழ்க்கையை நான் வெறுத்தது அவன் அவ்வாறு தானே வந்து என் உள்ளம் புகுந்து அருளியதன் காரணத்தாலானது. இது, நம் அடிகளின் சரிதக் குறிப்புமாம்.

சிவ வழிபாடு ஒருவருக்கு பலமுன்பிறவிகளில் செய்த சிவபுண்ணியத்தாலே கிடைப்பதாகும். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“என்ன புண்ணியஞ் செய்தனை நெஞ்சமே

யிருங்கடல் வையத்து

முன்ன நீபரி நல்வினைப் பயனிடை

முழுமணித் தரளங்கள்

மன்னு காவிரி சூழ்திரு வலஞ்சுழி

வாணனை வாயாரப்

பன்னி யாதரித் தேத்தியும் பாடியும்

வழிபடு மதனலே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2 - 106 - 1)

என்பதிற்காண்க.

தேனாய் இன் அமுதமுமாய் - சொல்லும் பொழுதே இன்பம் தருதலின் தேனாய் என்றும், உள்ளே தங்கி இன்பம் தருதலின் **அமுதமும்** என்றும் அருளினார். **ஆய்** - உவம வாசகம்.

தானேவந்து - நான், அவனை அழைக்க முயற்சி கூடச் செய்யாது வாளா இருந்தும் அவன் தானாகவே என்னிருப்பிடம் தேடி, என்பால் வலியவந்து என்றவாறு. இது, நம் அடிகளின் சரிதக் குறிப்புப்பற்றிய அகச்சான்றுமாம்.

புகுந்து - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றது முதல் 553-ம் திருப்பாடல் வரை பல இடங்களில் இச்சொல்லை அருளியதும் 14-ம் திருப்பாடலின் கீழ் இதன் விளக்கமும் காண்க.

“ஊனுடம்புடன் வருத்துகின்ற உலகவாழ்க்கையில் இறைவன் தானே வலியவந்து என் நெஞ்சிற் புகுந்து அருள் செய்தான்; அதன் பயனாக நான் “சிவாய நம” என்று திருவைந்தெழுத்தைக் கணிக்கும் பேறு பெற்றேன்; அதற்கு அத்தகைய தவத்தைச் செய்தேனோ? செய்தேனல்லன்” - என்றவாறு.

ஒறுத்தல் - வருத்துதல்.

நானேயோ தவம் செய்தேன் - நானேயோ ஓகாரம் வியப்புக்குறித்த ஐய வினா. **ஏகாரம்** - எதிர்மறை விடை குறித்த வினா.

தவம் — சிவபெருமானே அன்பினால் அழைப்பதற்கு உயிர்கள் செய்யும் முயற்சிகள். அவற்றை 9-ம் திருப்பாடலுரையில் “தவம்” என்றதன் கீழ் விளக்கினும். அம்முயற்சிகளுள் ஒன்றைக்கூடத் தாம் செய்யவில்லை என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலுக்கு இவ்வாறன்றி “ஓ!” நானே தவம் புரிந்தேன்; சிவாய நம எனத் திருவைந்தெழுத்தைச் செபிக்கப்பெற்றேன்; தேனாகவும், இனிய தேவாமுதமாகவும் எனக்கு இனிக்கும் சிவபெருமான் தானாகவே எளிவந்து எழுந்தருளி என்னுள்ளம் புகுந்து அடியேனுக்கு அருள் வழங்கினான்; ஆதலால் என்னுயிர் இவ்வுடலில்வாழும் வாழ்க்கை வீணான அடயோகங்களால் ஒறுத்து வெறுப்பதற்கான தன்று; பெரும்பயனை எளிமையிற் கிடைக்கச் செய்யும் சாதனமாயிற்று என்றவாறு” என்று உரை கூறினார் முன்னுரையாளர்களில் ஒருவர்.

“உயிர்கள் முற்பிறவிகளில் பல்லாழிக்காலம் பாவை பாகனை நோக்கிச் செய்த தவத்தின் பயனாக இறைவன் ஞானசிரியனாக நண்ணி அவ்வுயிர்களுக்கு உபதேசம் செய்து மலபரிபாகம் எய்துவிக்கின்றான்; அவை உய்தி பெறுகின்றன என்பது பொது விதி. அதனைச் சிவஞானபோதம் 8-ம் சூத்திரம் இயம்புவதை மேலே கண்டாம். நம் அடிகளும் அவ்வாறு தவமுயன்றதன் பயனாகவே திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொள்ளப்பெற்றார் என்பதும் உண்மையே. ஆனால், நம் அடிகள் இறைவன் திருவருளின் உயர்வை நோக்கத் தாம் செய்தவை ஒன்றைக்கூடத் தவமாகக் கருதினரல்லர். அதனை, திருப்பாடல்கள் 9,35,41,43,105 போன்ற மிகப்பல இடங்களில் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். இம்முன்னுரையாளரும் அவற்றுக் குடன்பட்டு விளக்கியுள்ளார். அவ்வாறிருந்தும் இறைவன் தானே வலியத் தேடிவந்து உள்ளம் புகுந்து அருள் பாலித்தான். அது, நாயினுக்குத்தவிசிடுதல் (32); நாய் மேற்றவிசிடுதல் (234); நாய்க்குப் பொற்றவிசிடுதல் (550) போன்ற செயலாகும் என்று விளக்கியுள்ளார். இத்திருப்பாடலிலும் “தானே வந்தென துள்ளம் புகுந்து” என்றதும் அதன் விளக்கமும் காண்க.

மேலும் இவ்வுரையாளர், அடயோகங்கள் உடலை ஒறுத்து வெறுப்பதற்கான வீண்பயிற்சிகள் என்றும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்.

இறைவனை எய்த வழிகாட்டுவன சாத்திரங்கள். அவை, தவம் ஞானம் என்ற இரு பிரிவின. அவற்றுள் முன் நிகழ்வது தவம். அதனுட் யோகத்தில் முதலாக நிற்பது அட்டாங்கயோகம். இதனைத் திருமூலதேவநாயனார் தாம் அருளிச் செய்த திருமந்திரம் மூன்றாம் தந்திரத்தில் 539 முதல் 542 வரையுள்ள மந்திரங்களில் கூறுகின்றார். திருமூலதேவநாயனார் நம் பரம ஆசாரியமூர்த்திகளாகிய நம்பியாரூரரால் திருத்தொண்டத்தொகையில் வழிபடப்பெற்றவர். திருமந்திரம் சைவத்திரு முறைகளுள் பத்தாம் திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதிற் கூறப்படும் அடயோகத்தை “வீண்” என்பதும் ஏற்புடைத்தன்று. எனவே இம்முன்னுரையாளரின் உரை ஒதுக்கத்தக்கது.

தொகுப்புரை

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள கங்கைச்சடையனே; பாவையங்களே; உன் தொண்டர்கள் நுகரும் வண்ணம் ஆபரங்கிலுள்ள நிறைந்த அமுதே; என்னை அடிமை கொண்டு பிறப்பறுப்பானே; நஞ்சுண்டவனே; பச்சை வண்ண இடது பாதனே; படரும் ஞானமுள்ளவனே; உன் திருவடிகளைத் தம் சென்னியிற் குட்டிக் கொண்டவர்களின் விருப்பினனே; யாவருக்கும் மூத்தவனும் இனையவனுமாயுள்ள இறுதியற்றவனே; மறைகளும் அவற்றின் பொருள்களும் மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையுமாய் விளங்குபவனே.

வன் நெஞ்சினனும் துணையற்றவனும் நரகில் முழ்கிக் கொண்டிருப்பவனும்; உலகியல் கலைகளையோ ஞானநூல்களையோ கற்காதவனும்; மனம் நெக்குவிட்டு உருகாதவனும் தகுதியற்றவனும்; பொதுமகளிர் மயக்கிற் சிக்கும் இயல்பினனும்; வீணவெப்பத்திற் புரண்டு துடிப்பவனும்; தவம் யாதும் செய்யாதவனுமான என் பொருட்டு நரிகளைக் குதிரைகளாக்கியும் “நீ வா” என்று என்னை கூறி; அழைத்து; “அஞ்சற்க” என்று கூறி; வலிய ஆட்கொண்டு; உன் திருவடிகளைக் காட்டி; என் நெஞ்சுபுகுந்து; என்னை வீணைத் துன்பினின்றும் மீட்டினே; அதனால் உன்னைத் தியானம் செய்து; மனம் உருகி; தெருவுதொறும் உன்னைக் கூவி; அலறி; உன்திருவருளாகிய அமுதக்கடலைப் பருகுகின்ற நான்; அக்கடலிலேயே முழ்குமாறு அருள் பாலிக்கவேண்டுகின்றேன்.

தலவீசேடம்

திருப்பெருந்துறை — சிவபுராண உரையின் ஈற்றிற்காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

39. திருப்புலம்பல் திருவாரூரில் அருளியது (சிவானந்த முதிர்வு)

தில்லையை நோக்கிச் செல்லும் தலயாத்திரையில் நம் அடிகள் திருவாரூரை எய்தினார்கள். திருப்பெருந்துறையில் தமக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கிய ஞானசிரியன் பின்னர்ப் பிரிந்ததை நினைந்தார்கள். மீண்டும் அத்திருவடிகளைப் பெறக்காலம் நீடிப்பது கண்டு பிரிவாற்றாமையால் வருந்துழி எழுந்த எண்ணங்களை இப்பகுதியில் அருளிச் செய்தார்கள்.

புலம்பல் — என்பது தனிமை.

இதனை;

“புறஞ்செயச் சிதைதல் புலம்பித் தோன்றல்
கலங்கி மொழிதல் கையற வுரைத்தலொடு
புலம்பிய நான்கே ஆறென மொழிப.”

(தொல்காப்பியம் — பொருளதிகாரம் —
மெய்ப்பாட்டியல் சூத் — 18)

பேராசிரியர் உரை :—

புலம்பித்தோன்றல் — அங்ஙனம் புனைந்த கோலந் துணையொடு கழியப் பெருமையிற் புல்லென்றழிந்த நெஞ்சினளாகலான் எல்லாச் சுற்றத்தார்க்கும் இடைநின்றேயுந் தனியுள்ளென்பது அறிவியா நிறற்றலும்; என்றதாலறிக.

தனக்கு உறுதுணையான ஞானசிரியன் திருவடிகள் நீங்கியதால் விளைந்த தனிமை ஈண்டுப் புலம்பலாயிற்று. இது, முத்தித் திருவை வேட்கும் புலம்பலாதலின் “திரு” என்ற அடைபுணர்த்தார்கள்.

“சாக்கிரா தீதத் தனித்திருப் புலம்பல்
நீக்கமிலாத சிவானந்த நிலை”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“முதற்பதிகத்திற் சுட்டறி வொழிந்து அதுவாகப் பெற்ற பேரின்பப் பொருளாகி மற்றொன்றறியேன் என்னுமாநந்தம் பெற்றதற்கு உருக்கம் பெற்றிலேனென்ற சிவாநந்தாநுபூதிகம்” - என்பது இதற்குச் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் தரும் பொழிப்புரை.

“கரைந்துருகும் பேரன்புள் கழலிணைக்கே
கற்றுவின் மனம்போ லென்றும்
திருந்தும்வகை யெனக்கருள்க வெனக் கேட்டல்
திரும்புலம்ப லாகும்...”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

முற்பதிகத்தில் “சுட்டறி வொழித்தல்” என்பது முத்தி நிலையில் துய்க்கும் சிவானந்தம் என்பது கண்டாம். அதனை எய்த மிக ஆவலுற்றிருந்த நம் அடிகள், அம்முத்திக்கு வழிகாட்டும் ஞானாசிரியன் திருவடிகள் தம்மை விட்டுப் பிரிந்தமையால் ஏற்பட்ட தனிமையில் புலம்புவதால், இங்குக் கூறுவன முத்தி வேட்கையின் முதிர்ந்த நிலையாம். ஆதலின் இப்பகுதியின் கருத்து “சிவானந்த முதிர்வு” எனக் கொண்டனர் நம் முன்னோர்.

இப்பகுதி கொச்சகக் கலிப்பாவாலான மூன்று திருப்பாடல்கள் கொண்டது.

கொச்சகக்கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

556. பூங்கமலத் தயனொடுமா லறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூருவெண் ணீரூட
ஓங்கெயில்சூழ் திருவாரு ருடையானே யடியேனின்
பூங்கழல்க ளவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே

க

(இ-ள்)

பொலிவுள்ள தாமரையாகிய மலரிலுள்ள நான்முகனும் திருமாலும் அறியாத இடத்தில் எழுந்தருளியுள்ளவனே; கோங்கின் பேரரும்பு போன்ற குவிந்த கொங்கைகளுள்ள உமையம்மை பங்களே; வெண்ணிறமான திருநீற்றில் மூழ்கித் திளைப்பவனே; உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்த திருவாரூரை உன் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளவனே; உன் அடியவனாகிய நான் பொலிவுள்ள உன் திருவடிகளைத் தவிர வேறு எதனையும் புகழ்ந்து துதிக்க மாட்டேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பூங்கமலம் - கமலமாகிய பூ - எனலுமாம்.

அயரினாடு மால் - “ஒடு” எண்ணுப் பொருட்டு. அயனும் மாலும் என்றவாறு.

“தந்தை அறிவு மகனறிவு” என்றதற்கேற்ப தந்தையாகிய திருமால் அறியாதது போலவே அவன் மகனாகிய நான்முகனும் அறியாதவனான்” என்றவாறு

நெறி - நிலை எனலுமாம்.

கோங்கு அலர்சேர் குவிமுலை - சேர் - உவம உருபு.

அலர் - பழி என்று கொண்டு; கோங்கு, உமையம்மையின் கொங்கைகளுக்குத் தோற்று, நாணமுற்று அவற்றின் மீது அலர்தூற்றும் - என உரைக்கவும் நின்றது.

குவி முலை - அம்பிகையின் மாருத இளமை குறித்தவாறு.

அம்பிகையின் இரு கொங்கைகள் “பரம்” “அபரம்” என்ற இரண்டு ஞானங்களையும் குறித்து நிற்பன.

இதனை,

“கலைப்பா னிறைந்த முதுக்குறைவிற்
கல்விச் செல்வர் கேள்விநலம்
கனியக்கனிய வழுதூறும்
கடவுண் மறையு முதற்சங்கத்

தலைப்பா வலர்தீஞ் சுவைக்கனியும்
தண்டே னறையும் வடித்தெடுத்த
சாரங் கனிந்துற் றிருந்தபசுந்
தமிழு நாறத் தடங்கரைகொல்

அலைப்பாய் புணற்றெண் கடல்வைப்பும்
அகிலாண் டமும்பன் முறையீன்றும்
அழகு முதிர் முதிராவென்
அம்மை யமுது சூற்றொண்ட

முலைப்பா னறுஞ் செங்கனிவாய்
முத்தந் தருக முத்தமே
மும்மைத் தமிழ்தோர் கந்தபுரி
முருகா முந்தந் தருகவே.”

(முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் - முத்தப்பருவம் - 4)

என்பதிற் காண்க.

கூறு - பேரருளுடன் கூடி யிருப்பவனே; அதனால் எனக்கு வீடளிப்பாய் என்பது குறிப்பு.

வெண்ணீறு - வெள்ளை நீறு ஒன்றே அணியத் தருவது. அஃது அள வில்லாத புண்ணியம் தருவதாகும். கருநிற விபூதி அணிதல் நோய்தரும். செந்நிற விபூதி கீர்த்தியைப் போக்கும்; புகைநிற விபூதி ஆயுளைக் குறைக்கும்; பொன்நிற விபூதி செல்வத்தை அழிக்கும்.

இதனை,

“வளர்தீ யியல்பிற் கவர்ந்துண்ட
வனத்துப் பொடியி லாணந்துந்
தளரா தொழுக்கி மொழிந்தபடி
தழல்வைத் தெடுத்துக் கொளலாகும்
அளவாப் பிணியைத் தருநீல
மாயு ணீக்குந் தாமிரஞ்சீர்
பிளவா விசையைத் தபுஞ்செம்மை
பீத மளிக்கு நல்குரவே

வெண்மை யளவில் புண்ணியத்தை
விலைக்கு மதனா லதுதரிக்கும்
வண்மை யுடைய ததுதன்னை
மானோல் புலித்தோல் வத்திரத்தால்
ஒண்மை விரல்பன் னிரண்டளவி
னுயர மிருநான் களவகலந்
திண்மை கொளும்வாய் வட்டமுறச்
செயுமா லயத்துச் செறித்தணிவார்

(பேருர்ப் புராணம்
உபதேசப்படலம் 26, 27)

என்பதிற் காண்க.

வெண்ணிறாட — முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நீற்றோன்” என்றதன்
கீழுரைத்தவை காண்க.

ஒங்கு எயில் சூழ் திருவாரூர் உடையானே:—

ஒங்கு எயில் சூழ் — திருவாரூர், சோழர்கள் முடி சூட்டிக்
கொள்ளும் அவர்கள் தலைநகரங்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று. ஆதலின்
உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்தன என்றவாறு. ஏனைய நான்கு
நகரங்கள் கருவூர், உறையூர், சேய்க்குளூர். பூம்புகார் என்பன.

திரு ஆருர் - திரு - திருமகள். ஆர் - நிலமகள். இவர்கள் இருவரும் தவம் செய்து உய்ந்த பதி என்றவாறு.

உடையானே - திருவாருரை உடையவன். எல்லா உலகங்களையும் தன் உடைமைகளாகவும் எல்லா உயிர்களையும் தன் அடிமைகளாகவும் உடையவன் என்றவாறு. இறைவன் திருவாருரை முடிசூடி ஆண்ட மன்னன் என்பதும் இத்திருப்பதிகம் திருவாருரில் அருளிச்செய்யப்பட்டது என்பதும் நினைக.

பூங்குழல்கள் - மெல்லிய திருவடிகள் எனலுமாம்.

அல்லாது எவை யாதும் புகழேன் - ஏனைய தேவர்களையும், தெய்வங்களையும் விலக்கிச் சிவபெருமான் ஒருவனையே வணங்கும் ஏகநாயக வழிபாடு கூறியவாறு.

யாதும் - சிறிது மென்றலுமாம். இத்திருப்பாடல், சிவானந்த முதிர்வில் வீடுபேற்றி வேறெதுவும் தோன்றாத தனிமையில் அவ்வீடளிக்கும் திருவடிகளையே புகழ்தலின் இப்பகுதியின் கருத்தான “சிவானந்த முதிர்வு” பெற்றும். இனிவரும் இரு திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கருத்துரைத்துக்கொள்க.

557. சடையானே தழலாட தயங்குமு விலைச்சூலப்

படையானே பரஞ்சோதீ பசுபதீ மழவெள்ளை

விடையானே விரிபொழில்சூழ் பெருந்துறையாய் அடியேனான்

உடையானே யுனையல்லா துறுதுணைமற் றறியேனே

உ

(இ-ள்)

ஞானவடிவினனே; பேருழியைச் செய்வோனே; விளங்கும் முத்தலை வேற் படையினனே; மேலான ஞான ஒளியே; ஆன்மாக்களின் தலைவனே; இளமையும் வெண்ணிறமுமுள்ள ஆனார்தியினனே; விரிந்த சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பெருந்துறையினனே; அடியவனாகிய நான்; என்னை அடிமையாகக் கொண்டுள்ள உன்னைத்தவிர வேறு துணையற்றவன்.

(வீ-ரை)

"அடியேன் நான்" என்பதனை "உனையல்லாது" என்பதன் பின் வைத்து பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

சடையானே - சடை ஈண்டு ஞானம் குறித்து நின்றது. முன்னம் 431-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமந்திரம் 1644 பார்க்க. வேகமும் கலக்கமும் உள்ள இடத்தில் செருக்கும் அறியாமையும் இருக்கும். சடை கங்கையின் வேகத்தையும் செருக்கையும் நீக்கி அமைதியும் தெளிவும் தந்தமை நினைக. ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமலத்தால் உள்ள செருக்கையும் அறியாமையையும் நீக்கி ஞானமளிப்பவன் என்றவாறு.

தழலாட - இஃது அவன் பரத்துவம் காட்டும் குறிப்பு.*

ஈண்டு;

“இடிப்பெரும்படை யெரிந்து மண்டிவர
விண்ட லத்தரச னேவினான்
அடிப்பெருங்கடவு ளுழி யீறுதொறு
மாடு மஞ்சன மவித்ததால்”

(குக்கயாக பரணி 656)

* “உலக டங்கலழி யிறுதி யின்கணம் ரர்கொள
ழிந்தனருள் வெருவினார்
அலைவ ரும்பல்முனி வரர்க ளின்பநிறை
யமலனீ யொருவ னேயதன்
நிலைமை கண்டசைவி லாம னின்றிலினை
யாடினாய் பசுப தீநினல்
வலமென் சொல்வதட லாண்மை யார்க்குளதுன்
மாறிலா வறுதி வாய்ப்பர்யார்”

ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாள் சிவானந்த லஹரி - 33
தமிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்

உரை :

“மகாதேவர்க்கு நீர் மற்றையவர்க்கு நெருப்பு” என்பது காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி; “அக்கினி தேவன் இதயத்தினின்று அவனை இயக்குபவனே; “தழலைக் கையில் ஏந்தி ஆடுபவனே;” “என்வினையைச் சுட்டு எரிக்கும் தழலைக் கொண்டவனே என்று வேறு வேறுக உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

தயங்கும் முவிலைச் சூலப்படையானே : ஏனையோரின் படைக்கலன்கள் சூலப்படையின் ஒளியினால் தம் ஒளிமங்கும் வண்ணம் ஒளி வீசும் சூலப்படையினன் என்றவாறு. **தயங்குதல்** - விளங்குதல்.

“அபிசூலதரோ நிராமயக” - சூலம் உடையவனானாலும் நோய் (சூலைநோய்) இல்லாதவன் என்று உபமன்னியமுனிவர் சுலோகம் குறித்தல் காண்க. - என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

“முச்சக்தி மூன்றும் கவராகப் பிரகாசிக்கும் சூலப்படை” - என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

ஈண்டு;

“..... முவிலை ஒருதாட் சூலம் ஏந்துதல்
மூவரும் யானென உணர்த்திய வாரே”

(திருவொற்றியூர் ஒருபா ஒருபஃது 6-11)

என்பது நினைக.

பசுபதி - பசு - கட்டப்பட்ட ஆக்கள். அது பாசத்தால் கட்டப்பட்ட உயிர்களையும் குறித்து நின்றது. பாசம் - கயிறு; பந்தம். **பசுபதி** - ஆன்மாக்களைக் காப்பவன். ஆன்மாக்கள் என்றமையால் அவற்றுடன் தொடர்புள்ள பாசங்களை இயக்குபவன் என்பது பெற்றும்.

ஈண்டு;

“யதா த்ருணாசின விவேக ஹினாக.
பரப்பிரேசியாக க்ருஷ்யாதி காம்ஸு நியுக்தாஸ்.
ஸகல துக்க சகா ஸ்வஸ்வாமின் பக்தமானு சுவாதயக பசவக.
யதாத் ஸ்வாமின இவ ஸர்வஞ்ஞக: ஈச : பசபதி.”

(ஜாபால்யுப நிஷத்)

(இ-ள்)

“அற்பமான புல்லே உண்பவையும், அறிவு குறைந்தவையும்; உழவு முதலிய தொழில்களில் பிறரால் ஏவப்படுபவையும், எல்லா விதமான துக்கங்களையும், பொறுத்திருப்பவையும். தங்கள் எஜமானனால் கட்டப்பெறுபவையுமான” பசுக்கள்” என்பது காண்க.

மறு வெள்ளை வீடையானே - மறு - அறம் என்றும் மாருத இளமையுடன் இருப்பது. நித்தியமானது.

வெள்ளை - தூய்மையுடையது; வஞ்சகமற்றது.

வீடை - இது புண்ணிய விடை என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

இதற்கு மாருகத் திக்குப்பாலர்களில் ஒருவனான ஈசானனின் ஊர்தியான விடை பாவமே வடிவமான கரியவண்ணமுள்ள ஆனேறு அதனை;

“மாறு கூர்வட கீழ்திசை வானவன்
ஏறு மாப்பந் திறப்ப விறப்பவே”

(துக்கயாகபரணி 689)

உரை - மாறு கூர்தல் :

மகாதேவனுடைய சிவநாமத்துக்கு மாச்சரியம் போல ஈசான னென்னும் பெயரைக்கொண்டு ஸ்ரீ கைலாசத்துக்கு மாருக வடகீழ் மூலையைக் கைக்கொண்டு தருமரூப ரிஷபவாகனத்துக்கு மாருகப் பாபரூப ரிஷபவாகனமான காரெருதைக் கொண்டு நிற்பல்.

சடையானே! தழலாட ! சூலப்படையானே! பரஞ்சோதி! விடையானே!

— இவற்றில் வரும் விளிகள் இறைவனின் சிறப்படையாளங்களைக் கூறி விளித்தனவாம்.

உறுதுணை - இடையூற்றில் கொள்ளற் குரிய பெரிய துணை.

அல்லாவுறு - என்பதும் பாடம்.

558. உற்றாரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாரை யான்வேண்டேன் கற்பனவு மினியமையும்
குற்றலத் தமர்ந்துறைங் கூத்தாவுன் குரைகழற்கே
கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே ன

(இ-ள்)

நான் உறவினர்களையும், நண்பர்களையும், ஊர்மக்களையும், புகழையும் எதிர்பார்த்திருக்கிலேன்; கல்வியை மட்டுங் கற்று அதன் பயனை அறியாதவர்களையும் எதிர்பார்த்திருக்கிலேன்; கற்கத்தகும் நூல்களும் இனிப் போதும்; திருக்குற்றலத்தில் எழுந்தருளி ஓவிய ஆடரங்கில் கூத்தியற்றுபவனே; உன் ஒலிக்கும் கழலணிந்த திருவடிக்கே; ஈன்றணிய தன் கன்றைப்பிரிந்த காலியைப் போன்று மனம் கசிந்து உருகுதலையே உன்பால் இரக்கின்றேன்.

(வி-ரை)

“யான்” என்பதனை முதலில் வைத்தும் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

உற்றார் — நமக்கு, இடுக்கண் வருங்கால் உதவுபவர்கள் என்று நம்பி எதிர்பார்த்துள்ள உறவினர்களும் நண்பர்களும்.

வேண்டேன் — துணையாக எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. முன்னம் 275-ம் திருப்பாடலில்- “துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்” என்றருளியதும் அதன்கீழ் விளக்கியவையும் காண்க.

ஈண்டு, ப்ரஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில் ஒரு மந்திரத்தை விளக்குவதற்காய் வறுங்கும் ஒருகதை நினைத்ததும். அது வருமாறு:-

ஞானநெறியில் வேட்கையுள்ள இளைஞன் ஒருவன் தன் பெற்றோரும், மனைவியும் தன்னை உயிரினும் மேலாக நேசிப்பதாக எண்ணியிருந்தான். அவன் ஞானசிரியரான முனிவர் அதனை மறுத்து தன் சொற்படி நடக்கின் உண்மை விளங்கும் என்று கூறி, அவனிடம் ஒரு மாத்திரையைக் கொடுத்து வீடுசென்று இரகசியமாக அதனை உட்கொள்ள ஏவினார். இளைஞனும் அவ்வாறே செய்தான். சிறிது நேரத்தில் கை கால்களை உதறிக்கொண்டு மயக்கமுற்று வீழ்ந்து செத்தவன் போலக் கிடந்தான். பெற்றோரும், மனைவியும் கதறி அழுதனர். அந்நிலையில் முனிவர் அங்குற்றார். இளைஞனைப் பரிசோதித்தார். அவனைப் பிழைத்தெழுச் செய்ய இயலும்; ஆனால் ஒரு நிபந்தனை அது கடினமானது என்றார். எதுவாயினும் தாங்கள் நிறைவேற்றுவதாகக் குடும்பத்தினர் மூவரும் மொழிந்தனர். இளைஞன் கேட்டுக்கொண்டே படுத்திருந்தான். அவன் கையில் ஒருதருப்பைக் கயிற்றைக் கட்டி உயிருடன் உள்ள ஒருவர் கையில் அதன் மறுநுனியைப் பிணிக்கவேண்டும், நான் மந்திரம் கணிப்பேன்; சிறிது நேரத்தில் அவன், உயிர் பெற்றெழுவான்; தருப்பை கட்டப்பட்டுள்ளவர் இறப்பார் என்றார். ஒருவரும் முன்வரவில்லை. தருப்பைக்கயிறு இன்றியே முனிவர் மந்திரம் கணித்தார்; இளைஞன் எழுந்தான்; உண்மையை உணர்ந்தான்”

அந்த உபநிடத மந்திரம் :-

“ந வா அரே பத்யு காமாய பதி;
 ப்ரியோ பவதி, ஆத்மனஸ்து காமாய
 பதிஃப்ரி யோ பவதி. ந வா அரே ஜயாயை”
 காமாய ஜாயா ப்ரியா பவதி,
 ஆத்மனஸ்து காமாய ஜாயா ப்ரியா வதி.
 ந வா அரே புத்ராணாம் காமாய புத்ரா;
 ப்ரியா பவந்தி, ஆத்மனஸ்து காமாய
 புத்ரா; ப்ரியா பவந்தி.

(இ-ள்)

“ஓய், கணவனுடைய விருப்பத்துக்காகக் கணவன் நேசிக்கப்படுபவன் அல்லவே அல்லன். ஆத்மாவின் விருப்பத்துக்காகவே கணவன் நேசிக்கப்படுகிறான். ஓய், மனைவியின் விருப்பத்துக்காக மனைவி நேசிக்கப்படுபவள் அல்லவே அல்லள்; ஆத்மாவின் விருப்பத்துக்காகவே மனைவி நேசிக்கப்படுகிறாள். ஓய், புதல்வர்களின் விருப்பத்துக்காகப் புதல்வர்கள் நேசிக்கப்படுபவர்கள் அல்லவே அல்லர்; ஆத்மாவின் விருப்பத்துக்காகவே புதல்வர்கள் நேசிக்கப்படுகிறார்கள்.”

ஊர் — ஊரார் செய்யும் உதவி.

பேர் — புகழ்

கற்றூரை வேண்டேன்— கற்றூர் — கல்வி, உலகியற் கல்வியும் ஞானநூற்கல்வியும் என்ற இருபிரிவுடைத்து. ஈண்டு நம் அடிகள் குறிப்பிடுவது ஞானநூற்கல்வியையேயாம். திருக்குறளின் முதற்பா இறைவனைப் பற்றியதாகும். அடுத்தபா அவனை வழிபட்டு உய்யாவிடின் அவனைப் பற்றிய ஞான நூல்களைக் கற்றதன் பயன்யாது? என்று வினவுதல் காண்க.

ஈண்டு,

“ஏ மாருதி பல சாஸ்திரங்களாகிய கந்தைகளை நீ வீணே மெல்ல வேண்டா; பரம் பொருளை அறிந்து அடிமை செய்”

(முத்திகோபநிஷத்)

என்று இராமன் அனுமனுக்கு உபதேசம் செய்ததும்;

“சிஷ்யார்களையும் கூட்ட வேண்டா;

அதிகமான கிரந்தங்களையும் அப்யசிக்க வேண்டா”

(நாரத பரிவராஜகோபநிஷத்)

இவை இரண்டும் பரிபுரணானந்த போத உரையில் தவத்திரு பாம்பன் குமரகுரு தாச சுவாமிகளால் மேற்கோள்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

ஈண்டு;

(குணன தனதன தனதன தனதன - தனதான)

குருதி கிருமிகள் சலமல மயிர்த்சை

மருவு முருவமும் அலமலம் அழுகொடு

குலவு பலபணி பரிமள மறுகவை

-மடைபாயல்

குளிரி லறையக மிவைகளும் அலமலம்

மனைவி மகவனை அநுசர்கள் முறைமுறை

குணகு கிளைஞர்க ளிவர்களு அலமலம்

- ஒரு நாளும்

சுருதி வழிமொழி சிவகலை யலதினி

உலக கலைகளும் அலமலம் இலகிய

தொலைவி லுனைநினை பவருற வலதினி

- அயலாப்பால்

கழல்வ தினிதென வசமுடன் வழிபடு

முறவும் அலமலம் மருளலை கடல்கழி

துறைசெ லறிவினை எனதுள மகிழ்வுற

- அருள்வாயே

விருது முரசுகள் மொகுமொகு மொகுவென

முகுற ககபதி முகில்திகழ் முகடதில்

விகட இறகுகள் பறையிட அலகைகள்

- நடமாட

விபுத ரரகர சிவசிவ சரணென

விரவு கதிர்முதி ரிமகரன் வலம்வர

வினைகொள் நிசிசரர் பொடிபட அடல்செயும்

- வடிவேலா

மருது நெறுநெறு நெறுவென முறிபட

உருளு முரலொடு தவழரி மருகசெ

வனச மலர்சனை புலிநுழை முழையுடை

- யவிராலி

மலையி லுறைகிற அறுமுக குருபர

கயலு மயிலையு மகரமு முகள்செ நெல்

வயலி நகரியி லிறையவ அருள்தரு

- பெருமானே.

[திருப்புகழ்-538]

கற்பனவும் இனி அமையும் — ஞானநூற் கல்வியின் பயன் பாசங்களை விட்டு இறைவனை எய்துதலாம். இங்குநான் உன் அருளால் உற்றார், ஊரார், புகழ் முதலிய பாசங்களை நீத்தேன். தனிமையிலுள்ள நான் இனி எய்த உள்ளது உன் திருவடியே. ஞானநூற்கல்வியின் பயனைப்பெற்று விட்டதால் இனி எனக்கு இதுவரையும் கற்றதே போதும் என்றவாறு.

கூத்தர உன் குரை கழற்கே — பாசங்களை விட்டுத் தனித்துள்ள யான் நீ கூத்தியற்றுழி எழும் சிலம்போசை வழி வந்து உன்னையுற்று வீடு பெற விரும்புகின்றேன் என்றவாறு.

“திருச்சிலம் போசை ஒலிவழி யேசென்று
நிருத்தனைக் கும்பிடென் றுந்தீபற
நேர்பட அங்கேநின் றுந்தீபற”

(திருவந்தியார் - 17)

என்பது நம் ஞான சாத்திரம்.

கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்து உருக :— இப்பகுதி திருவாரூரில் புற்றிடங்கொண்டார் திருமுன்னர் அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆதலின் நம் அடிகளின் மனத்திரையில் மனுநீதிச் சோழர் வரலாறு தோன்றியது. அதில் வரும் பசுவின் மனநிலையை ஈண்டுக்கூறுகின்றார்.

இந்நிலையினை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தவாத் தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விம்மி முகத்தினிற் கண்ணீர் வார
மன்னுயிர் காக்குஞ் செங்கோன் மனுவின்பொற் கோயில் வாயிற்
பொன்னணி மணியைச் சென்று கோட்டினாற் புடைத்த தன்றே.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

(பெரியபுராணம் - திருநகரச் சிறப்பு - 27)

என்பதிற்காண்க.

வேண்டுவன் — பிரார்த்தனை செய்துகொள்கின்றேன்.

இத்திருப்பாடலில் நம் அடிகள், இனித் தமக்கு வேண்டா என்று கூறுவன உற்றுர்; ஊர், பேர், கல்வீ என்ற நான்காம். வேண்டும் என்று இரப்பது இறைவன் திருவடிக் கே உருகும் நெஞ்சம் ஒன்று மட்டுமே. பிரபஞ்சத்தை இரண்டாகப் பிரிப்பது நம் ஞானசாத்திரம். அவை. “சொற்பிரபஞ்சம்” “பொருட் பிரபஞ்சம்” என்பன. சொற்பிரபஞ்சம் “வன்னம்”, “பதம்” “மந்திரம்” என மூன்றாம். வன்னம் — எழுத்து. பதம் — எழுத்துக்களாலான சொல்; மந்திரம் — சொற்களாலான துதி. பொருட்பிரபஞ்சம் தத்துவம், புவனம், கலை என்ற மூன்றாம்.

தத்துவங்கள் — ஆன்மதத்துவங்கள் 24. இவற்றைப் போக்கிய காண்டம் என்பர். அஃதாவது ஆன்மாக்களால் நுகரப்படுவன. வித்தியாதத்துவங்கள் 7 இவற்றைப் போகசயித்து காண்டம் என்பர். அஃதாவது, ஆன்மாக்களின் போகத்துக்குத்துணைபுரிவன. சிவதத்துவங்கள் 5. இவற்றைப் பிரேர காண்டம் என்பர். அஃதாவது மற்ற இருகாண்டங்களில் உள்ள தத்துவங்களை இயக்குபவை.

புவனம் — பஞ்சகலைகளிலுமுள்ள உலகங்களின் தொகுப்புக்கள்.

கலை — நிவர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தி அத்திகலை என்ற ஐந்தாம்.

இங்கு நம் அடிகள் “உற்றுர்” என்றது “தநு” என்ற உடலும் அதனுள் அடங்கியுள்ள அந்தக்கரணங்களும். இவை, தவம் செய்து வீடுபெற இறைவனால் நமக்கு நல்கப்பட்டவை.

ஊர் — என்றது உயிர்கள் தங்கியுள்ள புவனங்கள். **பேர்** — என்றது அவ்வாறு தங்கியுள்ள உயிர்கள் தங்கள் வினைப்பயன்களாகத் துய்க்கும் “புகழ்” முதலிய போகங்கள். இவற்றை இனி வேண்டா வென்று ஒதுக்கியது பொருட் பிரபஞ்சம் முழுவதையுமாம்.

சொற் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் கல்வியும், இனிப்போதும் என்றதால் ஒதுக்கினார். இப்பொழுது அவை அனைத்தையும் நீத்துத் தனிமையில் நிற்கின்றார். இது பதிகத் தலைப்பான “புலம்பல்” என்றதன் பொருளென்பது முன்பே கண்டாம். இந்நிலையில் அவர் வேண்டி இருப்பது சிவவியாபகத்துள்

சுட்டற்று ஒன்றி எங்கும் நிறைந்திருக்கும் வீடுபேராகும் அதனையே “குரை கழற்கே கசிந்துருக வேண்டுவதால்” பெற விரும்புகின்றார்.

ஈண்டு,

“இந்தப் பிரபஞ்சத்தை உணர்ந்தோன்
எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவனாவான்”

(முண்டகோபநிஷத்)

திருச்சிற்றம்பலம்
தக்கார்வ மெய்திச் சமணதவிர்ந்
துன்றன் சரண்புகுந்தேன்
எக்காத லெப்பய னுன்றிற
மல்லா லெனக்குளதே
மிக்கார் திலையுள் விருப்பா
மிகவட மேருவென்னும்
திக்கா திருச்சத்தி முற்றத்
துறையுஞ் சிவக்கொழுந்தே
திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4 – 96 – 9)

“One must not cherish any desire whatever, the devotion of a man who has desire is selfish. But desireless devotion is love for its own sake. You love me or not; but I love you, this is love for its own sake. Books, scriptures and science appear as mere dirt and straw after realisation of God.”

(Sri Ramakrishna Paramahansa)

“Who cares to know how much power; how much quality He has, even that of doing good. we will say once for all we love not for the long purse; we never sell our love; we want not; we give.”

(A quotation from Swami Vivekananda's Letter)

திருச்சிற்றம்பலம்

“கேடு மாக்கமுங் கெட்ட திருவினார்
 ஓடுஞ் செம்பொனு மொக்கவே நோக்குவார்
 கூடு மன்பினிற் கும்பிடலே யன்றி
 விடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருக்கூட்டச் சிறப்பு 8)

என்பன காண்க.

தொகுப்புரை :-

நான்முகனும் திருமாலும் அறிய இயலா நிலையினனும்; மங்கைபங்கனும்; பேரூழி முதல்வனாய் ஊழித் தீயில் கூத்தியற்றுபவனும்; திருநீற்றில் மூழ்கித் திளைப்பவனும்; ஞானவடிவனனும்; விளங்கும் முத்தலை வேற்படையினனும்; மேலான ஞான ஒளியினனும்; ஆன்மாக்களின் தலைவனும்; இளமையுள்ள அறவிடையினனும்; என்னை அடிமையாக உடையவனும்; உயர்ந்த மதில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருவாரூரின்னும்; பரந்த பொழில்கள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பெருந்துறையினனுமான; திருக்குற்றலத்தில் உள்ள ஒவிய ஆடரங்கில் எழுந்தருளியுள்ளவனே! உன்னையன்றி நாடக்கூடிய பெரியதுணை யாதுமற்ற நான், உன் தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளையன்றி வேறு எதனையும் புகழ்ந்து துதியேன்; உற்றார்; ஊரார், கற்றவர்கள், இவர்களையும் இவர்களால் வரும் புகழையும் வேண்டேன். ஞானநூல் கல்வியும் இனிப்போதும், அருட்சுத்தியற்றும் உன் கழலடிகளையே நினைந்து கன்றைப் பிரிந்த ஆவினை ஒத்து நெஞ்சருகுதல் ஒன்றையே நின்றால் இரக்கின்றேன். அதனை நீ அருள்வாயாக.

தலவிசேடம் :-

திருவாரூர் :- கீர்த்தித்திருவகவல் 73 - உரையில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

40. குலாப்பத்து திருத்திலையில் அருளியது (அநுபவ மிடையீடுபடாமை)

நம் அடிகள், தம் யாத்திரையின் முடிவாகிய தில்லையை எய்திவிட்டார்கள். அங்கு நண்ணுமாறு தம் ஞானகுருவின் ஆணையை நிறைவேற்றி விட்டதாலும், தில்லையில் அம்பலவாணனை இனித் தரிசிக்கவுள்ளதாலும், அத்தரிசனம் வீடுபேறளிக்கும் என்ற உண்மையாலும் கிளர்ந்தெழும் பெருங்களிப்பால் இப்பத்தினை அருளிச் செய்தார்கள். குலாப்பத்து என்பது தாம் பெற்ற பேற்றைக் கொண்டாடும் பத்துப்பாடல்களின் தொகுதி என்பதாம். சென்ற பகுதியின் கருத்து, “சிவானந்த முதிர்வு” என்பது கண்டாம். அம்முதிர்வால்பெறும் இன்பானுபவம் தடைப்படாது நிகழ்வது இப்பத்தில் கூறப்படலின் “அநுபவமிடையீடு படாமை” என்பதனை இப்பத்தின் கருத்தாக அமைத்தனர் நம்முன்னோர்.

“பரம்பரை மயமாந் திருக்குலாப் பத்து
அநுபவ மிடையீடு படாமை”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம். “முற்பதிகத் திருவருளன்பை யுகந்தே யான் ஆனந்தம் பெறல் இன்றோ? அன்றோ! நடனங்கொண்டு நல்விழி பெற்றமையின்றோ? என்று முண்டு; என்றுருகியருளுவதான சிவாநுபூதி” என்று இதற்குச் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் பொழிப்புரை கூறினார்கள்.

“.....விரும்பு சிவாநந்த வெள்ளம் விழைந்து
தில்லை நாயகனை மிகக்கொண் டாடி
நிரம்புமனக் களிமிசுந்த விறுமாப்பே
குலாப்பத்தாய் நிகழ்த்த லாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்.

முன்னதைப் போன்றே இப்பத்தும் கொச்சகக் கலிப்பாவாலானது.

இப்பத்து, மிக்ககளிப்பாலுற்ற இறுமாப்பில் அருளப்பட்டதாகலின் பத்து முழுவதும் வினை முடிவு இல்லை.

கொச்சகக் கலிப்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

559. ஓடுங் கவந்தியுமே யுறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே யெனத்தெளிந்து
கூடு முயிருங் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே க

(இ-ள்)

அடியவன், திருவோடும் கந்தைத் துணியுமே பற்று என்று நினைந்து, மனம் கசிந்து; சிவபெருமான் திருவடிகளே நாம் ஈட்டும் பொருளும் என்று தெளிவுற்று, உடம்பும் உயிரும் களிப்புடன் ஆட; என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டவன், கூத்தாடுவதால் விளக்கம் பெறுகின்ற தில்லையை எய்தப் பெற்றேன். இத்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலின் மூன்றாமடியிலுள்ள “அடியேன்” என்பதனைப் பாடல் முதலிற் கொள்க. ஈற்றடியிலுள்ள “ஐ” உருவைத் தில்லை என்பதுடன் புணர்க்க. முடிவில் “இத்தவம் இருந்தவாறு என்னே” என்பதனை இப்பத்தில் எல்லாப் பாடல்களுக்கும் வருவித்து முடித்துக்கொண்டு பின்னர் பாடல்களுக்குப் பொருள் காண்க.

ஓடும் கவந்தியுமே உறவுஎன்றிட்டு :

ஓடு - திருவோடு: பவியேற்கும் பாத்திரம்.

கவந்தி - கந்தைத்துணி. கிழிந்த பல சிறுதுண்டுத் துணிகளை இணைத்துத் தைக்கப்பட்டது. இதனைச் “சிந்தி” என்பர் வேலூர் மாவட்டத்தினர். முன்னுரையாளரிற் சிலர் கோவணம் என்றனர்.

திருச்சிற்றம்பலம்

“தொழுதுபின் செல்வ தயன்முதற்கூட்டந்
தொடர்வன மறைகணான் கெனினுங்
கழுதுறு கரிகா டுறைவிடம் போர்வை
கவந்திகை கரியுரி திரிந்தூண்
தழலுமி ழரவங் கோவணம் பளிங்கு
சுவடஞ் சாட்டியக் குடியா
ரிழுதுநெய் சொரிந்தோம் பழவொளி விளக்கே
ழிருக்கையி லிருந்த வீசனுக்கே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருவிசைப்பா 154)

என்பதில் **கவந்திகை** எனவருதல் போர்வையும் கரியுரியும் என்றதலும், கோவணம் - நாகம் என்றதலும் காண்க. கோவணத்தை உள்ளடையாக அணிந்து கவந்தியையும் யானைத் தோலையும் மேலே போர்வையாகப் போர்த்துக் கொண்டார் என்பது காண்க. **கவந்தி**— கவந்திகை எனவும் வழங்கப்படும் என்பதனை சென்னைப்பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள தமிழ் லெக்சிகனிற்காண்க. அதில் மேற்கோளாக. இத்திருவாசகப்பாடலும் திருவிசைப்பாவும் காட்டப்பட்டுள்ளன.

அது சரி, ஆனால் உடம்பே மிகை; அதனை ஒழித்துச் சுட்டுணர்வுவற்ற நிலையில் உன்வியாபகத்துள் அடக்கிக்கொள்ள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்யும் நம் அடிகளுக்கு உடலை ஒம்பும் இரந்துண்ணும் திருவோடும் உலகவர்முன் மானம் காக்க கந்தையுடையும் விரும்பினாரா? திருவோட்டில் பலி திரிந்து தன்னுடன் வாழ்ந்த நாய்க்கு இட்டுத்தாமும் உண்ட பத்திரகிரியாரைப் பற்றுள்ள இல்லறத்தான் என்று பட்டினத்தடிகள் கூறினாரே? அதனால் அவ்வோட்டை அந்நாயின் தலையில் அடித்து ஒட்டையும் நாயினையும் ஒருங்கே ஒழித்துப் பத்திரகிரியார் தவமுயன்ற வீடுபெற்றாரே எனின்; விளக்குதும்;

இறைவன் திருவோடு தாங்கினான் என்பதை நாம் திருமுறைகளிலும்

சைவப் புராண நூல்களிலும் காண்கின்றோம். அவன் கவந்திகை போர்த்தது மேற்கண்ட திருவிசைப்பாவில் கண்டாம்.

இறைவன், திருமேனியை நீங்காத உபாங்கங்களான ஓடும் கவந்தியும் உள்ளிட்டவையும் அங்கம், பிரத்தியங்கம் சாங்கம் முதலியனவும் திருவருளே என்பதனையும் முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 1-ல் “திருவடி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம் - சூத்திரம்-1 செய்யுள் 4-லும் அதற்குச் ஸ்ரீ சிவாக்கிரயோகிகள் உரையிலும் கண்டாம். ஈண்டு, நம் அடிகள் “ஓடும் கவந்தியுமே” உறவென்றது திருவருளே எனக்கு உறவாகும் என்றவாறு. “கவந்தியுமே” என்றதனில் உள்ள ஏகாரம் பிரிநிலை. பிற உறவல்ல என்றவாறு. திருவருள் பிறப்பற்றுக்களை நீக்கி ஆன்மாவை வீடு பெற்றில் உய்ப்பது. அஃது எவ்வாறு பற்றுகும்? என்று அமைதிப்படுத்துக.

உள்கசிந்து — உள்ளிருந்து சிவானந்த வெள்ளம் கசிவற்று.

சிவன் கழலே — ஏகாரம் பிரிநிலை.

தேடும் பொருள் — ஈட்டுகின்ற செல்வம்.

தெளிந்து — ஏனைய உலகியற் செல்வங்கள் நிலையானவை அல்ல என்று மனம் தெளிந்து.

குமண்டை — ஒருவகைக்கூத்து என்பர் தேசிகர் அவர்கள்.

ஆடும் - ஆடுகின்ற என்று பொருள் கொண்டு “எச்சமான முடிவு” என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

குலா . குலாவுதல் பெருமகிழ்ச்சியால் அன்பை வெளிப்படையாகக் காட்டுதல்; அன்பர் குலாவுதற்குக் காரணமாகிய தில்லை, - கொண்டு ஏற்றுக்கொண்டு. என்பவையும் கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்புக்கள்.

“ஆடும்” என்பதனை ஆண்டானுக்குப் புணர்த்து உரை கூறினாரும் உண்டு.

“ஓ” விசுதி தன்மைஒருமைக்கு வினையாக வரும் என்பாருமுண்டு. அது, பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணக் கருத்துக்கு ஒவ்வாமையால் அதன் பொருத்தம் ஆய்வுக் குறித்து.

கவியரசு அவர்கள் இப்பத்து முழுவதிலும் ஒவ்வொரு பாடலின் முன்பும் “குலாத்தில்லை ஆண்டாணைக் கொண்டு - என்பதனை முதலில் வைத்துப் பொருள் கொள்க” என்று கூறி இத்திருப்பாடலை, “குலாத்தில்லை ஆண்டானின் திருவருளைக் கொண்டு, ஓடும் கவந்தியுமே உறவு என்றிட்டு, உள்கசிந்து தேடும் பொருளும் சிவன்கழலே எனத் தெளிந்து கூடும் உயிரும் குமண்டையிடக் குனித்து அடியேன் ஆடும் (ஆடுவன்) எனமுடித்து; அன்று; ஏ என்பவற்றை அசைகளாக ஒதுக்குவார்கள்.

இத்திருப்பாடல் சிவபெருமான் திருமேனியில் தாங்கியுள்ள ஓடும் கவந்தியுமான திருவருளே தமக்குப் பிறபற்றுக்களை ஒழித்து வீடு தரும் உறவு என்பதனையும்; அத்திருவருள் முன்னர்த்தாம் பெற்ற சிவானந்த முதிர்வால் கிட்டிய இன்பானுபவம் இடையீட்டில்லாது கிட்டச்செய்து தம்மைச் சுட்டுணர்வின்றிச் சிவவியாபகத்துள் கலக்கச் செய்யுமென்பதும் பெறப்படுகிடுகின்றன. இவற்றால் இப்பத்தின் கருத்தான “அனுபவம் இடையீடு படாமை” பெற்றும் இவ்வாறே இனிவரும் ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் ஏற்ற பெற்றி இப்பத்தின் கருத்து அமைத்துக் கொள்க.

560. துடியே ரிடுகிடைத் தூய் மொழியார் தோணசையால்

செடியேறு தீமைகள் எத்தனையும் செய்திடினும்

முடியேன் பிறவேன் எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த

அடியேன் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்றே உ

(இ-ள்)

அடியவனாகிய யான் உடுக்கையின் மையம் போன்றும் ஒடுங்கியதுமான இடுப்பும், பரந்துவரும் வஞ்சக மொழிகளும்; கொண்ட விலைமகளிரின் வணப்புள்ள தோள்களின் ஆசையினால்; பதித் தீவினைகள் எவ்வளவு உண்டோ அவை அனைத்தையும் செய்யினும் அவற்றின் பயனாகச் சாகேன்; பின்னர்க் காரண காரியமாகவரும் பிறவிகளையும் எடேன்; இந்நிலையினை யான் எய்தியது; தற்சுதந்திரமற்றவனாக்கித் திருவருள் வயத்தனாகத் தன் திருவடிகளைத் தழுவச் செய்தவனும்; இளங்குகின்ற தில்லையிலுள்ளவனும் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டவனுமான இறைவனை நான் தலைவனாகப் பெற்றதனாலன்றோ? இத்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “அடியேன்” என்பதனைப் பாடல் முதலிற் கொள்க. “முடியேன்” என்பதன் முன் “அவற்றின் பயனாக” என்பது வருவிக்க. “பிறவேன்” என்பதன் முன் “பின்னர்க் காரணகாரியமாக” என்பது வருவிக்க. “பிறவேன்” என்றதன்பின் இந்நிலையினை நான் எய்தியது “தற்சுதந்திரமற்றுத் திருவருள் வயத்தனாக” என்பன வருவிக்க. “முயங்குவித்த” என்றதன் பின் “ஆண்டானை” என்பதனை அமைக்க; அதன்பின் “தலைவனாக” என்பது வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

துடி ஏர் — ஏர் உவம உருபு. **இடுகு** — நுண்ணிய. துடியும் இடுகும் என உம்மைத் தொகைகள் விரித்துக் கொள்க.

தூய்மொழி — பரந்துவரும் சொல் **மொழி** - ஈண்டு பேச்சில்மட்டும் மதுரமுள்ளது என்றமையால் நெஞ்சில் வஞ்சகமுடைத்தால் என்பது குறிப்பு. ஆதலின் அவர்கள் விலை மகளிராவர்.

இடை — இளமைகுறித்துப் புணர்ச்சியின்பத்தையும்; **மொழி** — தம்வலையிற்பட்ட காமுகர் பிரியாதிருக்கும் வண்ணம் பந்திக்கும் ஆற்றலையும்; **தோள்கள்** காட்சியின்பத்தையும் கொண்டு ஆடவரை அலைப்பதையும் குறித்தவாறு.

நசை — உள்ளடங்கி உறைந்து சமயம் வாய்க்கும் பொழுது தலைநீட்டும் ஆசை; **செடிஏறு தீமைகள்** — செடி. பாவம் ஏறுதீவீனிகள் — மிகுதியாக நிறைந்த பாவங்கள். எனவே, இவை பதித்தீவினிகளாயின.

எத்தனையும் செய்திடினும் — பதித்தீவினிகள் எத்தனை உண்டோ அவை அனைத்தையும் செய்வேனாயினும். **எத்தனையும்** — உம்மை முற்றும்மை. **செய்திடினும்** சீவன் முத்த நிலையெய்தி மலபரிபாக முற்ற நம் அடிகள் தற்போதமிழந்து திருவருள் வசத்தராகி அதனால் இயக்கப் பெறும் நிலையிலுள்ளார்கள். இனி அவர்கள் வேண்டுவது தற்சுட்டொழிந்து சிவவியாபகத்துள் கலந்துவிடுவதான வீடுபேறே. இந்நிலையில் அவர் பதித்தீவினிகள் எத்தனையும் செய்வார், அஃதும் விலைமகளிர் ஆசையால் செய்வார் என்பது கற்பனையிலும் கருத ஒண்ணாத ஒன்றாகும். எனவே,

ஈண்டுச் “செய்திடினும்” என்பது “செய்யேன்” என்பது பொருளாம். அவ்வாறு கூறியது சிவபரஞ்சுடரின் பேரருட்கடலின் எல்லையற்றமை குறித்தற்கு என்க.

முடியேன் — பதித்தீவினைகளின் பயன் உடனடியாக மரணமடைவதே. மூர்த்திநாயனார் புராணத்தில் சந்தனக் காப்புக்கு இடையூறு இழைத்த பதித்தீவினை ஒன்றனுக்கே உடனே மரணமுற்ற வடுகக்கருநாடர் மன்னன் வரலாறு கண்டாம். பதித்தீவினைகள் எவ்வளவு உண்டோ அவை அனைத்தையும் செய்வோருக்கு உடனே மரணம் வருதல் பற்றிக் கூறவேண்டா.

இனிச் **செடியேறு தீமைகள்** என்பதற்குச் சிறுதூறு போலக் கிளைத்துப் பரவும் தீவினைகள் என்று பொருள் கொள்வாருமுண்டு.

முன்னம் 87-ம் திருப்பாடலில் “செடி” என்றதன்கீழ் விளக்கியவை காண்க.

மிறவேன் அவ்வாறு உடனே இறந்த பின்னர் அம்மரணமே போதிய ஒறுப்பாக அமைந்து விடாமல் மீண்டும் பிறந்து தீவினைப் பயன்களை நுகர்ந்து, அவ்வாறு நுகரும் வழியில் ஆகாமியங்களை ஈட்டிப்பிறவிக் கடலில் முடிவில்லாமல் துன்புறேன் என்றவாறு.

தனதான் — “தன்” — ஆறனுருபு பன்மைக்கண் வந்தது எனலுமாம்.

இத்திருப்பாடல் முன்னம் 320-ம் திருப்பாடலில் “சித்தம் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்; அத்தன் கருணை”. என்ற பகுதிகளை நினைவூட்டுகின்றது; ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

561. என்புள் னுருக்கி இருவினையை யீழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய வுள்புகுந்த
அன்பின் குலாத்தில்லை யாண்டாணைக் கொண்டன்றே னு

(இ-ள்)

எலும்பின் உட்பகுதியிலுள்ள மச்சையையும் உருகச் செய்து பாவபுண்ணியங்களின் தொகுப்பாக ஆகாமிய வினை ஏறாமல், தன்முனைப்

பின்றிச் செயலாற்றுவித்து; வேண்டுதல் வேண்டாமை நிலையை எய்துவித்து; பிரார்த்த வினையால் வரும் துன்பங்களை நீக்கிச் சஞ்சிதவினைத் தொகுப்பு அப்பொழுதே முழுதும் அழியும் வண்ணம் சட்சு தீக்கை நல்கிப் பேரருளால் என் ஆவியுள் தானே வலிய நுழைந்தவனை; விளங்கும் தில்லையில் நான் தலைவனாகப் பெற்றேன்; எந்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “அன்பின்” என்றதன்பின் “உள்புகுந்த” என்பதனை வைத்துப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

என்புஉள் - எலும்பின் உட்பகுதி ஒருகுழாய் போன்றிருக்கும். அதனுள் உள்ள பொருளை “மச்சை” என்பர். இது சப்த தாதுக்களில் ஒன்றாகும். இதனை “Marrow” என்பர் மருத்துவ நூலார். இலக்கியங்களில் “மூளை” என்றும் வழங்கப்படும். அதனை. 420-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் - முர்த்தி நாயனார் புராணம் 21-ம் பாடலிற் காண்க *

துன்பம்களைந்து - துவந்துவமாக உள்ள சஞ்சித வினையைச் சட்சு தீக்கையால் எரித்து அழித்து அவ்வினையால் வரும் துன்பங்களை நீக்கி.

துவந்துவங்கள் - நன்மைதீமை; இன்ப துன்பம்; விருப்பு வெறுப்பு; பாவபுண்ணியம் போன்று ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடான இரட்டைகள்.

தாய்மை செய்து - வேண்டுதல் வேண்டாமை நிலையை எய்து வித்து.

இருவினையை ஈடு அழித்து - பாவபுண்ணியங்களின் தொகுப்பான ஆகாமிய வினை ஏருவண்ணம் என்னைத் தன்முனைப் பின்றிச் செயல்புரியச் செய்து.

முன்புஉள் - பல முன்பிறவிகளில் செய்த பாவபுண்ணியங்களின் தொகுப்பான சஞ்சித வினை.

அற்றே - நீ சட்சு தீக்கை அருளிய அப்பொழுதே.

முழுது அழிய - முற்றிலும் சாம்பலாகி ஒழிய.

* "Let my bones be bedewed with thy love" (St. Augustine Book - VIII)

அன்மீன் - “இன்” சாரியை

புகுந்த - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலுரையில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. “அன்று” - “ஏ” - அசைகள்

562. குறியு நெறியுங் குணமுமிலார் குழாங்கடமைப்
பிறியு மனத்தார் பிறிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தி லுருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
அறியுங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே ஸ

(இ-ள்)

இறைவன் திருவடிகளை எய்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோளும்; அக்குறிக்கோளை அடையும் வழியான தவவாழ்க்கையும்; அவ்வாழ்க்கைக்குத் தேவையான நல்லொழுக்கமும் இல்லாதவர்களின் கூட்டங்களை விட்டு நீங்கும் நினைவுள்ளவர்களைப் பிரியாத இயல்பினனை; சிவனடிமைத்திறம் நிறைந்துள்ளவர்களின் எண்ணத்தில் வடிவம் தாங்கி அமுதமாக நிற்கும் சிவமாந் தன்மையானை; அனைத்தையும் அறியும் இறைவனை; விளங்கும் தில்லையில் நான் என் தலைவனாகக் கொண்டவன் அன்றோ? என் தவம் இருந்தவாறு என்னே.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “அறியும்” என்பதன்பின் “ஆண்டானை” என்பதைப் புணர்த்துக்; “கொண்டன்றே” என்பதனைக் “கொண்டேனன்றே” என்று அமைத்துக் கொள்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

குறீ - இறைவன் திருவடியை எய்த வேண்டும் என்ற குறிக்கோள். குறியும் என எண்ணும்மை விரித்துக்கொள்க.

நெறீ - அக்குறிக்கோளை அடைவதற்கான தவவாழ்க்கை. அது சரியை முதலிய நான்கும் அவற்றின் பிரிவுகளாகிய முப்பத்திரண்டுமாம். அவ்வாறன்றி உண்பதும் உடுப்பதும் உறங்குவதுமாகவே கழியும் வாழ்க்கை

குறிக்கோளற்றதாகும். அவ்வாறு வாழ்வோரைப் “பிராகிருதர்” என்பர்.

இவற்றுக்கு, இவ்வாறன்றி, இறைவன் அடையாளங்களான சடை, செம்மேனி, வெண்ணீறு, கபாலம், மழு என்ற குறிகளும்; குணம் முக்குணங்களும் என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளர்களிற் சிலர். சாக்கிய நாயனார் வரலாறும், முக்குணங்களே இல்லாத ஆன்மாக்கள் இல்லை என்ற உண்மையும் நினைந்து இவ்வரையை ஒதுக்குக.

மீறியும் மனத்தார் — மீறிவு — என்பது சிறுபான்மை. **மீறிவு** — என்றும் வரும். முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 78-ல் “பிறிவு” என்றதன் கீழுரைத்தவையும்; சிவப்பிரகாசம் குத்-8 செய்யுள் 74-க்கு மதுரைச்சிவப்பிரகாசர் உரையும் பார்க்க.

மனத்தார் — பிரியும் முடிவு மனத்தளவில் ஏற்படினும் பின்னர் செயலாக மாறும் ஆகலின் “**மனத்தார்**” என்றார்;

மீறிவு அரிய — அரிய — இல்லாத;

குறிக்கோளும் ஒழுக்கமும் இல்லாதார் கூட்டங்களை அஞ்சிப் பிரிவோர்; இறைவனை எய்தி அவனினின்றும் என்றும் பிரியாது இன்புறுவர் என்றவாறு.

பெற்றி — சிறப்பியல்பு.

செறியும் கருத்து — தன்னையே பற்றி நிற்கும் உண்மை. **கருத்தில்** — தியானத்தில் எனலுமாம்.

அமுது உருத்து — எனமாற்றி அமுதமே வடிவமாகப் புலப்பட்டு எனலுமாம்.

அறியும் ஆண்டான் — முற்றறிவுடைமை இறைவனின் எண்குணங்களில் ஒன்றாதல் நினைக.

563. பேரும் குணமும் பிணிப்புறுமிப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்டரெல்லாம்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
ஆருங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே ௯

(இ-ள்)

புகழாலும் முக்குணங்களாலும் கட்டுண்ணும் ஆன்மா எய்தும் பிறவியாகிய கடல் தூர்ந்துவிடும் வண்ணம்; குற்றங்களை நீக்கி; அடியார்களுக்கு எல்லா நலன்களும் சேரும் முறையில்; சிவபெருமானின் திருவருளாகிய நிறைந்த தேனைப்பருகி; விளங்கும் தில்லையில்; இறைவனை எந்தலேவனாகக் கொண்டேன் அன்றோ? எந்தவம் இருந்தவாறு என்னே?

(வி-ரை)

“ஆரும்” என்பதனைத் “தேன்” என்பதன்முன் அமைத்து இப்பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பேர் - புகழ். **குணம்** - தாமசம்; ராஜசம்; சத்துவம் என்ற முக்குணங்களும். **பீணிப்புறம்** - பந்திக்கப்படும். புகழுக்கும் முக்குணங்களுக்கும் ஏற்ப ஆன்மா; தொழிற்படும் என்றவாறு.

பேர் - என்பதற்கு இவ்வாறன்றி; நாம ரூபங்கள் என்றனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். நாமரூபம் பெயரும் வடிவமும் உலகில் தோன்ற ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு தனித்தனி வடிவங்களும் அவற்றைச் சுட்டி அழைக்க பெயர்களும் உள்ளன.

தூரும் பரிக - பேரும் வடிவமும் பிரகிருதி மாயையின் காரியங்கள். எனவே, அவை உயிர்க்குப் பந்தங்களாகிப் பிறவிக்குக் காரணமாயின.

தூரும் பரிக - **பீறவி** என்றது குறிப்புருவகமாதலின் பிறவியாகிய குழி என்க. ஈண்டு மிகப்பெருங்குழியான கடலில் நீருள்ள பள்ளம் குறித்து நின்றது. அப்பள்ளம் தூர்ந்து போகும் வண்ணம் “குற்றங்களை நீக்கி” என்க.

தூரிக - ஈண்டு ஆணவமலமாகிய குற்றத்தை வலிமடங்கச் செய்து என்றவாறு. நாமரூபங்கள் மாயா மல காரியங்கள். அவற்றால் நாம் செய்யும் செயல்கள்; தீவினையாகிய கடலின் பள்ளம் தோன்றியது.

தூரிக - அனாதியாக உள்ள ஆணவமலம்; அஃதும் பிறவியாகிய பள்ளம் தோன்றக் காரணமாயிற்று.

இம்மலங்களின் ஆற்றல்களை அகற்றும் தவமே பிறவியாகிய பள்ளத்தை தூர்த்து ஒழிக்கும் பொருளாகும் என்றவாறு.

தூரும் பரிசு தரீனேத்து — என்பதற்குத் “தத்துவ ஆராய்ச்சி செய்து உண்மை கண்டு” என்றுரைத்தார் திரு. பாரதியார்.

“அடியார்கள், சிவபெருமானின் பேரருளாகிய நிறைந்த தேனைப் பருகி சேரும் வகையால் அருள் செய்யும் ஆண்டாளை விளங்கும் தில்லையில் எந்தலைவனாகக் கொண்டேன்” என்றுரைத்தலுமொக்கும்.

564. கொம்பி லரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வண்ண நானணுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை யாண்டாளைக் கொண்டன்றே ஈ

(இ-ள்)

வினையாகிய கொம்பில் குவிந்துள்ள அரும்பு போன்ற சிசுவாகத் தோன்றிப் பாலப்பருவமாய் வளர்ந்து; இளமைப்பருவ மெய்தி; தீயவொழுக்கத்தால் உரிய காலத்துக்கு முன்பே முதுமையுற்று; அகாலத்தில் இறந்தொழியாமல்; நான் விரும்புகின்றவனும் என்சிந்தை அணுகும் வகையில்; அழகிய பொன்னால் விளங்கும் தில்லையில் என்னை அடிமையாகக் கொண்டவனுமானவனைத் தலைவனாகக் கொண்டேன் அன்றோ? எந்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலடியிலுள் “குவி” என்பதனைக் “கொம்பின்” என்பதன் பின் வைக்க. இரண்டாமடியை இங்ஙன் உடலம் வம்பு பழுத்து மாண்டு போகாமே எனமாற்றிக் கொள்க. ஈற்றடியிலுள்ள “ஆண்டாளை” என்பதன்முன் “என்னை” என்பது வருவிக்க. “கொண்டன்றே” என்பதன்முன் “தலைவனாக” என்பதனை வருவிக்க. பின்னர்ப்பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கொம்பு — மாதா உதரம் என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மலர் — பிறந்த நாள் முதல் 16 வயது நிறையும் வரையுள்ள பாலப்பருவம்.

காய் — 17-ம் வயது தொடங்கி 35-ம் வயது நிறையும் வரையுள்ள இளமைப் பருவம்.

வம்பு பழுத்து — மூப்பு வருவதற் குரிய காலத்துக்கு முன்பே மூப்புற்று. **வம்பு** உரிய காலத்துக்கு முன். “வம்பமாரி; வம்பமாங்காய்” என்பன காண்க.

வம்பு — வீண் எனக் கொண்டு; ஆக்கம் வருவித்து வம்பாக வீணாக; எனலுமாம்.

“மாதா உதரத்தில் கருவாகி; வெளியே காயாகி; அறிவு விவேகம், வீண் வம்பான வினை பழுத்து” என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

உடம்பின் ஐந்து நிலைகளை; அஸ்தி பரிணமதே; விவர்த்ததே; அபக்ஷயதே; விநயஸ்யதி - (உடம்பு; பிறக்கின்றது; வளர்கின்றது; மாறுகின்றது; தேய்கின்றது; அழிகின்றது) என்பர்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பாலனாய்க் கழிந்த நாளும் பனிமலர்க் கோதை மார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளும் மெலிவொடு மூப்பு வந்து
கோலனாய் கழிந்த நாளும் குறிக்கோளிலாது கெட்டேன்
சேலுலாம் பழன வேலித் திருக்கொண்டீச் சரத்துளானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-67-9)

என்பது காண்க.*

* பாளையாந் தன்மை செத்தும் பாலனாந் தன்மை செத்தும்
காளையாந் தன்மை செத்துங் காழறு மிளமை செத்தும்
மீளு மில் வியல்பு மின்னே மேல்வரு மூப்பு மாகி
நாளுநாட் சாகின் றுமா னமக்குநா மழர்த தென்னே

(பாளை - கருவில் சிசு வளரும்நிலை) (குண்டலகேசி - 7)

நம்பும் — விரும்பும். விரும்புதல் - ஈண்டு இறைவனை எய்த விரும்புதல். முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 106-ல் “நம்பன்” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைத்தவை காண்க. 94-ம் திருப்பாடலில் “தித்திக்கும் மானே” என்றருளியதும் அங்கு “மான்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

நம்பும் என்சிந்தை — பிறர் பொருளை விரும்பும் என்சிந்தை; அவ்வாறு விரும்புதலை விட்டு இறைவனாகிய தன்னை விரும்பும் வண்ணம் என்னை ஆண்டானே என்றுரைத்தனர். முன்னுரையாசிரியரில் சிலர்.

நானணுகும் — “நான் நணுகும்” என்றும், நான் அணுகும் என்றும் இருவிதமாகப் பிரித்துரைக்க நின்றல் காண்க.

565. மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன் தோனெளரிய
மிதிக்குந் திருவடி யென்றலைமேல் வீற்றிருப்பக்
கதிக்கும் பசுபாச மொன்றுமிலோ மெனக்களித்திங்
கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே எ

(இ-ள்)

தன்னைத்தானே பெரிதாக மதிக்கும் செருக்கினான வலிய இராவணன் தோள்கள் நொறுங்கும் வண்ணம் மிதித்ததும் வீடுபேருகிய செல்வம் நல்குவதுமான பாதம் என் சென்னிமிசைச் சிறந்திருப்பதனால்; பிறவியில் செலுத்துவனவாயும், ஆன்மாவைப் பந்திப்பனவாயுமுள்ள பசுபாசம் சிறிதுமில்லோம்; என்று மகிழ்ந்து நடனம் விளங்கும் தில்லையில் என்னை அடிமைகொண்டவனை எந்தலைவனாகப் பெற்றேன் அன்றோ? எந்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வி-ரை)

“இத்திருப்பாடலில் குலாத்தில்லை” என்பதன் பின் “என்னை” என்பதும்; கொண்டன்றே என்பதன் முன் “எந்தலைவனாக” என்பதும் வருவித்துக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

மதிக்கும் — இராவணனின் குணங்களில் ஒன்றான தன்னைத்தானே பெரிதாக மதிக்கும் செருக்கு.

பெரியபுராணம், ஏனாதிநாயனார் புராணத்தில் வரும் அதிகுரனும் இவ்வாறே செருக்குற்றிருந்தான். அதனே;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மற்றவனுங் கொற்ற வடிவாட் படைத்தொழில்கள்
கற்றவர்க டன்னிற் கடந்துளா ரில்லையெனும்
பெற்றிமையான் மாநிலத்து மிக்க பெருமிதம்வந்
துற்றுலகிற் றன்னையே சால மதித்துள்ளான்.”.

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - ஏனாதிநாத நாயனார் புராணம் - 6)

என்பதிற் காண்க.

நெரிய - நொறுங்கும் வண்ணம்.

மீதிக்கும் திருவடி. - இராவணன் கயிலையை எடுக்க முயன்று இறைவனால் ஒறுக்கப்பட்ட சரிதம் யாவரும் அறிந்த ஒன்றே. அதில் இறைவன் தன் திருவடியின் கட்டைவிரலை மட்டும் கயிலைமலை மீது சிறிதளவு ஊன்றினான். அஃது இராவணன் தோள்களில் நேரேபடவில்லை. அவ்வாறு ஊன்றியதும் சிறிது நேரம் மட்டுமே. அதனாலே, அவன் தோள்கள் நொறுங்கின. ஈண்டு, இறைவன் தன் இருவடிகளும் தம் தலைமேல் நேரே எப்பொழுதும் வீற்றிருந்தன. அவை தம்மை ஒறுக்கவில்லை; மாறாக நகர் காவலர் விழிப்புடன் கடமையை ஆற்றுகிற கள்வர் முதலிய தீயோர் அடங்கி இருத்தல் போலத் தம் பசு பாசங்கள் ஆற்றல் மடங்கி நின்றன என்கின்றார்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கவிழமலை தரளக் கடகக்கையா லெடுத்தான்றோள்
பவமுநுனை விரலாற் பையவூன்றிப் பரிந்தாரும்
தவமுந் கொடிமுல்லை புறவஞ்சே நறவம்பூத்
தவிழும் பழையனூ ராலங்காட்டெம் மடிகளே”

(திருமுறை 1-45-9)

“உய்த்தகா லுதயத் தும்ப
 ருமையவ ணடுக்கந் தீர
 வைத்தகா லரக்க னேதன்
 வான்முடி தனக்கு நேர்ந்தான்
 மொய்த்தகான் முகிழ்வெண் டிங்கண்
 மூர்த்தியெ னுச்சி தன்மேல்
 வைத்தகால் வருந்து மென்று
 வாடிநா னெடுங்கி னேனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-77-8)

என்பன காண்க.

வீற்றிருப்ப — சிறந்திருக்க. பெருமையோடிருப்பதனால் அதன் காரணமாகச் சிறந்திருக்க. “செய” எனும் எச்சம் காரணப் பொருட்டு.

கதிக்கும் — மேல் எழுகின்ற கதித்துக்கொண்டு என இயையும். பசு பாசம் பாரம் என்பதும் பாடம்.

அதிர்தல் — ஆடற்சிலம்பின் ஒலி என்றலுமாம்.

566. இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
 நடக்குந் திருவடி யென்றலைமே னட்டமையால்
 கடக்குந் திறலைவர் கண்டகார்தம் வல்லாட்டை
 அடக்குங் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே அ

(இ-ள்)

நிலத்தை அகழ்வதும், கரிய நிறமுள்ளதும் முருடு பாய்ந்த தசைகளுடன் கூடிய கால்களுள்ளதுமான பன்றியைப் பின் தொடர்ந்து, காட்டின் உட்பகுதியில் நடந்த பாதங்களால் எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கியதன் காரணமாக, எதிர்த்துப் போரிட்டு வெல்லும் சதுரப்பாடுள்ள ஐம்பொறிகளாகிய

கீழ்த்தரமான பகைவரின் வலிய குறும்புச் செயல்களை அடக்கும் இறைவனை; விளங்கும் தில்லையில் எந்தலைவனாகக் கொண்டேனன்றோ? என் தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “திருவடி” என்றதன் பின் முன்னுருபு விரிக்க. “அடக்கும் ஆண்டானே” என இயைக்க, “கொண்டன்றே” என்பதன் முன் “என் தலைவனாக” என்பது வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இடக்கும் — கோரைக்கிழங்கு முதலிய உணவு வேண்டிப் பூமியை அகழ்தலும்; எதிர்த்தாரைத் தாக்கிப் பிளத்தலும் பன்றியின் இயல்புகள்.

இருசிங்கங்கள் உள்ள ஒரு நீர்த் துறையில் ஒருபன்றி தனியே சென்று நீருண்டு அச்சமின்றி மீளும்; ஒரு பன்றியிருக்குமிடம் இரு சிங்கங்கள் செல்ல அஞ்சும். இதனை;

“தூங்கிருள் வறுவாய்ச் சிங்க மிரண்டுறை துறையின் மாடோர்
வாங்கிரு மருப்புக் கேழல் வந்துநீர் பருகி மீளும்
வீங்கிரு ஞாடற்கா ரேன மொன்றுறை துறையில் வீரந்
தாங்கிரு மடங்க னீர்க்குத் தலைப்பட வஞ்சு மன்றே”

(திருவிளையாடற் புராணம்
பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம் - 35)

என்பதிற் காண்க.

முருடு — கரணை கரணையாக முருடு பாய்ந்துள்ள தசைகள்; முன்னம் 401-ம் திருப்பாடலில் “வன்பராய் முருடொக்கும் என் சிந்தை” என்று அருளியது நினைக.

முரட்டு — “வலிய” என்று கொண்டனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

முரட்டுக்கால்கள் கொண்ட பன்றி செல்லும் காட்டின் உட்பகுதியில் அதனைப் பின்றொடர்ந்து சென்ற தன் வலிய கால்களை மென்மையாக்கி எந்தலைமேல் வைத்தான் என்றவாறு.

இச்சொல் இக்காலத்தில் “முரடு” என வழங்கிவருகின்றது.

காணகத்தே நடக்கும் திருவடி வரலாறு :-

பாண்டவர் வனவாசத்தின்போது அடுத்துவரும் போரில் வெல்ல வேண்டி அருச்சுனன் இமயமலைச் சாரலில் உள்ள ஒருகாட்டில் சிவபெருமான் மாட்டுப் பாசுபதாஸ்திரம் பெறக் கருந்தவம் இயற்றினான். துரியோதனன் ஏவலின்படி “முகாசுரன்” என்பவன் பன்றிவடிவெடுத்து அருச்சுனனைக் கொல்ல வந்தான். இறைவன் உமையம்மையுடன் வேடவடிவில் பன்றியைப்பின் தொடர்ந்து வந்து அதன் மீது அம்பெய்தான். அதே சமயம் அருச்சுனனும் தன்னை நோக்கி வந்த பன்றி மீது அம்பெய்தான். பின்பும் முன்பும் இருவர் அம்புகளும் பாயப் பன்றி இறந்தது. தான் வேட்டையில் தொடர்ந்து வந்த விலங்கினைக் கொன்றதாக இறைவன், அருச்சுனனை வம்புக்கிழுத்தான். இருவருக்கும் விற்போர் மூண்டது; பார்த்தன் வில்லின் நாணை இறைவன் துண்டித்தான். நாணற்ற காண்டபத்தால் இறைவன் தலையில் பார்த்தன் தாக்கினான். மற்போர் தொடர்ந்தது. பார்த்தனை எடுத்து இறைவன் விண்ணில் வீசினான்; விழுமுன் சுய வடிவில் அவனைத் தாங்கினான். பார்த்தன் தொழுது நின்றான். இறைவன், அவன் வேண்டிய பாசுபதாஸ்திரம் வழங்கினான்.

இந்த வரலாறு கூறும் வில்லிபுத்தூரர், இறைவன், திருவடிகளைக் காண முயன்ற திருமால் வராக அவதாரத்தில் பூமியை அகழ்ந்து பல காலம் தேடியும் காணான்; அத்துனை அரிய இறைவன் இன்று ஓர்பன்றியின் அடிகளைப் பின் தொடர்ந்து சென்றான் என்று சுவைபடக்கூறுகின்றார்.*

* ஓரேனந் தனைத்தேட வொளித்தருளு

யிருபாதத் தொருவ னந்தப்

போரேனந் தனைத்தேடிக் கணங்களுடன்

புறப்பட்டான் புனங்க ளெல்லாம்

சீரேனல் விளைகிரிக்குத் தேவதையாகப்

குழலியையுஞ் செங்கை யேந்தி

பாரேனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே

புகழ்ந்திடத்தன் பதிபின் வந்தான்.

(வில்லிபாரதம் - ஆரணிய பருவம்
அருச்சுனன் தவநிலைச் சூருக்கம்-87)

கடக்கும் - எதிர்நின்று போரிட்டு வெல்லும்.

நட்டமையால் - செடி முதலியவற்றை நட்டால் அவை, வளர்ந்து பலன் தருதல் போலத் திருவடி தீக்கையால் திருவருள் வளர்ந்து கிளைத்து பக்குவம் மலர்ந்து, தீமையைக் காய்த்துச் சிலபோகங் கனிந்தது என்றலாறு.

ஐவர் - ஐம்பொறிகள் - தொகைக்குறிப்பு. உயர்திணையிற் கூறியது இழிவுபற்றி.

கண்டகர் - முள்போன்ற பகைவர் எனலுமாம். வடமொழியில் “சுத்ரசத்துரு” என்பர். கீழ்த்தரமான பகைவர் என்பது பொருள்.

வல்லாட்டை - “வல்லரட்டை” என்பதும் பாடம்.

அரட்டு - வலிய குறும்பு செயல்.

அரட்டர் - குறும்பர் ஒரு நாட்டின் எல்லைகளில் இருந்து வழிப்பறி (High way Robbery) முதலிய தொல்லைகளைத்தந்து அரசின் படைகள்வரின் ஓடி மறையும் சிறு கூட்டம் இவர்கள். “குறும்பர்” - எனப்படுவர். இவர்கள் குரும்பாட்டின் நிரை காக்கும் “குரும்பர்” எனும் சாதியருடன் மயங்கியறியும் பாலரல்லர்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“முருட்டு மெத்தையில் முன்கிடத் தாமுனம்
அரட்டர் ஐவரை ஆசறுத் திட்டுநீர்
முரட்ட டித்தவத் தக்கன்றன் வேள்வியை
அரட்ட டக்கித னாந ரடைமினே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-7-5)

என்பதிற காண்க.

567. பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்தலையால்
ஆட்செய் குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே கூ

(இ-ள்)

களர் நிலத்தை உழுது பயிரிட்டு அவ்வுழவுத் தொழிலால் பயன்பெறுது துன்புறுதல் அறிந்தும்; மீண்டும் மீண்டும் அம்முயற்சியில் உழல்வேனுக்கு; முற்பிறவிகள் ஒன்றில் செய்த நல்வினைப் பயனாக யாரோ இட்டுச் சென்ற ஒரு பொன்முடிப்புக் கிடைத்தது போலச் செந்தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளுள்ள சிவபெருமானுக்கு; என் அற்பமான தலையினால் தொண்டு செய்யும் வண்ணம் என்னை அடிமைகொண்ட இறைவனை; விளங்கும் தில்லையில் என்தலைவனாகப் பெற்றேன் அன்றோ? எந்தவம் இருந்தவாறு என்னே!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “நேர்பட்டு” என்றதை நேர்பட்டாற் என திரித்து அதன்பின் “போல் என்ற உவம உருபு விரித்துக்கொள்க.” “தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கு” என்பதனை. “செய்ய தாமரைத்தாள் சைவனுக்கு என்று மாற்றி அமைத்துக்கொள்க.”

“ஆட்செய்” என்பதன் பின் “என்னை” என்பது வருவிக்க. “தில்லை” என்பதன்பின் ஏழனுருபு விரித்துக்கொள்க. “கொண்டன்றே” என்பதன்முன் “என் தலைவனாக” என்பது வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பாழ்ச் செய் — செய் — என்பது வினையிலம். அதில் புன்செய்; நன்செய் என இரு பிரிவுகள். இரண்டும் பயிரிடத்தக்கன. இவற்றுட் சில எத்துணை திருத்தினும் பயிர்கள் விளையாத களர் நிலங்களாக உள்ளவை. அவற்றையே ஈண்டுப் “பாழ்ச் செய்” என்றார்.

வீனாவீ - உழவர், நிலத்தைக் கலப்பையால் உழுங்கால் நிலத்தின் வெளிச்சுற்றினின்றும் வட்டமாக உழுத் தொடங்கி அடுத்தடுத்த சுற்றாக வந்து முடிவில் வயலின் மையப் பகுதியில் உழுதலை நிறைவு செய்வர். ஒவ்வொரு சுற்றும் ஒரு வீனா. இதனை வினா ஒட்டுதல் என்றும் வழங்குவர். **வீனாவீ** - என்றது உழுது முடித்து என்றவாறு.

பயனிலியாய் - அவ்வுழவுத் தொழிலால் பயன்பெறாமல் துன்புறுவேனாய்.

கிடப்பேற்கு - பயனின்மை அறிந்தும் மீண்டும் மீண்டும் அம்முயற்சியில் உழல்வேனுக்கு.

இங்கு “விழலுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சி மாயமாட்டோம்” என்று தேசிய மகாகவி சி.சுப்பிரமணிய பாரதியார் கூறுவதும் நினைக. “பொட்டால் நிலத்தில் நட்ட செடிபோல்” என்பது பழமொழி. இவ்வுடம்பைத் தவவாழ்க்கையில் ஈடுபடுத்தி வீடுபேறெய்தாமல் உலகியலில் ஈடுபட்டு வீணாக்குதலைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு.

கீழ் - முன்பிறவிகளிலே. முன்னாளில் நடந்த வரலாறு என்பதனை கீழ்நடந்த செயல் என்பர்.

கிடப்பேற்கு - முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலுரையில் “கிடத்தல்” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கிழியீடு நேர்பட்டு - **கிழி** - ஒரு துணியினின்றும் கிழிக்கப்பட்ட துண்டுத் துணி. ஈண்டு அதில் முடிந்து வைக்கப்பட்ட பொன் குறித்தது. இதனை “பொற்கிழி” என்றும் “பொன் முடிப்பு” என்றும் கூறுவர்.

ஈடு - யாரோ இட்டுச் சென்றது.

நேர்பட்டு - கிடைத்து; நேர்பட்டது போல முற்பிறவிகள் ஒன்றில் செய்த சிவபுண்ணியம் இப்பிறவியில் தற்செயலாக வந்து சேர்ந்தது. அது செய்ய தாமரை போன்ற திருவடிகளுள்ள சிவபெருமானுக்கு புன்தலையால் தொண்டு செய்தலாகும்.

ஈண்டு;

“குட்டையனுக்கு மரத்திலிருந்த பழம் கிடைத்ததுபோலும்; வறியவனுக்குக் கிழியீடு நேர்ப்பட்டது போலும்; மலடிக்கு மகப்பேறுண்டானது போலும், உன் அரிதாகிய தரிசனம் எங்களுக்கு வாய்த்தது.”

(சிவ மகாபுராணம்-பார்வதி - 33-2526)

என்பதும் ; 555-ம் பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 2-106-1-பாடலும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

எந்த மாதவஞ் செய்தனை நெஞ்சமே
பந்தம் வீடவை யாய பராபரன்
அந்த மில்புக ழாரு ரரநெறி
சிந்தை யுள்ளஞ் சிரத்துளுந் தங்கவே

(திருமுறை 5-7-2)

திண்டேர்நெடு வீதி யிலங்கையர்கோன்
திரடோளிரு பஃதுநெ ரித்தருளி
ஞெண்டாடுநெ டுவ்வயல் சூழ்புறவின
நெல்வாயி லரத்துறை நின்மலனே
பண்டேமிக நான் செய்த பாக்கியத்தாற்
பரஞ்சோதிநின் நாமம் பயிலப் பெற்றேன்
அண்டாவம ரர்க்கம ரர்பெருமான்
அடியேனுய்யப் போவதொர் சூழல்சொல்லே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-3-8)

என்பனவும் காண்க.

செய்ய தாமரைத் தாள் சைவன் :

செய்யதாள் சைவன் — திருவடிகளுக்குச் செந்தாமரை மலர் வண்ணத்தால் உவமை. இனித் திருத்தம் தேவையற்று. இயல்பாகவே செம்மையாக உள்ள திருவடி; பக்குவ ஆன்மாக்களின் மலக்குற்றங்களை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் திருவடி; வீடு பேராகிய தேனை விரும்பி மலபரிபாகம்

எய்தும் நெறியில் உள்ள ஆன்மாக்களாகிய வண்டுகள் ஒலியெழுப்பிச் சுழலும் திருவடி; வீடுபெற்ற ஆன்மாக்களாகிய வண்டுகள் ஓசையின்றி மொய்த்து தேனாகிய வீட்டின்பம் நுகரும் திருவடி என விரித்துக் கொள்க.

சைவன் — மங்கலமாகிய வீடுபேறுகவுள்ளவன்.

சிவம் — மங்கலம்.

சைவன் — இதற்கு இவ்வாறின்றி, “இறைவன் அநாதிசைவன் ஆதலிற் கூறியதாம். எண்வகைச் சைவத்துள் முதற் கண்ணது அநாதி சைவ மாதலை ஆக மங்களிலும் திருமந்திரத்தினும் காண்க.” என்றுரைத்தார் முன்னுரையாசிரியர்களுள் ஒருவர். எந்த ஆகமத்தில் எந்த இடத்தில் காண வேண்டும் எனக் குறித்தாரல்லர்.

திருமுலர் கூறுவது சுத்தசைவம்; அசுத்த சைவம்; மார்க்க சைவம்; கடுஞ் சுத்த சைவம் என்ற நான்கு மட்டுமே. இவை திருமந்திரம் ஐந்தாம் தந்திரத்தில் உள்ளவை. இவை தருமபுர ஆதீன வெளியீடாக மகாவித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் உரையுடன் ஆதீன வெளியீடு - எண்.796ல் வெளிவந்துள்ளது. இறைவன் அநாதி சைவன் என்பது பற்றியோ அல்லது எண் வகைச் சைவம் பற்றியோ இதில் பேசப்படவில்லை.

சிதம்பரம் மறைஞான சம்பந்த நாயனார் என்பவர் “சைவ சமய நெறி” என்ற நூல் ஒன்று இயற்றியுள்ளார். முழுவதும் குறள் வெண்பாக்களாலான இந்த நூலுக்கு யாழ்ப்பாணம் நல்லூர் ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் உரை வகுத்துள்ளார்கள். இதிலும் எண்வகைச் சைவம் இல்லை. மாறாக ஏழு சைவங்களே கூறப்பட்டுள்ளன. உரையின் சாரம் கீழே தந்துள்ளேன்.

1. **அநாதிசைவர்** — சிவபெருமான்.

2. **ஆதிசைவர்** — கௌசிகர்; காசியபர்; பாரத்துவாசர்; கௌதமர், அகத்தியர் என்னும் ஐந்து முனிவர்களின் கோத்திரங்களில் தோன்றிச் சிவதீக்கை பெற்றுச் சிவபெருமானை ஆன்மார்த்த வழிபாடும், திருக்கோயில்களில் பரார்த்த பூசையும் புரியும் சிவவேதியர்கள்; சடையநாயனார், புகழ்த்துணை நாயனார் போன்றோர்.

3. **மகாசைவர்கள்** — மறையவர் குலத்தில் தோன்றிச் சிவதீக்கை பெற்று ஆன்மார்த்த பூசை புரிவோர் திருநீலநக்கநாயனார்; குங்கிலியக்கலயநாயனார் போன்றோர்.

4. **அநுசைவர்கள்** — அரசர் குலத்திலும் வணிகர் குலத்திலும் தோன்றிச் சிவதீக்கை பெற்றவர்கள். கழறிற்றறிவார் நாயனார், அமர்ந்திநானாயர் போன்றார்.

5. **அவாந்தரசைவர்கள்** — நான்காம் வருணத்தில் தோன்றிச் சிவ தீக்கை பெற்றவர்கள். திருநாவுக்கரசு நாயனார், வாயிலார் நாயனார் போன்றோர்.

6. **மீர்வரசைவர்கள்** — சிவதீக்கை பெற்ற கலப்புச் சாதியினர்.

7. **அந்தியசைவர்கள்** — சிவதீக்கை பெற்ற ஏனையோர்.

இவர்களுள் மகா சைவர்கள் திருக்கோயில்களிலுள்ள சிவபெருமான் மூர்த்தங்களைத் தீண்டுதற்குரியரல்லர். தீண்டி வழிபட்டால் உலகுக்குத் தீங்குண்டாகும். தீண்டிய குற்றம் நீங்கப்படுவதற்காகச் செய்ய வேண்டும் என்பது குறள் வெண்பா 436, 437-ல் கூறப்படுவன. அவை.

“அயன்முகத்திற் றேன்றிய வந்தணராச் சித்துப்

பயனடைதற் கிட்டலிங்கம் பாங்கு”

(436)

உரை — பிரமா முகத்திற் றேன்றிய வைதிகப் பிராமணருள்ளே சிவதீக்கை பெற்றோராகிய மகா சைவர்கள் பூசித்து முத்தி பெறுதற்கு இட்ட லிங்கமே உரித்தாம்.

“பாங்கில்லை தீண்டப் பரார்த்த மவர்தீண்டிற்
றீங்குலகுக் காமென்று தேறு”.

(437)

உரை — அம்மகா சைவர்கள் பரார்த்த லிங்கத்தைத் தீண்டுதற்கு சைவ சமய நெ. 8-ம் பதிப்பு (ஆகஸ்டு மாதம் 1955 - பக்கம் 253) விதியில்லை. தீண்டினார்களாயின் உலகத்தாருக்குத் தீங்குண்டாமென்றறிக. தீண்டிய குற்றம்போகும் பரிகாரப் பண்ணுக.

திருநீலநக்க நாயனார் மறையவர் குலத்தில் தோன்றியவர். “வேத வாகம விதி வழி வேத காரணரை நித்தமும் வழிபடும் நியதியினர். ஒரு திருவாதிரை நாளில் ஆன்மார்த்த பூசை நிறைவுற்ற பின் திருக்கோயிலுக்குத் தம்

மனைவியாருடன் சென்று சிவலிங்க மூர்த்தத்தை மனைவியார் பூசனைத் திரவியங்கள் எடுத்து ஏந்த விதிப்படி பூசனை செய்தார் - என்று பெரியபுராணம் பேசுகின்றது. இப்பூசனையினால் உலகுக்கு எந்த தீங்கும் உண்டாகவில்லை. மாறாக, நாயனார் ஆளுடைய பிள்ளையாரை அடியார்களுடன் தம் மனையில் இருத்தி விருந்தளிக்கும் பயனும்; பின்னர் அவர் திருமணத்தில் வேள்விக்குண்டத்தில் எரி வடிவாக இருந்த இறைவன் வலஞ்சுழித்து எழுந்து புண்ணியகாட்சியும்; இதுவே. முடிவில் பிள்ளையார் திருமணத்தில் நாயனார் தம் மனைவியும் சோதியிற் கலந்து வீடுபெறெய்தி மங்கலமும் பெற்றார். பெரியபுராணம் இவரை எங்கும் மகாசைவர் என்று குறிப்பிடவில்லை.

அடுத்துச் சேக்கிழார் புராணம் செய்யுள்-36, 38-ல் நாயன்மார்களில் மறையவர் மரபில் தோன்றியவர் பதின்முவர் என்று குறித்து அவர்கள் பெயர்களையும் பட்டியலிடுகின்றது. அவர்களைத் திருமறையோர் என்றே கூறித் துதிக்கின்றது. ஒருவரைக்கூட மகாசைவர் என்று குறிப்பிடவில்லை.

பெரியபுராணம் நமக்குக் காட்டும் பீடுடைய பெருநெறி “சிவபரஞ்சுடரை வழிபடும் அனைவரும் சைவர்கள்” என்ற ஒரே குழுவினரே. அவர்கள் தாங்கிய வேடங்கள் அவர்களைப் பிரிக்கவில்லை. பரம ஆசாரிய மூர்த்திகளும் அவர்களை ஒரே குழுவாகவே வழிபட்டனர் என்பதாம். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்காளத்திக்கு எழுந்தருளிய காலே அவரை வரவேற்றோர். “தொண்ட குழாம்; பம்புசடைத் திருமுனிவர்; பல வேடச் சைவர்; உம்பர்தவம்புரிவார்; அப்பதியிலுள்ளோர் அனைவருமாவர். அவர்களைக் கண்டுழி நம் நாயனாரும் முத்தின் சிவிகை நின்றும் இழிந்தருளி வணங்கினார்கள்” (திருநா.புரா - 1019) என்பது நிலை.

திருவாரூர் - நான்காம் திருமுறை

பண்: சீகாமரம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அருமணித் தடம்பூண்மழலை யரம்பையரொ டருளிப் பாடியார்
உரிமையிற் றெழுவா ருருத்திரப் பல்கணத்தார்
விரிசடை விரதிக ளந்தணர் சைவர் பாசுபதர் கபாலிகள்
தெருவினிற் பொலியுங் திருவாளு ரம்மானே

திருச்சிற்றம்பலம்

[திருமுறை 4-20-3]

என்றதுங் காண்க. இவ்விரு கூட்டங்களிலும் எண்வகைச் சைவர்களின் ஒரு குழுவின் பெயர் கூட இல்லாததும் காண்க.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் வழுத்தப் பெறும் நாயன்மார்களில் சடையநாயனார்; இசைஞானியம்மையார்; நம்பியாரூரர்; புகழ்துணை நாயனார் ஆகிய நான்கு தனியடியார்களும்; முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவோர் என்ற தொகையடியார் கூட்டமும் ஆகிய ஐவர் மட்டுமே சிவமறையோர் மரபினர். இவர்களைச் சேக்கிழார் பெருமான் “மாதொரு பாகனுர்க்கு வழி வழி அடிமை செய்யும் வேதியர்” - [தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் (3)இ] “சிவமறையோர் திருக்குலத்தார் [புகழ்த்துணை நாயனார் புராணம் -3] “சிவ வேதியர்” - [முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவோர் புராணம் -2] என்று குறிப்பிடுகின்றார். பின்னர் வந்த சேக்கிழார் புராண ஆசிரியரும் “சிவ வேதியர்” என்றே குறிப்பிடுகின்றார் [சேக்கிழார் புராணம்- 38] “ஆதி சைவர் என்றோ, “சிவசாரியர்” என்றோ எங்கும் குறிப்பிடவில்லை.

இவற்றுக்கெல்லாம் மாறாகச் “சாதி குலம் பிறப் பென்னுஞ் சுழிபட்டுத் தடுமாறும்” - [திருவாசகம் - 479] என்று வருந்திப்பாடும்நம் அடிகளின் திருப்பாடலுக்கு இவ்வாறு வகுத்த உரை எவ்வாற்றாரும் ஏற்புடைத்தன்று என ஒதுக்குக.

568. கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்
கிம்மை தரும்பயன் இத்தனையு மீங்கொழிக்கும்
அம்மை குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே க௦
(இ-ள்)

திரட்சி பெற்றுச் சந்தன முதலியவற்றால் ஒப்பனை செய்யப் பெற்றுள்ள மார்பகங்களுள்ளவளும், கொடிபோன்ற உடலினளுமான உமையம்மை பங்கினனான சிவபெருமானுக்கு, மாசற்ற மனத்தினால் தொண்டு செய்யும் எனக்குப் பிராரத்த வினைப்பயன் நுகர்ச்சிகளை இப்பிறவியிலேயே ஒழிப்பவனும்; அன்னை போன்றவனும்; என்னை அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டவனுமாகிய சிவபெருமானை; விளங்கும் தில்லையில்

என்தலைவனாகக் கொண்டேன் அன்றோ? என் தவப்பயன் இருந்தவாறு என்னே! (வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “அம்மை” என்றதன் பின் “போன்றவனும்” என்ற உவம உருபும் உம்மையும் விரித்துக் கொள்க. “ஆண்டானே” என்பதன்முன் “என்னை” என்பதும் “கொண்டன்றே” என்பதன்முன் “தலைவனாக” என்பதும் வருவித்து அமைத்துக் கொள்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கொம்மை — திரட்சி

வா — சந்தனம், களபம் முதலியவற்றால் கொங்கைகளில் எழுதப்படும் கோலம். இதனைத் “தொய்யில்” என்பர். தேமல் — எனலுமாம்.

கொம்பு அனையான் — கொடிபோன்ற உடலினள். “லதாதநு என்பர். வடமொழியில் “லதாதநுவே நம:” கொடிபோன்ற உடலினளுக்கு வணக்கம் - என்பது லலிதா திரிசதி 74.

லதா - மெல்லிய சிறு மரக்கொம்புமாம்.

செம்மை மனத்தால் — மல மாசற்றுப் பிறிதொரு பொருளில் ஆசைவைக்காது இறைவன் ஒருவனிடம் மட்டுமே பத்தி வைப்பதாகிய செம்மையுள்ள மனம். இதனை நிஷ்காமிய தவம் என்பர். இது, நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் இறைவனை நோக்கிச் செய்யும் தியானமாகிய தவம்.

இம்மைதரும் பயன் இத்தனையும் ஈங்கு ஒழிக்கும் — நின்மல துரியா தீதத்தில் நிற்போர் உடலுடன் வாழ்தலின் அதன் தேவைகளுக்காக அவ்வப்பொழுது நின்மலசாக்கிரநிலைக்கு வருதல் தவிர்க்க இயலாதது. அந்நிலையிலும் அவர்கள் சிவநினைவுடன் தொழில் புரிவர். அச்செயல்கள் அனைத்தும் சிவபெருமான் செயல்களையாகிப் பிராரத்த வினை நுகர்ச்சிகள் உடலுழாய்க் கழியும்; ஆகாமியம் ஏறுது. இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு, கண்ணப்பநாயனார் சரிதத்தில் அவர் திருக்காளத்தியப்பரால் ஆட்கொண்ட பின்பும், அவர் வீடு பேறெய்தும் வரையும் நிகழ்ந்த தொழில்களாம்.

இப்பிறவியில் இன்பமும் துன்பமும் இவ்வாறு ஒழிதலின், ஆன்மா எய்துவது வீடுபேறு. அதனை நல்குவது திருவருள். எனவே, **கொம்மை வரீ முலையான் கூறன்** — என்றார்.

ஈங்கு — இவ்வுலகில் எனலுமாம்.

அம்மை — இம்மையை, அடுத்து வரவுள்ளதான நிலை. அஃதாவது “வீடுபேறு” எனலுமாம்.

தொகுப்புரை :-

இறைவன் தான் கூத்தியற்றுவதால் விளக்கம் பெற்றுள்ள தில்லையில் எழுந்தருளியுள்ளான். அவன் தன் திருவேடங்களாகிய திருவோடும், கந்தைப் போர்வையுமே உறவென்று கொண்டும்; ஈட்டக் கூடிய செல்வம் அவன் திருவடிகளே என்று தெளிவுற்றும்; உடம்பும் உயிரும் களித்தாடும் தன் தொண்டர்களின் தலைவன் தன் அடியவர்க்கு பரத்தையர் மயக்கினால் பதித்தீவினைகள் அத்தனையும் செய்யினும் அவர்களைப் பிறப்பிறப்பில் உழலவிடாது அவர்கள் எலும்பின் மச்சையினையும் உருக்கி வினைகளை ஒழித்து நெஞ்சம் புகுவான். வீடுபேறுகிய குறிக்கோளும் அதனை எய்தும் தவமும் ஒழுக்கமும் இல்லாக் குழுவினரை நீங்கும் நினைப்பினை நீங்கான்; அடியவர் உள்ளத்தில் அமுதாகிச் சிவமாக்கும் தன்மையன். உலகபந்தங்களால் வரும் பிறவிக் கடலைத் தூர்ப்பவன். வினைப் பயனாகக் கருவில் தோன்றிப் பிறந்து வளர்ந்து தீய ஒழுக்கங்களால் விரைவில் மூப்புற்று. இறவாமல் தன் தொண்டர்களைக் காப்பவன். இராவணனை அடர்த்துப் பன்றிப்பின் சென்ற திருவடிகளைக் கொண்டு தன் அடியவர்களுக்குத் தீக்கை நல்குபவன். அதன் பயனாக வீண்முயற்சியில் ஈடுபடும் ஒருவனுக்கு யாரோ எப்பொழுதோ இட்டுச் சென்ற பொன் முடிப்புக் கிடைத்தது போலத் தன் திருவடிகுத் தொண்டு செய்யும் பேறு அருள்பவன். அத்தொண்டின் பயனாக அவர் தம் பிரார்த்த வினைகள் உடலுமாய் கழிய; ஆகாமியம் ஏறு தொழியும்; வீடுபேறு எய்துவர். இத்துணைச் சிறந்த இறைவன் தில்லையில் என்னைத் தன் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டான் அதற்கு நான் செய்த தவம் இருந்தவாறு என்னே!

தலவிசேடம்

தில்லை — கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

41. அற்புதப்பத்து திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (அநுபவமாற்றமே)

நம் அடிகள் பாண்டியமன்னனிடம் விடைபெற்று மதுரையினின்றும் நீங்கித் திருப்பெருந்துறையில் தவ முயன்றிருந்துழி, உலகினர் வாழ்க்கைக்கடலில் வீழ்ந்து துன்புறல் கண்டு, தாம் அவ்வாறு துன்புருவண்ணம் இறைவன், தம்மை ஆட்கொண்டு உய்த்த பேரருளின் திறம் நினைந்து அற்புதப்பத்தாகிய இப்பகுதியை அருளிச்செய்து நெஞ்சம் நெகிழ்வாராயினார்கள். “அதிசயம்” என்பது ஒரு பொருள் இயல்பாகத் தோன்றுவதினின்றும் பன்மடங்கு பெரிதாகத் தோன்றல். எடுத்துக்காட்டு, ஒரு சுண்டைக்காய் மாதுளம் கனி அளவில் பருத்துக் காய்ப்பது. “அற்புதம்” என்பது ஒரு நிகழ்ச்சி உலகில் வேறு எங்கும் காணப்படாது, இயற்கைக்கு மாறாக நிகழ்வது. இது திருவருளால் மட்டுமே நிகழ்வதாகும். அரவு தீண்டி இறந்த பூம்பாவையின் உடல் தகனம் செய்யப்பட்ட சாம்பல் ஐந்தாண்டுகள் சென்றபின் ஆளுடைய பிள்ளையாரின் திருப்பதிகத்தால் மீண்டும் உயிர் பெற்றுச் சென்ற ஐந்தாண்டு வளர்ச்சியுடன் எழுதல் அற்புதம். முன்னர் 26-ம் பகுதி அசிசயப்பத்து என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க, ஈண்டு,

தய்யா தத்தன தானன தானன
தய்யா தத்தன தானன தானன
தய்யா தத்தன தானன தானன - தனதான

ஒய்யா ரச்சிலை யாமென வாசனை
மெய்யா ரப்பணி பூஷண மாலைக
ளுய்யா நற்கலை யேகொடு மாமத- விதமாகி

ஓவ்வா ரிப்படி யோரென வேயிரு
கையா ரக்கனை மோதிர மேய்பல
உள்ளார் செப்பிட ஏழுற நாளிலு - முடல்பேணிச்

செய்வா ரிப்படி யேபல வாணிப
மிய்யா ரிப்பண மேயொரு காசுடை
செய்யார் சற்பனை காரார்பி சாசரு - னடிபேணச்

செய்வா ரிற்படு நானொரு பாதகன்
மெய்யா எப்படி யோர்கரை சேர்வது
செய்யா ஈழ்புத மேபெற வேளாப்பொரு - ளருள்வாயே

மையா ரக்கிரி யேபொடி யாய்விட
பொய்சூ ரப்பதி யேகெட வானவர்
வையாய் பொற்சர னாவென வேதொழ - விரும்வேலா

வையா ளிப்பரி வாகன மாகொரு
துவ்வா ழிக்கட லேழ்மலை தூளிசெய்
மைபோ லக்கதி ரேய்நிற மாகிய - மயில்வாழ்வே

தெய்வா னைக்கர சேகுற மான்மகிழ்
செய்யா முத்தமி ழாகர னேபுகழ்
தெய்வீ கப்பர மாகுரு வேயென - விருதூதத்

திய்யா ரக்கழு வேறிட நீறிடு
கையா வற்புத னேபிர மாரபு
செய்கா ழிப்பதி வாழ்முரு காகரர் - பெருமானே

(திருப்புகழ் 313)

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

569. மைய லாயிந்த மண்ணிடை வாழ்வெனு
மாழியு லகப்பட்டுத்
தைய லாரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான்
தலைதடு மாருமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன்
பொன்னடி யிணைகாட்டி
மெய்ய னாய்வெளி காட்டிமுன் னின்றதோ
ரற்புதம் விளம்பேனே

க

(இ-ள்)

மையல் காரணமாக இந்நிலவுலக வாழ்க்கை என்னும் கடலுள் அகப்பட்டு; மகளிர் இன்பம் என்ற நீர்ச்சுழியில் வீழ்ந்து, முறை மாறாக வாழாமலும்; நிலையற்ற உலகியற் பற்றுகள் என்னை விட்டொழியும் வண்ணக், திருவருள் பாலித்துத் தன் பொன் போன்ற இரு திருவடிகளையும் காட்டியருளி, மெய்ப் பொருளாகிய பரவெளியைக் காணுமாறு என் கண் முன் நின்ற இறைவனின் ஒப்பற்ற அற்புதச்செயலை எவ்வாறு கூறுவேன்.!

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மையல் — மோகம். இஃது ஆணவமல காரியமாகிய அறியாமையால் விளைவது.

மண்ணிடை வாழ்வு — உயிர், உலகிற் பிறந்ததும் உடலோடு கூடி உயிரை மயக்குவது மையல், ஆகலின் மண்ணிடை மையலாய் என்றார்.

வாழ்வு — உலகில் நுகரும் இன்பதுன்பங்கள். இஃது எல்லையும் இடையீடு மின்றிப் பரந்து கிடத்தலின் ஆழி என்றார்.

அகப்பட்டு — கடலின் பரப்பிலும் ஆழத்திலும் சிக்கி.

தையல் — அழகு; உரிச்சொல். அழகுள்ள மகளிர் என்றவாறு, விலைமகளிரை குறித்து நின்றது.

சுழித்தலைப்பட்டு - கடலில் அகப்பட்டோரும் ஒருகால் அலைகளினால் உந்தப்பட்டு கரை சேர்ந்துய்வர். சுழியினப்பட்டோர், அதனுள்ளே சுழன்று சுழன்று ஆழ்ந்தும் மேல் வந்தும் முடிவில் மூழ்கி அழிவர். வாழ்க்கையாகிய கடலில் பெண்ணாகிய சுழியில் பட்டோரும் அவ்வாறே தலைதடுமாறுவர் என்றவாறு .

உலகில் எவ்வாறு வாழ வேண்டுமோ, அவ்வாறு வாழாமல், மாறி வாழ்தலைத் “தலையால் நடத்தல்” என்பர் உலகர். முன்னரும் 400-ம் திருப்பாட்டில் “தலையினால் நடந்தேன்”, என்றருளியது காண்க.

இப்பத்தின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பின் தோற்றுவாயாக Dr.G.U.Pope கூறியவை நம் மறுப்புக்குரியன. அவை பற்றி திருவாசகமணி K.M.பாலசுப்ரமணியம் திறம்படமறுத்துள்ளார். இம்மறுப்பே போதுமானது இவர்கள் இருவர் திருவாசக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூல்களும் இன்று கிடைப்பது அரிதாக உள்ளது. ஆதலின் அன்பர்கள் வசதிக்காக அப்பகுதிகளை தந்துள்ளோம்.

“Dr.G.U.Pope” The Thiruvagasam Page 308:-

The three things which a saiva saint has to get free from are sensual passion, wrath and the infatuation that regards the phenomenal as the real. Our Sage seems never to have been troubled with wrathful tendencies: and, infact, must have been a very gentle and sweet -tempered man ; but it must be remembered that at the time of his conversion he was yet in his early youth, the Prime Minister and favourite of the great Pandian king, the virtul ruler of the ancient realm, boasting a pure and lofty lineage, of prepossessing appearance and manner, instinct with the glow of a poet's enthusiam; and, infact, possessing all that the phenomenal world has to give. Remembering, too, the tone and manners of his time and people, it is not to be wondered at that his poem makes acknowledgment of a previous utter absorption in wordly

enjoyments, and a habit of mental infatuation, - apparently absolute. From the first and Third of the trio of evils, he had very little chance, humanly speaking, of ever becoming free. Yet the history tells that he had previously sought for light, had consulted teachers of many systems, and had waited in darkness and in bonds for the coming of the Master whose service should be "perfect freedom" from sensual thralldom. This poem is his thanks giving for (what he belives to be) his final deliverance. It will be noted that he dwells with persistent monotony on one theme; he is free, the time has not yet come for analysis of his feelings or for considering his future career. There is here an almost entire absence of mythology, - the one idea of God that he has before him is the loving Guru whose feet have crowned the suppliants head, even Uma, the mother, is not mentioned or alluded to, he utters no invitation to others to join him in praise ; his is a glad ness with which no stranger can inter meddle.

இதற்கு மேல் திருவாசகமணி அவர்களின் குறிப்புக்கள்:-

THIRUVACHAKAM OF SAINT MANICKAVACHAKAR. Page 514.

Now, Coming to in Dr.Pope's introduction to this Chapter, we have to confess a feeling of digust and nausea at the painful necessity forced on us to contradict or differ from that pious Christian and a friend of the Tamils. yet, our sense of obligation and duty to the Saint and truth is greater still. As the proverb goes, "Soacrates is my friend but truth is greater." - Still we beg our readers pardon for this our last defence of Saint Manickavachakar agains a final charge or rather the same charge of licenciousness repeated once more by our Doctor.

For, Says the Doctor : "The three things which a Saiva saint has to get free from sensual passion, wrath and the infatuation that regards the phenomenal as the real".

Then absolving the Saint of the second sin of wrath, the Doctor observes: "From the first and third of the trio of evils, he had very little chance, humanly speaking of ever becoming free." "Remembering, too" says a little before the previous line, "the tone and manners of his time and people, it is not to be wondered at that his poem makes acknowledgement of a previous utter absorption in wordly enjoyments, and a habit of mental infatuation - apparently absolute...This poem is his thanks giving for (what he belives to be) his friend deliverance"

Now, we do not want to argue about the correctness of the opinion expressed by Dr.Pope except to refer our records again to our remarks made in the more under chapter VI. A

“அற்புதம் செயலை எவ்வாறு கூறுவேன்” என்றமையால் இப்பதிகக் கருத்தானது அநுபவமாற்றமுமை பெற்றும். இனி வரும் பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கொள்க. மையலாமிந்த - பொய்யெலாங் கெட பொன் மலரடி காட்டி - என்பன சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடங்கள்.

570. ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாததோ
 ரியல்பொடும் வணங்காதே
 சாந்த மார்முலைத் தையனல் லாரொடுந்
 தலைதடு மாருகிப்
 போந்தி யான்றுயர் புகாவண மருள்செய்து
 பொற்கழ லிணைகாட்டி
 வேந்த னாய்வெளி யேயென்முன் நின்றதோ
 ரற்புதம் விளம்பேனே.

2

(இ-ள்)

பொருந்திய சிறந்த பூக்களைச் சாத்தி நியமந் தவறாமல் பூசனை புரியாது; சந்தனக் குழம்பு மலிந்த கொங்கையரான மங்கையருடன் கலந்து முறை மாறி வாழ்ந்து, நான் துன்பத்தில் புகாத வண்ணம், திருவருள் பாலித்துப் பொன்

போன்ற திருவடித் துணையின் காட்சி நல்கி அரசனாகப் பரவெளியில் என் முன் நின்ற ஒப்பற்ற அற்புதத்தை எவ்வாறு கூறவல்லேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

ஏய்ந்த மாமலர் இட்டு - ஏய்ந்த - சிவபூசனைக்கு உரியனவாகச் சிவாகமங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள மலர்கள். இயைந்த எனக் கொண்டு கிடைத்த மலர்களை தூவி எனலுமாம். 'நாறும் பூவும் நாதர்க்காம்' 'நாறும்பூவும் நாதர்க்காம்' என்ற புஷ்ப விதிக்கணங்க விதித்தமலர்கள் கிட்டாத, காலத்தில் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு கிட்டாதவற்றை அன்பினால் நிரப்பிப் பூசிக்க என்றவாறுமாம்.

மாமலர் - சிவபூசனைக்கு பயன்படுவதால் அம்மலர் விதிப்படி கிட்டாத மலராயினும் பெருமை பொருந்திய மலராயிற்று. **மா** - திருமகள் எனக்கொண்டு அவள் தங்கும் தாமரை மலர்களைத் தேடிப் பூசிக்க எனலுமாம்.

முட்டாது ஓர் இயல் பொடும் - முட்டுதல் - தடைபடுதல். தடைவரின் அதனை விலக்கி இறைவனை வழிபடுதல். இதனைச் "சிரத்தை" என்பர். சண்டேச நாயனார் சிவபூசை புரிந்துழித் தந்தையால் வந்த தடையை விலக்கிப் பூசனையைத் தொடர்ந்தது நினைக, ஈண்டு.

திருச்சிற்றம்பலம்

நறைகொண்ட மலர்தூவி விரையளிப்ப நாடோறும்
முறைகொண்டு நின்றடியார் முட்டாமே பணிசெய்யச்
சிறைகொண்ட வண்டறையுஞ் செங்காட்டங் குடியதனுள்
கறைகொண்ட கண்டத்தான் கணபதீச் சரத்தானே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-61-1)

என்பது காண்க.

இயல் பொடும் வணங்குதல் - நாடோறும் வாழ்வில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு கடமையாகப் பூசைபுரிதல்.

சந்தமார் முலைத்தையல் நல்லார் — இவர்கள் விலைமகளிர் என்பதை முன் பாட்டில் விளக்கினோம். சந்தமார் முலை — ஆடவரை மயக்கித் தம்பால் ஈர்க்கச் செய்து கொள்ளும் ஒப்பனை குறித்தவாறு. நல்லார் - என்ற பன்மையும் நோக்குக, சிவபூசையில் மனம் செல்லாதவாறு அலைப்பவர் என்றவாறு.

தலைதடுமாறு ஆகி — 569-ம் திருப்பாடலில் உரைத்தவை காண்க.

போந்து — அவர்கள் என்னை நாடாதொழியினும் நானே அவர்களை வலியத்தேடிச் சென்று எனலுமாம்.

புகாவண்ணம் — புகுதல் பற்றி முன்னம் 15 முதல் 561 வரையுள்ள பல திருப்பாடல்களில் ஆங்காங்குரைத்தவை காண்க.

அருள்செய்து : தடுத்தாட் கொண்டு - என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

வேந்தனாய் — மக்களை நன்னெறியில் ஒழுக செய்யும் அதிகாரமுள்ள அரசனாய், குருவாய் எனலுமாம்.

வெளியே — மறைந்திராமல் கட்புலனுக்குத் தெரியும் வண்ணம் என்பாருமுண்டு; இதனை “பிரத்தியட்சமாய்”- என்பர் வட நூலார்.

மாமுலை — கழலவை என்பன சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடங்கள்.

571. நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து

நானென தெனுமாயக்

கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக்

கழறியே திரிவேனைப்

பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய

வரும்பொரு ளடியேனை

யடித்த டித்தக் காரமுன் தீற்றிய

வற்புத மறியேனே

௩

(இ-ள்)

அப்பெருமை பொருந்திய மறைகள் தேடிய அரும்பொருளாகிய சிவம்; நில உலகில் பல பொய்ம்மைகளைச் செய்து மெய்யன்பன் போல நடித்து, “நான்; எனது” என்னும் பற்றுக்களாகிய பாம்புகள் கடித்த நிலையில் நஞ்சுக்கு

முறிவு தேடாமல், என் பழைய செயல்களையே கூறித் திரிகின்ற என்னைப் பற்றிப் பன்முறை அடித்து சருக்கரையை ஊட்டிய அற்புதத்தின் இயல்பை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “அப்பெருமறை தேடிய அரும் பொருள் மண்ணிடைப் பல பொய்யினைச் செய்து”, நடித்து, “நான்” “எனது” எனும் மாயக் கடித்த வாயிலே நின்று முன் வினை மிகக் கழறியே திரிவேனைப் பிடித்து; அடியேனை அடித்து அடித்து அக்காரம் தீற்றிய அற்புதம் அறியேனே”,- என்று அன்னுயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அப்பெருமறை தேடிய அரும்பொருள் - எல்லா நூல்களும் அஃது எனச் சுட்டுதற்கு அரிய பெருமை வாய்ந்த வேதங்கள்*

மண்ணிடைப் பல பொய்யினை செய்து நடித்து - மண்ணிடை - சுவர்க்க நரகங்கள் புண்ணிய பாவச் செயல்களின் பயன்களை நுகர்த்தற்குரிய இடங்களாகலின், அங்கு நடிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து வினைகளை ஈட்டும் இடம் மண்ணுலகாதலின் இங்குப் புண்ணிய வினைகளைச் செய்து புண்ணியம் ஈட்டாமல் பல பொய்மைகளைச் செய்து புண்ணியங்களை செய்பவனைப் போல நடித்தான் என்றவாறு.

நடித்து - உண்மையில்லாதவனை உண்மை போலக் காட்டி என்றவாறு,

* The great Vedas: Thus did a young french student of the Vedas, Jean Le Mee write about the vedas:-

"Precious stones or durable materials - gold, silver, bronze, marble, bronz or granite have been used by ancient people in an attempt to immortalize themselves. Not so however the ancient vedic Aryans. They turned to what seem, to most volitile and insubstantial material of all the spoken word.....

The pyramids have been eroded by the desert wind, the marble broken by earthquakes, and the gold stolen by robbers, while the Vedas is recited daily by an unbroken chain of generations travelling like a great wave through the living substance of mind"

- Quoted by Navaratna S. Rajaram

(TIRUVACHAKAM - Tamil and English translation

T.N. Ramachandran - Page 565 - 566. By Sekkizhaar Adi - Podi

வினேமிக - முன்பு ஈட்டியுள்ள சஞ்சித வினையின் அளவைக் குறைப்பதற்காக அதில் ஒரு பகுதியாக நுகர்ந்து வந்து பிரார்த்த வினையை நுகர்வதனால் சஞ்சிதத்தின் அளவை குறைக்காமல் புதிய வினைகளை மிகச் செய்து, நுகரவேண்டிய வினையின் அளவை மேலும் மிகச் செய்து.

கழறியே திரிவேனை - ஆன்றோர்களால் இடித்துரைக்கப்பட்டுத் திரிவேனை, பிறரை வன்சொல் பேசியே திரிவேனை எனலுமாம்.

முன் நின்று - நான் தேடாமல் அவன் தானாகவே வலிய என் முன் வந்து. வேதத்துக்கு படர்க்கையாயிருந்தோன், எனக்கு முன்னிலையாகி. நம் அடிகள் சரித அகச்சான்று.

பிடித்து - நான் செல்லும் வழியில் என் எதிர்நின்று என்னைத் தடுத்தருளி. முன்னர் 108 - ம் திருப்பாடலும் அதன் கீழுரைத்தவையும் நினைக,

“நான்” “எனது” எனும் மாயம் - பொய். ஈண்டு, நிலையற்ற பொருள்களின் மேல் வைத்த பற்றைக் குறித்தது.

இங்கு, ‘மேமேதி பத்யதே ஜந்துர் தீர்ம

மேதி விமுஜ்யதே’ (“எனது” என்பதனாலே ஜீவன் கட்டப்படுகின்றது) என்ற வராகோப நிஷத் வசனம் நினைக.

அடித்து அடித் தக்காரம் தீற்றிய - நோயுற்ற குழந்தை நலம்பெற அன்னை மருந்து ஊட்டுவள். அது கசப்பாக இருப்பின், குழந்தை உட்கொள்ள மறுக்கும்; அதன் நலன்கருதி அன்னை அதற்கு அடித்து மருந்தூட்டுவள். மதுரச் சுவையுள்ள மருந்தை குழந்தையே விரும்பியுண்ணும்; அடித்து ஊட்டவேண்டிய தேவையில்லை. ஈண்டு, ஊட்டியது மதுரச் சுவை மலிந்த சருக்கரை; அதனைப் பன்முறை அடித்து ஊட்டவேண்டிய காரணம் என்னை? சருக்கரை, ஈண்டுத் திருவருளாகிய அமுதம் குறித்து நின்றது. உலகப்பற்றுகிய “நான்” “எனது” எனும் நோய் திருவருளாகிய அமுதத்தின் மதுரச் சுவையினைக் கசப்பாகக் காட்டியது. எனவே, பன்முறை அடித்து ஊட்ட வேண்டியதாயிற்று.

அக்காரம் - சருக்கரை, சருக்கரைப் பொங்கலை “அக்கார வடிசில்” எனும் வைணவ வழக்குக் காண்க. மாயங்கடித்தவாய் - என்பதும் பாடம்.

சீர்காழித் தாண்டவராயர் அவர்களின் “திருவாசக வியாக்கியானம்” பதிப்புக்கு முன்றுபிரதிகள் கிடைத்தன. அவற்றுள் இரு பிரதிகள் ஒலேச்சுவடிகள். ஒன்று மட்டும் காகிதப்பிரதி. அவற்றில் ஒன்றில் மட்டும் அடித்தடித் தக்காரமுன் என்ற பாடம் காணப்படுகின்றது. குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடல் இலக்கண விதியாகலின் இதனையே ஈண்டுச் சரியான பாடமாகக் கொண்டோம்.

சீர்காழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் “திருவாசக வியாக்கியானம்” உட்பட இன்று கிடைக்கும் திருவாசகப் பதிப்புக்கள் அனைத்திலும் “அடித்தடித்து வக்காரம்” என்ற பிழையான பாடமே காணப்படுகிறது.*

தீற்றுதல் — உண்பித்தல். பிறவினைப் பொருளில் வந்தது.

572. பொருந்து மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
பொய்களே புகன்றுபோய்க்
கருங்கு ழுலினார் கண்களா லேறுண்டு
கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத்
திருவொடு மகலாதே
யருந்து ணைவனா யாண்டு கொண் டருளிய
வற்புத மறியேனே.

சு

* 1. “we meant all we suffer and by far more stripes than God lays on the suffer” - Robert Herrick.

2. “All Chastisements before we reach the grave
are bitter medicines, kindly sent to save” - Rev. Walter Harte.

(இ-ள்)

வந்து கூடும் இப் பிறப்பினையும் அடுத்து வந்து கூடவுள்ள மரணத்தினையும் அவற்றால் வரும் துன்பங்களையும் மனங்கொள்ளாது பொய்களையே விரும்பிக் கூறிச் சென்று கரிய கூந்தலுள்ள இளமகளிரின் கண்களால் ஊறுபட்டுச் செயலற்றுக் கிடக்கக் கடவோனாகிய என்னை, இயல்பாகவே திருத்தமாகவுள்ள அழகிய திருவடிகளின் சிலம்புகள் ஒலிக்க அருட்சக்தியுடன் எழுந்தருளி, என்னை விட்டு நீங்காமல் அரிய துணைவனாக ஆட்கொண்டருளிய அற்புதத்தின் இயல்பை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பொருத்தம் — வந்து கூடிய இப்பிறப்பும் இனி வந்து கூடும் இறப்பும் என ஈறிடத்தும்சூட்டுக.

ஏறுண்டு — தாக்குண்டு. கண்களை வாளாகக் கூறும் மரபு பற்றி ஏறுண்டு என்றார். இளம்பரத்தையர், “கலவி செய்து கருங்குழலில் துஞ்சலாமென்று கண்களாற் காட்ட அதனால் ஏறுண்டு” என்றவாறு.

கிடப்பேனை — முன்னம் 1551 ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தான்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க. கிட - துணைவினை. உழல்வேனை உழலும் இயல்பினகிய என்னை எனலுமாம். நஞ்சூட்டிய வாளினால் ஏறுண்டோர் கலங்கித் துன்புற்று வாளா கிடத்தலன்றி விரைவில் இறவார். ஆதலின் கலங்கியே கிடப்பேனை என்றார்.

திருந்து சேவடி — என்னைத் திருத்தும் சேவடி எனலுமாம். சேவடி - தாமரை மலர் போன்று சிவந்த வண்ணமும் வடிவமுமுள்ள அடி என்றவாறு.

சிலம்பீட ஒலிக்க — தாம் என்னை நோக்கி வருவதை முன்னதாகவே ஒலியினால் அறிவித்து என்னை “அஞ்சற்க” “வருகின்றோம்” என்று தேற்ற.

திருவொடும் — அருள்பாலிக்க வருகின்றாராகவின் திருவருட் சத்தியாகிய பரமேசுவரியுடன் எழுந்தருளுதல் குறித்தவாறு.

அகலாதே அருந்துணைவனாய் ஆண்டு கொண்டு; - ஆட்கொண்ட பின்பும் என்னைவிட்டு நீங்காமல் அரிய துணைவனாக உடனிருந்து. முன்னம் 102-ம் திருப்பாடலில் “துணையாளன்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

573. மாடுஞ் சுற்றமு மற்றுள போகமுங்
மங்கையர் தம்மோடுங்
கூடி யங்குள குணங்களா லேறுண்டு
குலாவியே திரிவேளை
வீடு தந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட
மென்மலர்க் கழல்காட்டி
யாடு வித்தென தகம் புகுந்தாண்டதோ
ரற்புத மறியேனே.

ரு

(இ-ள்)

செல்வமும் உலகியற் சுற்றமும் ஏனைய போகப் பொருள்களும் பரத்தையர் தொடர்பால் வரும் இன்பங்களுடன் எய்தி, ஆங்குள்ள இயல்பாகிய இன்பங்களால் எற்றுண்டு அவற்றைக் கொண்டாடித் திரியக் கடவேனாகிய என்னை, அத்தீய தொழில்கள் ஒழியும் வண்ணம் மெல்லிய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைக் காணச் செய்து, ஞான நெறியிற் செலுத்தி என் நெஞ்சமே தன் திருக்கோயிலாகக் கொண்டெழுந்தருளிப் பர போக மாகிய வீட்டின்பம் நல்கி ஆட்கொண்ட நிகரற்ற அற்புதத்தின் இயல்பை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மாடு — செல்வம், பொன், நவமணிகள், கால்நடைகள், தானியங்கள், விளைநிலம் ஆகிய அனைத்தையும் செல்வமாகக் குறித்தல் மரபு.

மற்றுள்ள போகம் — அறுசுவை உண்டி; உடைகள் அணிகலன்கள்,

மாலே சந்தனம், ஊர்திகள் போன்றவை.

மங்கையர் தம்மொடும் — ஒரு உருபு உயர்வின் பொருட்டு. அங்குள்ள குணங்களால் - மாடு முதலிய ஒவ்வொன்றிலும் எய்தும் இன்பங்களால்.

வெம் தெரழில் வீட்டி — மென் மலர்க் கழல் காட்டி - மென் மலர்க் கழல் காட்டியதால் வெந்தொழில் வீழ்ந்தது என்றவாறு.

கழல் — தானியாகு பெயராகத் திருவடிகளைக் குறித்து நின்றது. கொடிய பாசங்களை வென்று ஆன்மாக்களை உய்வித்தலால் திருவடிகள் வீரக்கழல் அணியப் பெற்றன.

ஆடுவீத்து — ஆன்மாவின் மேலேத் தவத்தால் இறைவன் மானிடச்சட்டை தாங்கிக் குருவாக வந்து ஆட்கொண்டு ஞானத்தைக் காட்டுகின்றான். அஃது உண்மை ஞானத்தில் ஞானமாகும். ஈண்டுத் திருவடிகளாக ஓதப்பட்டன, அந்த ஞானத்தின் வழி ஒழுகுதலைக் குறித்து நின்றது.

வீடு தந்து — திருவடிகளாகிய ஞானத்தின் வழி ஒழுகுதல் சாதனம்; அதன் பயன் வீடு பேறெய்துதல். அஃதாவது தத்துவங் கடந்த பரவெளியில் இறைவனுடன் கலந்து வீட்டின்பமாகிய பேரின்பத்தைத் திரிபுடியின்றித் திருவருள் ஊட்ட நுகர்தல். அஃது உறுதி யாதலின் “வீடு தந்து” என இறந்த காலத்தில் கூறினார்.

574.

வணங்கு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது

மங்கையர் தம்மோடும்

பிணைந்து வாயிதழ்ப் பெருவெள்ளத் தழுந்தி நான்

பித்தனாய்த் திரிவேனைக்

குணங்க ளுங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல்

கோமளத் தொடுங்கூடி

அணைந்து வந்தெனை யாண்டுகொண் டருளிய

வற்புத மறியேனே.

(இ-ள்)

சிவபரஞ்சுடரை வணங்குதற்கு ஏதுவாக உள்ள இந்தப் பிறப்பையும் இதனைத் தொடர்ந்து வரும் மரணத்தையும் மனங்கொள்ளாமல் பரத்தையருடன் இரண்டறக் கலந்து, அவர்கள் உமிழ் நீராகிய பெரிய வெள்ளத்துள் மூழ்கிப் பித்தனாகிக் குறிக்கோளில்லாமல் திரியக் கடவேனாகிய என்னை, மாயா குணரகிதனாகவும் எண் குணக் கடலாகவும் உள்ளவனுமாகிய இறைவன்; அம்பிகையாகிய திருவருளையே தன்வடிவமாகக் கொண்டு என்னைத் தேடிவந்து, அடிமை கொண்டருளிய அற்புதத்தின் இயல்பை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வணங்கும் - பிறவியின் பயன் இறைவனை வணங்குதல் என்றலுமாம். முன்னம் 17-ம் திருப்பாடலுரையில் “நலமலர்,” “இருந்தும்” என்பவற்றின் கீழொத்தாண்ட திருக்குறள் (9), திருமுறை (5-90-5), - போற்றித் திருவகவல் 38-ன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் (2) ஆகியவை காண்க.

இவ்வாறன்றிச் சிவபெருமானை வணங்குதற்காகக் கிடைத்த இப்பிறப்பு வணங்கத் தக்கது எனலுமாம், இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

நேச நிறைந்த உள்ளத்தால்

நீல நிறைந்த மணிகண்டத்

தீசன் அடியார் பெருமையினை

எல்லா வயிருந் தொழுவெடுத்துத்

தேச முய்யத் திருத் தொண்டத்

தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்

வாச மலர்மென் கழல் வணங்க

வந்த பிறப்பை வணங்குவாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - சண்டேச நாயனார் புராணம் 60)

என்றதிற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி, “மாறி மாறி வரும் பிறப்பும் இறப்பும்”, “கீழ்ப்படுத்தும் பிறப்பும் இறப்பும்” என்றும் பலவாறு உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

பிணைந்து — இஃது இணைவதிலும் அதிக ஆற்றலுடைய சொல். மங்கையர் செய்யும் தீவினைகளுக்குப் பொறுப்பேற்று (ஜாமீனாக) நின்றலால் பிணைந்து - என்றார். பிணையாக நின்றல் என்றவாறு.

வாய் இதழ்ப் பெருவெள்ளம் — உமிழ் நீர் சிறிதளவே ஊறு மாயினும், பரத்தையர் பலரிடம் பல காலம் சிறிது சிறிதாக ஊறிய உமிழ்நீர் என்று குறிக்கப் பெருவெள்ளம் என்றார்.

அழுந்தி — வெள்ளத்தில் வீழ்ந்தார் நீந்திக் கரையேர முயலாமல் அதிலேயே மேலும் ஆழ்ந்து. இது பித்தரின் செயல் என்றவாறு.

பித்தனாய் — செய்தற்குரிய சிவ வணக்கத்தைச் செய்யாமல் பரத்தையர் மயக்கில் மேலும் மேலும் அழுந்துதல்.

திரிதல் — குறிக்கோளில்லாது சரிதல் — இது பித்தரின் செயல்.

குணங்களும் குறிகளும் இலாக் குணக்கடல் - மாயாகாரியங்களாகிய சத்துவம், இராஜசம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்கள் இல்லாதவனும், மாயைக்கு அப்பாற்பட்டவனும் எண் குணப் பேராழியாக உள்ளவனுமாகிய சிவ பரஞ்சுடர். இவன், அயன், திருமால், உருத்திரனாகிய மும் மூர்த்திகளையும் கடந்து நான்காவது மூர்த்தியாக உள்ளவன்.

இவனைச் “சதுர்த்தன்” என்று மறைகள் வழத்துகின்றன.

குறிகளும் இலா — “ஆண், பெண், அலி” என்று பாகுபடுத்த இயலாது சிவலிங்க வடிவமாக உள்ளவன். பித்தனாய்த் திரிவேனைக் குணக் கடலாக உள்ளவன் வந்து ஆண்டு கொண்டான் என்றது நயம்.

வந்து — மலப்பிணிப்புள்ள ஆன்மா, இறைவனைத் தேடிக் கண்டு அவனிருப்பிடம் சென்று சேரும் ஆற்றலற்றது. குணக்கடலாகிய இறைவன் தன் பேரருளினால் தானே ஆன்மாவிடம் வந்து அருள் செய்வான் எனும்

ஞானசாத்திர முடிவு நினைக. இது நம் அடிகளின் சரித அகச் சான்றதலும் காண்க.

கோமளம் — மென்மை. ஈண்டு அருட்சக்தி குறித்து நின்றது. இறைவனின் எண்குணங்களில் ஒன்றான பேரருளே “அம்பிகை” யாக உருவகம் செய்தல் மரபு. இறைவனுக்குத் தனியாக வடிவமில்லை. ஆன்மாக்கள் மேல் அவன் கொண்ட பேரருளால் அவை தன்னை வழிபட்டுய்ய வேண்டிப் பேரருளையே வடிவமாகத் தாங்கி வருகின்றான், எனவே அவன் தாங்கும் வடிவங்கள் அனைத்தும் பேரருளே. ஈண்டு நம் அடிகளை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டுப் பேரருளையே குரு வடிவமாகக் கொண்டு வருகின்றான். எனவே, ஈண்டுக் “கோமளம்” என்றது அவன் தாங்கி வந்த பேரருளாலான “குரு வடிவம்” என்று கொள்க.

575. இப்பி றப்பினி லிணைமலர் கொய்துநா
 னியல் பொடஞ் செழுத் தோதித்
 தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாது நான்
 றடமுலை யார் தங்கள்
 மைப்பு லாங்கண்ணு லேறுண்டு கிடப்பேனை
 மலரடி யிணைகாட்டி
 யப்ப னென்னைவந் தாண்டு கொண்டருளிய
 வற்புத மறியேனே.

௭

(இ-ள்) கிடைத்தற்கரிய இந்த மானிடப் பிறப்பிலே சிவபரஞ்சுடரின் திருவடிகளை ஒத்த தாமரை மலர்களைத் தேடிப் பறித்து வந்து நான் மனமும் வாக்கும் உடம்பும் தூய்மையாகத் திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்துத் தவிராமல் இறைவன் திருவடிகளில் சூட்டாது; நான் பருத்த கொங்கைகளுள்ள பரத்தையரின் கருநிறம் பரந்த விழிகளினால் தாக்குற்றுக் கிடக்கக் கடவோனாகிய என்னைத் தன் தாமரை மலர்கள் போன்ற இரு திருவடிகளையுங் காணச் செய்து என் தந்தையாகிய சிவபெருமான்; தானாகவே என்னைத் தேடிவந்து தன் அடிமையாக்கிக் கொண்டு அருள்பாலித்த அற்புதத்தின் இயல்பினை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

இப்பிறப்பினில் - சிவ பெருமானை வணங்குவதற்காக எனக்கு வாய்த்த இப்பிறவியிலேயே - எனலுமாம்.

இணை மலர் - முன்னம் 368-ம் திருப்பாடலில் “இணை துணை மலர் கொண்டு” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க. இணை மலர் என்பதனை வினைத் தொகையாகக் கொண்டு இணைந்த மலர்களாலான மாலே எனலுமாம்.

இயல்பொடு - மனமும் வாக்கும் உடலும் தூய்மை செய்து கொண்ட பிறகு தூய்மையாக. இத்தூய்மைகள் முறையே திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்துத் தியானம் செய்தல்; திருமுறைகளை ஒதித் துதித்தல்; நீராடித் திருநீறணிதல் என்பவற்றால் எய்தப் பெறுவன.

பொற் கழற்கு இடாது - பொற்கழல் - பொன் - களிம்பு இல்லாதது. உலகியற் பொருள்கள் வேறு எவற்றையும் வாங்கும் மதிப்புள்ளது. இறைவன் திருவடி இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கியது; எய்திய ஆன்மாவுக்கு வீடு பேருகிய செல்வத்தை எய்துவிப்பது என்பன நினைக.

கழல்-முன்னம் 573-ம் திருப்பாட்டில் “கழல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க..

பொற்கழற்கு இடாது - திருவடிகளில் சூட்டாது. இந்த எதிர் மறையை இணை மலர் கொய்யாது; இயல்பொடஞ் செழுத் தோதாது என்று முற்பகுதிகளுக்கும் பொருள் செய்க.

இறைவன் திருவடிகளில் சூட்டாது பரத்தையர் கூந்தலில் சூட்டக் கடவுவோனாகிய நான் எனலுமாம்.

தப்பிலாது - மந்திரலோபம், கிரியாலோபம், திரவியலோபம், முதலிய குறைகள் இல்லாமல் எனலுமாம்.

மைப்பு உலாம்கண் மைப்பு - கருமுகில் என்றும் உலவு என்பது உலாம் என்றாயிற்று என்றும் கொண்டு, உலாவுகின்ற கரு முகில்கள் போன்ற விழிகளுள்ள பரத்தையர் என்றுரைப்பாருமுண்டு. பரத்தையர் கண்கள் உலாவுதல் காமுகர் பலரை ஈர்ப்பதற்காக.

இவை தெளிந்த மனத்திலும் கருமை நிறம் படர்விக்கும் இயல்பின என்பர் - கவியரசு என்பர்.

ஏறுண்டு - 572-ம் திருப்பாட்டில் உரைத்தவை காண்க.

மலரடி இணை - செயலற்றுக் கிடப்பேனை மலர்விக்கும் தாமரைமலர்கள் போன்ற திருவடிகள் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

காட்டி ஆண்டு கொண்ட - 574-ம் திருப்பாடலில் “வந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

576. ஊச லாட்டுமில் வுடலுயி ராயின
 விருவினை யறுத்தென்னை
 யோசை யாலுணர் வார்க்குணர் வரியவ
 னுணர்வுதந் தொளியாக்கிப்
 பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன்
 பரம்பெருங் கருணையா
 லாசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய
 வற்புத மறியேனே.

அ

(இ-ள்)

ஒலிக் கூட்டமான நூல்கள் என்னும் பாச ஞானத்தால் அறிய முயல்கின்றவர்களுக்கு அறிய இயலாதவனாகிய சிவபெருமான்; என்னுடைய உடல் உயிரானவற்றை ஊசலாட்டுகின்ற இரு வினைகளாகிய கயிற்றை அறுத்து; அவனை நான் அறிவதற்கு எனக்கு உணர்வை நல்கி; என் அறிவை ஞானமுடையதாக்கி; என் அவாவையும் அதற்குக் காரணமானவற்றையும் நீக்கி; உயர்வற உயர்ந்த தன் மேலான பேரருளால் என் ஆசையை நிறைவேற்றித்

தன் அடியவர் குழுவில் சேர்த்த அற்புதத்தின் இயல்பினை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் இரண்டாம் அடியில் உள்ள, “ஓசையால் உணர்வோர்க்கு உணர்வு அரியவன்”, - என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

ஓசையால் உணர்வோர்க்கு உணர்வு அரியவன் - ஓசை - சொற்கள். “சொற்பதமுங் கடந்து நின்ற சொலற்கரிய சூழலாய்” - (திருமுறை 6-95-4) “சொற்கழிவு பாதமலர்” - (திருவாசகம் 164) என்பவை காண்க

என்னை - என்னுடைய. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு ஆறாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த உருபு மயக்கம் அடிக்குறிப்பு.

உணர்வு தந்து - முன்னர்ச் சிவபுராணம் 18-ல் “அவனருளாலே யவன்றான் வணங்கி” - என்றருளியது காண்க,

ஆசை தீர்த்து - பாசத்தை அறுத்தது போல ஆசையை அறுக்காது நிறைவேறச் செய்து என்றவாறு. பசி தீர்த்து; நீர் வேட்கை தீர்த்து என்பவற்றிற் போலக் கொள்க.

அடியாரில் கூட்டிய - பற்றறுக்கப்பட்ட பாசத்தின் வாசனை மீண்டும் வளர்ந்து முழுமலமாகி வந்து தாக்காமல் அடியார் குழுவின் நடுவில் இருக்கச் செய்து என்றவாறு. சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நினைக,

ஊசலாட்டும் - இரு வினைப்பயன்களை நுகரும் உயிர் சுவர்க்கம், மண்ணுலகம் நரகம் என்பவற்றில் போக்கு வரவு புரியும் செயலுக்கு ஊசலாடுதல் உவமை. ஊசல் முன்னேறிச் செல்வது சுவர்க்கத்தில் இன்பம் நுகர்தல். பிறகு தரை மட்டத்துக்கு வருதல் மண்ணுலகில் இரு வினைப்பயன்களையும் நுகர்தல். பிறகு பின் செல்ல நரகத்தில் தீவினைப்பயன்களை நுகர்தல் என்று பிரித்து மனங் கொள்க.

577. பொச்சை யானவிப் பிறவியிற் கிடந்துநான்
 புழுத்தலை நாய்போல
 விச்சை யாயின யேழையர்க் கேசெய்தங்
 கிணங்கியே திரிவேனை
 விச்ச கத்தரி யயனுமெட் டாததன்
 விரைமலர்க் கழல்காட்டி
 யச்ச னென்னையு மாண்டு கொண்டருளிய
 வற்புத மறியேனே.

கா

(இ-ள்)

காடாகிய பிறப்பு, வாழ்வு, இறப்புக்களில் தொடக்குண்டு; செயலற்ற நான்; புழுவைத் தலையிற் கொண்ட நாய் போலப் பரத்தையர் மாட்டு, அவர்கள் விரும்புவனவற்றையே செய்து குறிக்கோளிலாது அலையக் கடவோனாகிய என்னைச் சதுரப்பாட்டினரான திருமாலும் நான்முகனும் எய்தாதபூவையும் மணமுள்ள தாமரை மலர்கள் போன்றவையுமான தன் திருவடிகளைக் காணச் செய்து தந்தையாகிய சிவபெருமான் இழிந்தேனையும் அடிமை கொண்டு; அருள்பாலித்த அற்புதத்தின் இயல்பினை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பொச்சை — கடத்தற்கரியதாய் கடந்தே தீரவேண்டியதாய், கொடிய விலங்குகள் மலிந்ததாய், எல்லையற்றதாய்; அச்சமும் ஊறும் விளைப்பதாய் உள்ள காடு. ஈண்டு பிறப்பு, வாழ்வு, இறப்பு ஆகிய மூன்றுமான சம்சாரம் குறித்து நின்றது, பிறவியை மட்டும் குறிப்பதன்று, என்றது நினைக.

இக்காட்டில் மனமாகிய குரங்கும் காமக்குரோதமாகிய பாம்புகளும், தன்னலப் பேயும் வாழ்தல் நினைக.

பொச்சை — குற்றம் என்பாருமுண்டு

கிடந்து — தொடக்குண்டு என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

புழுத்தலை நாய் — புழுவைத்தலையில் உடைய நாய். நாய் இயல்பாகவே அலையும் இயல்பினது. தலையில் புழுவுண்டாயின் அது மிகவும் துன்புற்று அதிகமாக அலையும். வீணில் தீய காரியங்களை வலிந்து செய்து துன்பத்தில் வீழ முயல்வோரை “அவன் தலைப் புழு ஆட்டுகின்றது” என்று உலகர் கூறுவதும் நினைக.

போலத் திரிவேளை என்று கூட்டுக.

திரிவேளை — பிறவியிற்பட்டுக் கிடத்தற்காக ஏழையர் மாட்டு இணங்கி அவர்கள் விரும்புவன வற்றையே செய்து திரியக் கடவேனாகிய என்னை என்றவாறு.

என்னையும் — மிகப்பெரிய அடியவர்களை ஆண்டு கொண்டமை போல இழிந்த என்னையும் என்க. இஃது அற்புதம் என்றவாறு. உம்மை இழிவு சிறப்பு.

“சம்சார துக்க ககனாகத் ஜகதீச ரகூ; — சம்சார துக்கமாகிய காட்டிலே யிருந்து என்னைக் காப்பாற்று” ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதாள்.

இவ்வாறு அடியவர்களையும் அன்பையும் ஆண்டவன், அவ்வன்பினைத் தளிர்க்கச் செய்தலையும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

மழைக்கண் மாமாயி லாலு மகிழ்ச்சியான்
அழைக்குந் தன்னடி யார்கள்த மன்பினைக்
குழைக்குந் தன்னைக் குறிக்கொள வேண்டியே
இழைக்கு மென்மனத் தின்னம்ப ரீசனே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-21-4)

என்பதாலறிக.

ஏழையர்க்கே — ஏழையர் மாட்டு. நான்கனுருபு ஏழன் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம்.

அவர்களோடு பிணங்கின் பரத்தையர்பால். பெறும் இன்பம் கிட்டாதாகலின் **இணங்கிய** என்றார். இணங்க வேண்டுவது இறைவன் மாட்டும் அவன் அடியவர்கள் மாட்டுமாக நிற்க, அது செய்யாது பரத்தையர் மாட்டு இணங்கியே திரிவேனே என்றார்.

விச்சகம் — சதுரப்பாடு. வித்தகம் என்பதன் எழுத்துப் போலி இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை,

நத்தம் போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
வித்தகர்க் கல்லா லரிது

(திருக்குறள்-235)

காண்க.

ஈண்டுத் திருமாவின் சதுரப்பாடு பல்லுழி காலம் இறைவன் திருவடிகளைத் தன்முனைப்பால் முயன்று காணமுடியாமை அறிந்து தோல்வியை ஏற்றுக் கொண்டு அவனைத் துதித்துக் கண்டது. இச்சிறப்பு நோக்கித் திருமாலுக்கு உருபு புணர்த்து அவனுடன் அயனும் என்றுரைத்துக் கொள்க.

பெரும்பாலான அச்சப் பிரதிகளில் “**இச்சகத்து**” என்ற பாடம் காணப்படுகின்றது. அது பொருட் சிறப்பும் மோனைப் பொருத்தமும் இன்மையால் பிழையான பாடம் என்று ஒதுக்குக.

அச்சன் — தந்தை, இச்சொல் இன்றும் மலை நாட்டில் இப்பொருளில் வழங்கி வருகின்றது. நம் அடிகள் காலத்தில் திருக்காளத்தி முதல் கன்னியாகுமரி முடியவும் அரபிக்கடல் முதல் வங்காள விரிகுடா கடல் முடியவும் உள்ள நிலப்பரப்பு தமிழ்நாடாக வழங்கி வந்தது. அப்பொழுது இச்சொல் தமிழகம் முழுவதும் தந்தை என்ற பொருளில் வழங்கி வந்தது, என்பது நினைக. இஃது “**அழிவற்றவன்**” என்ற பொருளில் வரும் “**அக்ஷயன்**” என்ற வட சொல்லின் தமிழ் வடிவம் என்று பிழையாகக் கொண்டார், Dr.G.U.Pope.

578. செறியு மிப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது
 செறிகுழ லார் செய்யுங்
 கிறியுங் கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களு
 முன்னியே கிடப்பேனை
 யிறைவ னெம்பிரா னெல்லையில் லாதத
 னினைமலர்க் கழல்காட்டி
 யறிவு தந்தெனை யாண்டு கொண் டருளிய
 வற்புத மறியேனே.

கஃ

(இ-ள்)

என்னை நெருங்குகின்ற பிறப்பினையும் இறப்பினையும் பொருட்படுத்தாமல் அடர்ந்த கூந்தலுள்ள இளம்பரத்தையரின் பொய்ம்மைகளையும் கீழ்மையுமான அங்க அசைவுகளையும், கெண்டை மீன்கள் போன்ற விழிகளையும் நினைந்தே செயலற்றிருக்கக் கடவேனாகிய என்னை; வரம்பில்லாத திருவருளும்; வீரக்கழல் அணிந்ததுமாகிய தன் இரு தாமரைகள் போன்ற திருவடிகளைக் காணச் செய்து; பதிஞானம் நல்கி; அடிமையாகக் கொண்டருளிய அற்புதத்தின் இயல்பினை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்வேன்.

(வி-ரை)

இத் திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

செறியும் - செறிதல் - நெருங்குதல்

பிறப்பும் இறப்பும் நாம் வேண்டாதிருப்பினும் அவையே வந்து நம்மைச் செறிகின்றன. செறியும் - நலிவு செய்யும் எனலுமாம்.

செறி குழல் - இளமைப்பருவம் குறித்தவாறு. கிறி - இயல்பில் இல்லாதவை, அங்கச் சேட்டைகள். விப்பிரமம் என்பர் வடநூலார். அவற்றுட் கண்களே சிறப்புடைமையின் அவற்றை வேறுபடுத்துக் கூறினார்.

கிறி - வஞ்சனை என்றுரைத்தாருமுண்டு. காமுகர் செறி குழார் புரியும் வஞ்சனைகளை உணர்வதிலர். ஆதலின் அவற்றை மெய்யாகக் கொண்டு

உன்னியே கிடப்பதுமில்லை. எனவே இவ்வுரை ஏற்புடைத்தன்று. இறைவன், தநு, கரண புவன போகங்களை நல்கி தன்பால் ஈர்க்கும் அருட்செயலை நினையாது, செறிகுழலார் புரியும் கிறிகளையே நினைத்துக் கிடப்பேனை என்றவாறு.

எல்லை இல்லாத இணைமலர்க் கழல் - ஈண்டுத் திருவடிகள் ஞானம் குறித்து நின்றன, அது நித்தியப் பொருளாகலின் கால எல்லைக்குள்ளோ இட எல்லைக்குள்ளோ அடங்காதது, ஆதலின் எல்லையில்லாததாயிற்று.

இணைமலர் - ஒரு திருவடிக்கு மற்றொரு திருவடியே ஒப்பாவது,

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “அடி இணைகள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

காட்டி - முன்னம் 574-ம் திருப்பாட்டில் “வந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க,

அறிவு தந்து - முன்னம் சிவபுராணம் 10-ல் “அவனருளாளே அவன்தான் வணங்கி” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க,

அறியேனே - மதிக்கேனே. செய்ந் நன்றியை மதித்தலைச் “செய்ந்நன்றியறிதல்” என்பது போலக் கொள்க - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

தொகுப்புரை :

நான், உலகியற் செல்வ போகங்களால் தாக்குண்டு மயக்கம் காரணமாக இம்மண்ணுலக வாழ்க்கை என்னும் ஆழியுள் சிக்கி, இளம் பரத்தையர் என்னும் நீர்ச்சுழியுள் வீழ்ந்து முறை மாறி வாழ்ந்தும்; தகுதியான சிறந்த மலர்களைச் சிவபெருமான் திருவடிகளில் சாத்தி, நியமமாக வழிபட்டும், திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தும் உய்யாமல்; மெய்யன்போல நடித்துப் பொய்யனாகவும், “நான்”, “எனது” என்னும் அரவுகள் கடித்த நிலையிலும் அதற்கு முறிவு தேடாமல், என் பழஞ் செயல்களையே கூறிக்கொண்டும்; சுவர்க்கம் நிலவுலகம், நரகம் என்பவற்றில் இருவினை காரணமாக அலைந்தும்; தலைப்புழு ஆட்டக் குறிக்கோளற்றும் இழிந்த நிலையில் திரியக் கடவோனாகி கிடந்தேன்.

என் தந்தையாகிய சிவபெருமான்; தன் எண் குணங்களுள் ஒன்றான பேரருளையே ஞானசிரிய வடிவமாகத் தாங்கிச் சதுரப்பாட்டினனாகிய திருமாலொடு நான்முகனும் எய்த இயலாதவையும் தாமரை மலர்கள் போன்றவையும் வீரக்கழல் அணிந்ததும்; ஒப்பற்றவையுமான தன் திருவடிகள் இரண்டனையும் நான் காணச் செய்து; அவற்றில் அணிந்த சிலம்புகள் ஒலிக்க அருட்சக்தியுடன் என்பால் தானே வலிய அணைந்து; என் உலகியற் பற்றுக்களை ஒழித்து; என் கண் முன் நின்று; என்னை ஞான நெறியில் ஒழுகச் செய்து; பதி ஞானம் நல்கி; என் ஆசைகளை நிறைவேற்றி; அடியவர் குழுநடுவுள் இருத்தித் திருவருளாகிய அமுதத்தை வலிய ஊட்டிப் பரவெளியைக் காட்டி; என்னை அடிமையாகக் கொண்ட அற்புதச் செயலின் இயல்பினை இன்னதென்று எவ்வாறு சொல்ல வல்லேன்.

தலவீசேடம் :-

திடப்பெருந்துறை :- சிவபுராணம் உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

42. சென்னிப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(சிவவிளைவு)

நம் அடிகள், பாண்டியமன்னன் பணித்த வண்ணம் குதிரைகள் வாங்கக் கீழக்கரை நோக்கிப் பரிசனங்களுடன் செல்லும் வழியில் திருப்பெருந்துறையில் மானிடச்சட்டை தாங்கிக் குருந்த மரத்தடியில் ஞானகுருவாக அமர்ந்திருந்த மங்கைபங்கனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்றுத் திருவடி தீக்கை பெற்ற வரலாற்றை முன்னம், நம் அடிகள் வரலாற்றிற் கண்டாம் (வாதவூரடிகள் வரலாறு - பக்கம் கை - க௭ முதற்பகுதி). பின்னர் முதலமைச்சர் பதவியைத் துறந்து மீண்டும் திருப்பெருந்துறை நண்ணித் தவமுயன் றிருந்துழி, மலபந்தத்தால் தாம் இறைவனைத்தேடி அவன் திருவடிகளைத் தம் சென்னியிற் சூட்டிக்கொள்ள இயலாத நிலையில் பேரருளாளானாகிய பிஞ்ஞகன் தானே வலியவந்து ஈர்த்து ஆட்கொண்டு தம் சென்னியிற்பாத மலர் சூட்டி உய்வித்த திறம் நினைந்து உருகினார். இறைவன் திருவடிகள் ஞானம். அவை ஞானகுருவினால் நல்கப் பெற்று வீடு பெறுவதற்கு ஏதுவானவை. ஞானத்தைச் சூழ்ந்துள்ள துகள்களும் ஞானமே. அவை எண்ணிறந்தன; எல்லையில்லாதன. இறைவன் திருவடி சூட்டிய ஞான்று அத்துகள்கள் ஆன்மாவின் சென்னியில் நிலையாகத் தங்கி மங்கலம் விளைவிப்பன. சிவம் என்பது மங்கலம். அதன் விளைவு முத்தியின்பம். ஆதலின் இப்பத்தின், கருத்தைச் சிவவீளைவு என்று கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“மன்று திருவடிச் சென்னிப் பத்துத்
தன்னி கரான தனிச்சிவ விளைவு”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“தூய வருட் குருபதத்தைச் சூட்டுதற்குப்
பெற்றவுயிர் எகத்தை நோக்கிச்
சேயமலர்ப் பதத்தருமை யடியொடும்
வியந்துரைத்தல் சென்னிப் பத்தே.”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம். பத்துப்பாடல்களாலான இப்பகுதியில் பாடல் 1-ம், 4-ம் அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்கள் ஏனையவை எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்கள் சிவவிளைவினால் தம்மை மறந்து பாடியதன் விளைவு போலும்.

579.

தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன்
தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
மூவ ராலு மறியொணு
முதலாய வானந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினு மன்பரன்றி
யறியொ ணுமலர்ச் சோதியான்
தூய மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னிச் சுடருமே.

க

(இ-ள்)

மகாதேவனும் உண்மைவீரனும் அழகிய திருப்பெருந்துறையின் தலைவனும் மும்மூர்த்திகளானும் அறிய இயலாத முழுமுதற்பொருளும் இன்பவடிவினனும் அன்பர்களைத் தவிர வேறு எவராலும் அறிய இயலாதவனும், மலர் போன்ற வண்ண முள்ளவனுமாகிய சிவபெருமானின் தூய்மையும் மாண்புமுள்ள திருவடித் துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெற்று ஒளி வீசும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் வரும் “அன்பரன்றி” என்ற சொல்லை மூன்றாமடியின் முதலில் வைத்துப் பின்பு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

தேவதேவன் — மகாதேவன். மனிதர்களினும் தேவர்கள் எவ்வாறு உயர்ந்தவர்களோ, அவ்வாறு தேவர்களினும் உயர்ந்தவன் சிவபெருமான் என்றவாறு.

இதனே,

திருச்சிற்றம்பலம்

“வாது செய்து மயங்கு மனத்தராய்
ஏது சொல்லுவீ ராகிலு மேழைகாள்
யாதோர் தேவ ரெனப்படு வார்க்கெலாம்
மாதே வன்னலால் தேவார்மற் றில்லையே.”

(திருமுறை 5 - 100 - 4)

“கூவ லாமை குரைகட லாமையைக்
கூவ லோடொக்கு மோகட லென்றல்போல்
பாவ காரிகள் பார்ப்பரி தென்பரால்
தேவ தேவன் சிவன்பெருந் தன்மையே”

(திருமுறை 5 - 100 - 5)

திருச்சிற்றம்பலம்

என்பவற்றாலறிக.

மெய்ச்சேவகன் — அஞ்ஞானத்தை அழிப்பவன் எனலுமாம்.

சேவகன் — கைக் கண்ணவாகிய சூலம், மழு முதலிய படைக்கலங்களைப் பயன்படுத்தாமலும் சூழவரும் பூதகணங்களின் துணையின்றியும் தான் ஒருவனே பகைவர்களைத் தலையைக் கிள்ளியும், நெற்றிக்கண்ணை விழித்தும் மார்பில் உதைத்தும் நகைபுரிந்தும் வெற்றி கண்ட வனாகலின் சேவகன் என்றார்.

மூவராலும் — இவர்கள் அசுத்தமாயையில் உள்ள புவனாதிபதிகளாகிய நான்முகன், திருமால், உருத்திரன் என்னும் சகலர்களாகிய மும்மூர்த்திகள். இவர்கள் பெருந்தவங்களைச் செய்து தத்தம் புவனங்களின் தலைவர்களாகும் பேறு பெற்றவர்கள். அப்பெற்றி நோக்கி மூவராலும் என்று உயர்வுசிறப்பும்மை புணர்த்தார் எனினும் அவை காமியத்தவங்களாகலின் இறைவனை அறிந்தார்களல்லர் என்றவாறு.

அறியொணாமூர்த்தியான் - ஆனந்த மூர்த்தியான் - முதலாய மூர்த்தியான் - என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்க.

மூர்த்தியான் - வடிவமுள்ளவர். **மூர்த்தம்** - வடிவம். அவன் வடிவம் தாங்கி நின்றும் மூவரால் அறிய இயலவில்லை யென்றவாறு.

ஆனந்த மூர்த்தியான் - ஆனந்தம் வரம்பில் இன்பமுடைமை அவன் எண்குணங்களுள் எட்டாவதான குணமாதல் நினைக.

முதலாய மூர்த்தியான் - முதல் ஒருதொழில் அல்லது வணிகத்தில் செய்யு முதலீடு; ஒரு மரத்தின் வேர்; ஆகியவை, அத்தொழில், வணிகம், மரம் ஆகியவை நிலைபெறவும் இயங்கவும் தழைக்கவும் காரணமாக நிற்பது; தானே அவற்றிற் கலந்து நிற்பது. ஆனால் வெளிப்படையாகத் தெரியாதது. அதுபோன்றே இறைவனும் மும்மூர்த்திகள் நிலைபெறவும் இயங்கவும் செழிக்கவும் காரணமாக அவர்கள் உயிருக்குள் அவர்களாகவே கலந்து நின்று இயக்குபவன். எனினும் அவர்களுக்குப்புலப்படான் என்றவாறு.

அன்பரன்றி யாவராலும் அறியொணா மலர்ச் சோதியான் - சிவனடியார்கள் தவிர வேறு எவராலும் அறிய இயலாதவன்; சிவாநுபூதிமானாகிய ஞானசிரியன், பக்குவம் எய்திய சிவனடியான் ஒருவனுக்கு உரிய வகையில் ஞானோபதேசம் நல்கியருள; அவ்வுபதேசம் பெற்றவன் அவ்வழி நிற்க; அவன் இதயகமலத்தில் ஞான ஒளிவடிவாகக் காட்சி தருபவன் என்றவாறு.

ஆன்மார்த்த சிவபூசையில் புறத்தில் சிவலிங்க மூர்த்தத்துள் சிவபெருமானை எழுந்தருளுவிப்பர். அதற்குமுன் அகப்பூசையில் சிவபெருமானை இதயமாகிய பதினாறிதழ்த் தாமரைமலரின் நடுவில் கைப்பெருவிரல் அளவுள்ள சோதி வடிவில் தியானம் செய்து சகல அங்கங்களுடன் பூசனை புரிவர். அத்தகைய மெய்யன்பினர்க்கு இதய கமலத்தில் ஞானஒளி வடிவாக இறைவன் காட்சிதருவான் என்றவாறு.

சேவடி - வீடுபேருகிய செம்மையை நல்கும் திருவடிகள் என்றவாறு.

சேவடிக் கணம் - சேவடியில் உள்ள துகள்கள்.

சேவடிக்கண் நம் சென்னி மன்னிச் சுடருமே — ஈண்டுக் கண் என்பதனை ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகக்கொண்டு; சேவடிகளிடத்து நம் சென்னி நிலை பெற்று ஒளி வீசும் என்று உரைசுறினர் முன்னுரையாளர்கள்.

ஆன்மா மலத்தால் கட்டுண்டமையால் தானாக இறைவனைத் தேடிக் கண்டு அவன் திருவடிகளைத் தன் தலையில் தரித்துக்கொள்ள இயலாது.

முன்னரும் 574-ம் திருப்பாட்டில் “வந்து எனை ஆண்டு கொண்டருளிய அற்புதம்” என்றருளியதும் அது நம் அடிகளின் சரித அகச்சான்றதலும் நினைக. அடுத்து வரும் 580-ம் திருப்பாடலில் “வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக்கணம் சென்னிமன்னி மலருமே” என்றருளியுள்ளதும் காண்க. சென்னி மலர்வதில்லையாகலின் கண் என்பது ஏழாம் வேற்றுமை உருவாகக் கொண்டுரைத்தல் உரையன்று என ஒதுக்குக.

இப்பகுதியின் தோற்றுவாயில் இப்பத்தின் கருத்தாகிய “சிவ விளைவு” பற்றி விளக்கினும். அதனை இப்பத்தின் ஒவ்வொரு பாடல் ஈற்றிலும் கொள்க.

580.

அட்ட மூர்த்தி யழகனின்னமு
தாய வானந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மெய்ச்சிவ லோகநாயகன்
தென்பெ ருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார்குழல் மங்கையானையோர்
பாகம் வைத்த அழகன்றன்
வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னி மலருமே

2

(இ-ள்)

பஞ்ச பூதங்கள், செங்கதிரோன், திங்கள், ஆன்மா, ஆகிய எட்டும் தன் வடிவமாகக் கொண்டவனும், பேரழகனும்; வரம்பில் இன்பப் பெருக்கினனும்; திருத்தமானவனும்; சத்தியப்பொருளானவனும்; வீடு பேற்றின் தலைவனும்; அழகிய திருப்பெருந்துறை வீரனும்; தேன்பிலிற்றும் மலர்கள் அணிந்த நீண்ட கூந்தலுள்ள அருட் சத்தியினைத் தன் ஒப்பற்ற பாகத்தில் கொண்டவனும்; இயல்பாகவே பாசங்களில் நீங்கியவனுமான

சிவபெருமானின் வட்ட வடிவமான தாமரைமலர் போன்ற சிவந்த திருவடித் துள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெற்று ஒளி வீசும்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அட்ட மூர்த்தி - எல்லாமாயவன் என்பது பொருள்.

இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

பட்டிசைந்த வல்குலாள் பாவையாளோர் பாகமா
ஒட்டி சைந்த தன்றியும் முச்சியாளோ ருத்தியாக்
கொட்டிசைந்த வாடலாய் கூடலால வாயிலாய்
எட்டிசைந்த மூர்த்தியா யிருந்தவாறி தென்னையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3 - 52 - 2)

என்பதிற் காண்க.

அழகன் - உலக அழகுகள் அனைத்தையும் சேர்ப்பினும் அத்தொகுப்பு இறைவன் அழகில் ஒரு கூறேயாம்.

இன் அமுது - தேவாமுதம் ஓர் அளவே உண்ண இயலும்; மேலும் உண்டால் திகட்டும், அதனை உண்டோர் நீண்ட நாள் வாழினும் முடிவில் இறப்பர். இறைவனாகிய அமுதம் எத்துணை அளவு உண்பினும் திகட்டாது; மரணத்தை வெல்வதாகும். ஆதலில் **இன் அமுது** என்றார்.

சிட்டன் - திருத்துகின்றவன் எனலுமாம். சிஷ்டன் என்பர் வட நூலார்.

மெய் - நித்தியப்பொருள் எனலுமாம். இதனை மெய்ச்சிவலோகம் மெய்நாயகன் என ஈறிடத்தும் கூட்டிப் பொருள் கொள்க.

மட்டு - தேன். ஈண்டு வீட்டின்பத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது.

வார்குழல் - வார் - நீண்ட. வீட்டின்பம் முடிவில்லாதது என்பது குறிப்பு.

ஓர்பாகம் — அப்பாகம் திருவருளே யாதலின் ஒப்பற்ற தாயிற்று.

அழகன் — ஆன்மா இயல்பாகவே ஆணவமலப் பிணிப்புள்ளது. முத்திநிலையில் மலபந்தம் நீங்கி அழகுடன் திகழ்வது. எனவே ஆணவமலம் ஆன்மாவை அழகற்றதாகச் செய்கின்றது. இறைவன் இயல்பாகவே ஆணவமலப் பிணிப்பற்றவன். ஆதலின் அவன் எப்பொழுதும் அழகனாகத் திகழ்கின்றான் என்றவாறு.

வட்டமாமலர் — **வட்டம்** — வீடுபேற்றில் செலுத்தும் ஞானம் முதலும் முடிவுமில்லாதது என்பது நினைக.

மாமலர் — பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர். **மா** — பெருமை. வீடுபேற்றில் உய்க்கும் ஞானமாகிய திருவடிகளுக்கு உவமையாக நிற்கும் மாண்பு.

581. நங்கை மீரெனை நோக்குமின்கள்
 நாத னம்பணி கொண்டவன்
 தெங்கு சோலைகள் சூழ்பெருந்துறை
 மேய சேவகன் நாயகன்
 மாங்கை மார்கையில் வளையுங்கொண்டெம்
 உயிருங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
 பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
 சென்னி மன்னிப் பொலியுமே.

ந

(இ-ள்)

மகளிரே! என்னைப் பாருங்கள், நம் தலைவனும், தொண்டு செய்யத் தகுதியற்று நாம் செய்யும் குற்றமுள்ள தொண்டுகளையும் ஏற்றுக்கொண்டவனும்; தென்னைமரச் சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய வீரனும் தலைவனுமாயவன்; தாருக வனத்து முனிவர்கள் மனைவியரின் நிறையழித்து என் உயிரையுங்கொண்டு; என் தொண்டுகளையும் ஏற்பவனின் ஞானம் பொங்கும் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடித் துளிகளின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெறுவதால் நம் உயிர் வீடுபேற்றில் பொலிவறும்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

நங்கைமீர் — ஈண்டு, “அறத்தொடு நிற்பல்” என்றும், அகப்பொருட்டுறையில் வந்து திருப்பெருந்துறை நாயகனை என் ஆன்ம நாயகனாகக் கொண்ட நான் இனிவேறு தெய்வங்களைத் தொழேன் என்பதை வலியுறுத்தல் பக்குவம் வாய்ந்த ஆன்மாவின் கூற்றாக நின்றது. நங்கைமீர் என்ற விளி ஏனைய மெய்யடியார்களைக் குறித்து நின்றது.

நோக்குமின்கள் — இங்கே பாருங்கள். முன்னிலையில் உள்ளோரின் கவனத்தைத் தன்பாலீர்த்து தான் சொல்வதைக் கவனமுடன் கேட்கச்செய்யும் உத்தி.

நாதன் — நடத்துகின்றவன். இயக்குபவன் தலைவன். இறைவன் சட சித்துக்கள் அனைத்தையும் இயக்கி அவற்றைத் தன் உடைமைகளாகவும் அடிமைகளாகவும் கொண்டுள்ளவன் என்றவாறு.

நம்பணிகொண்டவன் — ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

“பிழைகொண் டொருவிக் கெடாதன்பு செய்யிற் பிறவியென்னும் முழைகொண் டொருவன்செல் லாமைநின் றம்பலத் தாடுமுன்னேன் உழைகொண் டொருங்கிரு நோக்கம் பயின்றவெம் ஒண்ணுதல்மாந் தழைகொண் டொருவனென் னுமுன்ன முள்ளந் தழைத்திடுமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் - 65)

என்பது நினைக.

மங்கைமார் கையில் வளையுங் கொண்டு — தாருக வனத்து முனிவர் மனைவியர் இறைவன் கோலங்கண்டு காமுற்றதால் அவர்கள் வளையல்கள் தாமே கழன்று வீழ்ந்த அவர்கள் நிறையழிந்தனர். இவ்வரலாற்றைத் திருவண்டப் பகுதி 32-ல் கானப்புலி அரையோன் ஆன வரலாறு” என்றதன் கீழ்க்காண்க. இது பக்குவ ஆன்மாவின் புறப்பற்றை இறை நீக்கியதைக்

குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது.

எம் உயிரும் கொண்டு — பக்குவ ஆன்மாவின் பசுத்தன்மை நீங்க அதன் அகப்பற்றுக்களும் நீங்கும்படி ஆட்கொண்டான் என்பதைக்குறிப்பா பலுணர்த்தியவாறு.

பணிகொள்வான் — உண்மைச்சரியை முதலியவற்றில் நம்மை ஒழுகச்செய்து சோபானமுறை நம்மை வீடுபேறு நோக்கி செலுத்தி உய்யச்செய்பவன்.

பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக்கணம் நம்சென்னி மன்னிப்பொலியுமே.

பொங்கு மாமலர் — ஞானம் பொங்கும் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்.

ஆன்மாவை வீடுபேற்றில் செலுத்தும் திருவடிகள் பதிஞானம். அது நித்யப் பொருளாகலின் எல்லையற்றது. எனவே ஓர் எல்லையில் நிற்காமல் பொங்கிக் கொண்டிருப்பது என்றவாறு.

மாமலர் — 578-ம் திருப்பாட்டில் உரைத்தவை காண்க.

ஞானம் பொங்கும் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலை பெறுவதால் நம் உயிர் வீடுபேற்றில் பொலிவுறும் என்றவாறு.

582.

பத்தர் சூழப் பராபரன்

பாரில் வந்துபார்ப் பானெனச்

சித்தர் சூழச் சிவபிரான்

தில்லை மூதூர் நடஞ்செய்வான்

எத்த னாகிவந் தில்புகுந்தெமை

ஆளுங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்

வைத்த மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்

சென்னி மன்னி மலருமே

(இ-ள்)

அடியார்கள் புடைகுழ மண்ணுலகில் எழுந்தருளி ஞானாசிரியனாக அந்தணக் கோலத்தில் இருந்தவனும்; சித்தர்கள் புடைகுழத் தில்லையாகிய பழம்பதியில் திருக்கூத் தியற்றுபவனும் என்னை ஏமாற்றுவோனாகி, என்நெஞ்சிற் புகுந்து, என்னை அடிமையாகக்கொண்டு என் தொண்டினையும் ஏற்றுக்கொள்வோனும் மேலான இறைவனுமாகிய சிவபெருமானின் சேம நிதியாகிய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலை பெறுவதால் நம் உயிர் வீடுபேற்றில் பொலிவுறும்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “பராபரன்” “சிவபிரான்” என்பனவற்றை “பணிகொள்வான்” என்றதன் பின் வைத்துப் பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பத்தர்குழ — திருப்பெருந்துறையில் சிவகணங்கள் அடியவர் வேடத்தில் குழந்திருக்க குருந்த மரநிழலில் அமர்ந்திருந்த வரலாறு.

பார்ப்பான் என — அந்தணனாக ஞானாசிரியக்கோலத்தில் அமர்ந்திருந்த வரலாறு. நம் அடிகளின் சரிதநிகழ்ச்சிக்கு அகச்சான்று.

சித்தர் — வித்தியாதர்கள்; கின்னரர் யோகிகள் பதஞ்சலி முனிவர்கள் ஆகியோரையும் உடன் கொள்க.

தில்லைமுதூர்நடம் — இது திருவைந்தொழிற் கூத்துக் குறித்து நின்றது.

எத்தனாகி வந்து இல்புகுந்து — எத்தன் — ஏமாற்றுபவன். இன்னும் என்றும் எவ்வாறு வந்து நம் உள்ளம் புகுந்தான் என்றும் நாம் அறியாவண்ணம் புகுந்தமையின் “எத்தன்” என்றார்.

இல்புகுந்து — நெஞ்சாகிய நம் வீட்டினுள் நாம் அறியாமலே நுழைந்து முன்னம் 171-ம் திருப்பாடலில் “இங்கு நம் மில்லங்கடோறு மெழுந்தருளி” என்றருளியதும் ஆங்கு விளக்கியமையும் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி “எம்வீட்டில் யாம் தனியே இருக்கும் போது புகுந்துவிட்டான்; எம்மை இல் ஆளாகக்கொண்டான்” என்றுரைத்தாரும் உண்டு. “இல் ஆளாக” என்பதை “வீட்டில் பணியாளாக” என்றும் தன் மனைவியாகக்கொண்டும் என இரட்டுற மொழியுமாறு உரைப்பது காண்க. நுழைந்த இல் இறைவனது அன்று. அஃது அடியவனின் உடம்பு. அடுத்து இல்லாளாகக்கொள்வது சைவநெறியானது அன்று. அதுபற்றி முன்னம் திருவெம்பாவை உரையில் தோற்றுவாயில் விளக்கினும்.

புகுந்து — முன்னம் 15-ம் திருப்பாடல் முதல் 573-ம் திருப்பாடல் முடிய ஆங்காங்குரைத்தவை பார்க்க.

சேவடிக்கணம் நம் சென்னிமன்னி மலருமே : சேவடி — செம்மையான திருவடி. ஆன்மாக்களை மலபந்தம் நீக்கிச் செம்மை செய்யும் திருவடி என்பனவுமாம்.

மன்னி — நிலைபெறுவதால். வினையெச்சம் நிலைபெறும் காரணத்தால்.

மலருமே — நம் உயிர் வீடுபேற்றிற் பொலிவுறும் ஈண்டு “நம்உயிர்” என்பன அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டன.

இறைவனின் செம்மையான திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெறுவதால் நம் உயிர் வீடு பேற்றில் பொலிவுறும் என்றவாறு.

மன்னி — நிலைபெறுவதால் “செய்தென்” என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் இறந்த காலம் குறித்து நின்றது.*

* நன்னூல் சூத்திரம் 343, 344. சங்கர நமச்சிவாயப் புலவர் விருத்தியுரை. திருவாவடுதறை ஆதீன வெளியீடு எண் - 109 பக்கம் 353 முதல் 354 முடிய.

இனி இப்பதிகத்தில் வரும் ஏனைய 6 திருப்பாடல்களிலும் இவ்வாறே பொருள் கொள்க.

583. மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி
மதித்தி டாவகை நல்கினான்
வேய தோளுமை பங்கனெங்கள்
திருப்பெ ருந்துறை மேவினான்
காயத் துள்ளமு தூறலுறநீ
கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக்கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே

ரு

(இ-ள்)

பொய்யான உலக வாழ்க்கையை மெய்யென்று மயங்கி நான் அதனைப் பொருட்படுத்தாத வண்ணம் எனக்கு ஞானத்தை நல்கியவனும்; மூங்கில் போன்ற தோள்களுள்ள உமையம்மையை இடது பாகத்திற் கொண்டவனும்; எங்கள் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ளவனும்; என் உடம்பினுள் இன்ப அமுது மேலும் மேலும் சுரக்க “நீ கண்டுகொள்” என்று எனக்குக் காட்டியவனுமாகிய சிவபெருமானின் செம்மையான திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெறுவதால், நம் உயிர் வீடு பேற்றில் பொலிவுறும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மாயவாழ்க்கை — இந்திரசாலம் போலக் கண்ணுக்குப் புலப்படினும் பொய்யானதாகும். நிலையில்லாத வாழ்க்கை எனலுமாம்.

மதித்தல் — மெய்யென்று பொருட்படுத்தித் தனக்கும் அவ்வாழ்வு வேண்டுமென்று அவாவுறுதலுமாம். இத்திரிபுணர்ச்சியால் நான் நெறிதவறிச் சென்று அழியாவண்ணம் அருள்பாலித்தான் என்றவாறு.

இது நம் அடிகள் பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சர் பதவியை

மதித்திடாமல் அதனை நீத்து வெளியேறிய சரிதக்குறிப்புப் பற்றிய அகச்சான்றுமாம்.

வேய — அகரம் சாரியை. **வேய்** — மூங்கில். பசிய மூங்கில் தண்மையும் வழுவுமுப்பும் உடையதாகலின் இளமை மகளிர் தோளுக்கு உவமையாயிற்று. அதில் உள்ள கணு தோள் வளைக்கு உவமை.

காயத்துள் அமுது ஊற ஊற நீ கண்டு கொள் என்று காட்டிய — சீவன் முத்தர்களுக்கு நிட்டை கைவந்த பின் உடம்புள்ளபோதே உயிரினிடத்துச் சிவானந்தம் பெருகும். அதனை உடம்பினுள் ஊறுவதாக அருளிச் செய்தார். அந்தச் சிவானந்தம் நித்தியப் பொருளாகலின் அளவற்றது. ஆன்மா நுகருந்தோறும் மேலும் மேலும் பெருகுவாகலின் **ஊற ஊற** என்றார்.

கண்டு கொள் — அவ்வின்ப நுகர்ச்சியில் எய்தும் ஆனந்தத்தை நீ அதனை நுகர்வதால் அறிந்து அதனை உன் உரிமையாக்கிக்கொள் என்றவாறு.

ஈண்டு முன்னம் 158-ம் திருப்பாடல் உரையில் “ஒரு மருந்து” என்றதன்கீழ் எடுத்தாண்ட திருமுறை (5-14-6) பாடல் பார்க்க.

மேலும்;

தத்தன தானத் தனதன தந்தத்
தத்தன தானத் தனதன தந்தத்
தத்தன தானத் தனதன தந்தத் — தனதான

கற்பக ஞானக் கடவுண்மு னண்டத்
திற்புத சேனைக் கதிபதி யின்பக்
கட்கழை பாகப் பமமுது வெண்சர்க் — கரைபால் தேன்
கட்டிள நீர்முக் கனிபய றம்பொற்
ஞெப்பையி னேறிட் டருளிய தந்திக்
கட்டிளை யாய்பொற் பதமதி றைஞ்சிப் — பரியாய

பொற்சிகி யாய்கொத் துருண்மணி தண்டைப்
 பொற்சரி நாதப் பரிபுர என்றுப்
 பொற்புற வோதிக் கூசிவோடு சிந்தித் - தினிதேயான்
 பொற்புகழ் பாடிச் சிவபத மும்பெற்
 றுப்பொருள் ஞானப் பெருவெளி யும்பெற்
 றுப்புக லாகத் தழுதையு முண்டிட் டிடுவேனோ

தெற்பமு ளாகத் திரள்பரி யும்பற்
 குப்பைக ளாகத் தகராபி ணந்திக்
 கெட்டையு மூடிக் குருதிகள் மங்குற்செவையாகித்
 திக்கய மாடச் சிலசில பம்பைத்
 தத்தன தானத் தடுடுடு வென்கச்
 செப்பறை தாளத் தகுதொ வென்கச்சிலபேரி.

உற்பன மாகத் தடிபடு சம்பத்
 தற்புத மாகத் தமராபு ரம்பெற்
 றுட்செல்வ மேவிக் கனமலர் சிந்தத்தொடுவேலா
 உட்பொருள் ஞானக் குறமக ளும்பற்
 சித்திரை நீடப் பரிமயில் முன்பெற்
 றுத்தர கோசத் தலமுறை கந்தப் பெருமாளே.

- திருப்புகழ் - 459

என்றதும் காண்க.

584. சித்த மேபுகுந் தெம்மை யாட்கொண்டு
 தீவி னைகெடுத் துய்யலாம்
 பத்தி தந்துதன் பொற்க முற்கணை
 பன்ம லர்கொய்து சேர்த்தலும்
 முத்தி தந்திந்த மூவு லகுக்கும்
 மப்பு றத்தெமை வைத்திடு
 மத்தன் மாமலர்ச் சேவ டிக்கணஞ்
 சென்னி மன்னி மலருமே

(இ-ள்)

என் சித்தத்திலுள் வலிய நுழைந்து என்னை அடிமையாகக் கொண்டு என் சஞ்சிதத்திலுள்ள தீய வினைகளை அழித்து, நான் உய்வதற்கான சிவபத்தியை அளித்துத் தன் பொன்போன்ற திருவடிகளில் மலர்கள் சொரிந்து வழிபட, அதன் பயனாகிய வீடுபேற்றை நல்க, மூன்று மாயா புவனங்களிலும் உள்ள உலகங்களுக்கும் மேலான வீட்டுலகில் என்னை இருத்துவோனாகிய உன்மத்த மலர்களணிந்த சிவபெருமானின் பெருமை மிக்க தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளிலுள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் தலையில் நிலைபெறுவதால் நம் உயிர் வீடுபேற்றில் ஒளிரும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

சித்தம் — அந்தக்கரணங்களில் ஒன்று. ஏற்கனவே ஆய்வு செய்து முடிவுகண்ட உண்மையைத் தன்னுள் வைத்திருந்து பின்னர் நினையுங் காலத்தில் எடுத்து நல்குவது. ஈண்டு, முன் சிவபரம்பொருளே முழுமுதற் கடவுள் என்றும் அதன் வழிபாடே வீடுதருவதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டிருந்த உண்மையை இறைவன் சித்தத்துள் புகுந்து ஆன்மாவுக்கு எடுத்தளிக்கின்றான் என்றவாறு.

புகுந்து — முன்னர் 15-ம் திருப்பாடல் முதல் 582-ம் திருப்பாடல் முடியப் பல இடங்களில் ஆங்காங் குரைத்தவை காண்க.

ஆட்கொண்டு — புகுந்ததன் காரணம் கூறியவாறு.

தீவினை கெடுத்து — தீவினை என்றது ஈண்டு பசுத் தீவினைகளும் பசு நல் வினைகளும். பசு நல்வினைகள் சுவர்க்கம் முதலிய போகங்களையும் பதமுத்திகளையும் அவற்றைத் துய்ப்பதன் மூலம் ஆகாமியங்களைப் பெருக்கி மீண்டும் மீண்டும் பிறவியிற் செலுத்தலில் அவற்றைப் பொன்விலங்கு போன்றவை என்பர்.

உயிர் பருவுடலினின்றும் வெளியேறியபின் அடுத்து நுகரவுள்ள இருவினைப் பயன்களுள் எவை நுகர்ச்சிக்குப் பக்குவமாக உள்ளனவோ

அவற்றை தீவினைகள் பக்குமாயிருப்பின் யாதனா உடம்பு பெற்று நரகத்திற் சென்று அவற்றை நுகரும் நல்வினைகள் பக்குவமாயிருப்பின் பூதசார உடம்பு பெற்று சுவர்க்கம் முதலிய மேல் உலகுகளுக்குச் சென்று அவ்வினைப் பயன்களை நுகரும். எஞ்சிய வினைகளிருப்பின் மண்ணுலகில் பருஷ்டல் பெற்று நுகரும். இவ்விரு உடல்களும் அவ்வப் பொழுது தேவைக் கேற்றவாறு புரியட்டக உடம்பினின்றும் தோன்றும்.

இதனை.

பூதனா சரீரம் போனாற் புரியட்ட ரூபந் தானே
யாதனா சரீர மாகி யின்பத்துன் பங்க ளெல்லா
நாதனா ராணை யுய்க்க நரகொடு சுவர்க்கந் துய்த்துத்
தீதிலா வணுவா யோனி சேர்ந்திடுஞ் சீவ னெல்லாம்

(சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம் ௫ - 2 - செய் - 36)

என்பதிற் காண்க.

இத்திருப் பாடலுக்கு உரைவகுத்த நம் சிவஞானமுனிவர் “பொன்விலங்கு போறலின் துறக்க வுடம்பையும் யாதனா சரீர மென்றார்” - என்றது நினைக.

உய்யலாம் பத்தி தந்து - உய்யலாம் - ஆம் பெயரெச்சம்.

உய்யலாம் பத்தி - உய்வதற்கு உபாயமான அன்பு. உயிரின் பொதுக்குணமாக உலகியற் பொருள்களின் மீது செல்லும் அன்பு பிறவியிற் செலுத்தும். அதனை உயிர் திருப்பி இறைவன் மீது செலுத்தின் பிறவியை நீக்கி உய்தியளிக்கும். அந்த அருளிப்பாட்டை இறைவன் எனக்கு நல்கினான் என்றவாறு.

இச்சிவபத்தி இறைவன் திருவருளால் எய்துவதாகும். அவ்வருளின்றேல் எத்துணைக் கல்வியும் ஒழுக்கமும் இருப்பினும் எய்தாது. இதனை நம் அடிகளே முன்னம் “அவனருளாலே அவன்றான் வணங்கி” (சிவபுராணம் 18) என்றருளியுள்ளதும் முன்னம் 472-ம் திருப்பாடலில் “சிந்தை வைத்த” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட 11-ம் திருமுறை திருநாரையூர் விநாயகர் இரட்டை மணி மாலை - பாடல் - 1 விளக்குவதும் காண்க.

மேலும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

நில்லாத வலகியல்பு கண்டுநிலை யாவாழ்க்கை
யல்லே னென் றறத்துறந்து சமயங்க ளானவற்றின்
நல்லாறு தெரிந்துணர நம்பரு னாமையிற
கொல்லாமை மறைந்துறையு மமண்சமயங் குறுகுவார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 3 - 52 - 2)

என்பதும் நினைக.

தன் பொற்கழற்கணை பன்மலர் கொய்து சேர்த்தலும் :

பொற்கழல் - பொன் - களிம்பு இல்லாதது. இறைவனின் எண் குணங்களுள் ஒன்றான “இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல்” குறித்தவாறு.

கழல் - ஆன்மாக்களை அநாதியே பந்தித்திருந்த ஆணவமல ஆற்றலை மடங்கச் செய்த வெற்றி குறித்தவாறு.

பன்மலர் - நிலப்பு, நீர்ப்பு, கொடிப்பு, கோட்டுப்பு என்ற நால் வகை மலர்களின் ஒவ்வொன்றிலும் பல வகை மலர்களை தேடி உரிய காலத்தில் கொய்து வழிபட வேண்டும் என்ற சிவபூசா விதி குறித்தவாறு. இவற்றுள் புன்னை, வெள்ளெருக்கு, சண்பகம், நந்தியாவட்டம், பாதிரி, அலரி, செந்தாமரை, கருங்குவளை என்பவற்றை அட்ட புட்பங்கள் என்றும், அவற்றை புறவழிபாட்டில் சொரிந்து வழிபடவேண்டும் என்றும், கொல்லாமை, அருள், ஐம்பொறி அடக்கல், பொறை, தவம், வாய்மை, அன்பு, அறிவு ஆகிய எட்டும் அந்தரியாக பூசையில் தூவி அருச்சிக்க வேண்டும் என்றும் விதித்தனர் ஆன்றோர்.

கொய்து - சிவபூசைக்கு வேண்டி மலர்களை தாமே கொய்து வழிபட வேண்டும் என்பது புட்ப விதி. இது சரியை ஆகும்.

சேர்த்தலும் - இது பன் மலர்களைச் சொறிந்து மேற்குறித்த புறப் பூசையிலும்

அகப்பூசையிலும் அருச்சுனை செய்யும் ஆன்மார்த்த சிவபூசையாகும். இது கிரியை ஆகும்.

அவ்வாறு பூசிக்கும் போது பூசனைக்குரிய மலர்கள், தளிர்கள், சந்தனம், நீர், தூபம், திருவிளக்கு போன்ற பூசைத் திரவியங்களையும் பூசை செய்யும் தன்னையும் சிவமாகவே பாவித்தல் அந்தரியாக பூசை. இது யோகம் ஆகும். இவ்வாறு பாவித்து வழிபடுதல் ஞானசாதனையாதலின் இஃதே ஞானம் ஆகும்.

முத்தி தந்து - மேற் குறித்த சரியை முதலிய நான்கும் உபாயம், உண்மை என்ற இரு பிரிவின. இந்த வழிபாடு உலகியல் நன்மைகளையோ அல்லது மேலுலகில் உள்ள பதங்களையோ விரும்பிச் செய்யின் அஃது **உபாயமாம்**. முத்தியினையும் வேண்டாது சிவபரஞ்சடரின் மீது கொண்ட பத்தி உள்ளிருந்து உந்தப் புரியின் அஃது **உண்மையாம்**.

ஈண்டு, முத்திதந்து என்று அருளியதால் இந்நால்வகை வழிபாடுகள் உண்மை சரியை முதல் உண்மை ஞான முடியக் குறித்தவாறு. அந்த உண்மை ஞானம் இறைவன் குரு வடிவில் வந்து நம் அடிகளுக்குக் காட்டிய திருவடிகள். நம் அடிகள் வரலாற்றில் குருந்தமர நிழலில் ஒரு பீடம் அமைத்து அதில் தன் திருவடிகளை நிறுவி வழிபடும் வண்ணம் இறைவன் பணித்த வரலாறு நினைக.

குரு காட்டிய ஞானம் ஆன்மாவை வீட்டுலகில் சேர்க்கும் என்ற ஞான சாத்திர உண்மையினையே ஈண்டு **முத்திதந்து** என்றார்.

முஉலகுக்கும் அப்புறத்து எமை வைத்திடும் - மு உலகம் - பிரகிருதி மாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை ஆகிய மூன்று மாயைகளிலுமுள்ள எண்ணற்ற உலகங்கள்.

அப்புறத்து - இது சுத்த மாயையினையும் கடந்து இறைவன் தன் அருளுடன் பிரிப்பின்றிக் கலந்து எங்கும் வியாபித்துள்ள தன் சொரூப நிலையான இடம். அஃதே ஆன்மா திருவருளே கண்ணாகக் காட்டக் கண்டு தன்னுணர்வின்றி எப்பொழுதும் வீட்டின்பம் நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும் இடமாகும். பரமுத்தி என்பதும் சாயுச்சியம் என்பதும் அந்த நிலையேயாம்.

மத்தன் — உன்மத்த மலரை அணிந்தவன். இழிந்த பொருளையும் உயர்வு உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கச் செய்பவன் என்பது குறிப்பு. இஃது அவன் எண் குணங்களுள் ஒன்றான பேரருளுடைமையைக் குறிப்பாலுணர்த்திய வாறு.

585. பிறவி யென்னுமிக் கடலை நீந்தத்தன்
 பேர ருள்தந் தருளிஞன்
 அறவை யென்றடி யார்கள் தங்க
 ளருட்கு ழாம்புக விட்டு நல்
 லுறவு செய்தெனை யுய்யக் கொண்ட
 பிரான்ற னுண்மைப் பெருக்கமாம்
 திறமை காட்டிய சேவ டிக்கணஞ்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே.

எ

(இ-ள்)

பிறப் பிறப்புக்களாகிய முடிவில்லா அலைகளுள்ள இந்தக் கடலைக் கடக்கத் தன் பேரருள் என்னும் புணையை நல்கி யருளியவனும்; அனாதையான என்னைப் “பற்றுக் கோடில்லாதவன்” என்று இரங்கித் தன் அடியவர் திருக்கூட்டத்தில் புகும்படி செலுத்தி அவர்களுடன் நெருங்கிய உறவுண்டாகச் செய்தவனும்; நான் உய்யும் பொருட்டு என்னை அடிமையாக் கொண்டவனும்; உபகாரியும்; தன் மெய்ம்மைப் பெருக்கமாகிய வலிமையை அடியேனுக்குக் காட்டியவனுமாகிய சிவபெருமானின் செம்மையான திருவடிகளிலுள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் தலையில் நிலை பெறுவதால் நம் உயிர் வீடு பேற்றில் ஒளிரும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பிறவி என்னும் இக்கடல் நீந்தத் தன் பேரருள் தந்து அருளிஞன் —

பிறவி என்னும் இக்கடல் — பிறப்பும் அதனையடுத்து இறப்பும் இடைவிடாது அலைகள் போலத் தொடர்ந்து வருதலினாலும், முடிவின்றி வருவதனாலும், அதன் மறுகரை கட்புலனாதலின்மையாலும் அதனுள்

எண்ணற்ற திமிங்கிலம், முதலை, சுருமீன், போன்ற துன்பங்கள் உண்மையாலும் அதனைக் கடல் என்றார்.

அக்கடலைக் கையால் நீந்திக்கடத்தல் இயலாது. அதற்குச் சிவபத்தி இன்றியமையாதது. அச்சிவபத்தியும் இறைவன் திருவருளினறிக் கைவரப் பெறுது. ஆதலின் **பேரருள் தந்து அருளிணான்** என்றார்.

பிறவியைக் கடலாக உருவகம் செய்து திருவருளை மரக்கலமாகவும் முத்தியைக் கரையாகவும் கருத வைத்தமையின் இஃது ஏகதேச வருவக அணி. முன் பாட்டில் (584) “உய்யலாம் பத்தி தந்து” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் பார்க்க.

முன்னம் 24-ம் திருப்பாட்டில் “வெள்ளம்” என்றருளியதும் அதன் கீழ் விளக்கியவையும் நினைக.

அறவை — பிறர் செய்யும் அறத்தால் பிழைக்கும் நிலையில் உள்ள அனாதை.

பிரான் — என்றும் பிரியாதிருப்பவன் எனலுமாம்.

உண்மைப் பெருக்கமாம் திறமை — மெய்ம்மையின் மிகுதியாகிய ஆற்றல். அதனைக் காட்டியது திருவடி. தீக்கை நல்கிய பொழுதே மயக்கமெலாம் அற்று அன்புப் பிழம்பாக மாற்றியது. அஃதே சிவபரஞ்சடரின் இயல்பாகும்.

586. புழுவி ணாற்பொதிந் திடுகு ரம்பையிற்
பொய்த னையொழி வித்திடு
மெழில்கொள் சோதியெ மீசன் னெம்பிரா
னென்னுடை யப்ப னென்றென்று
தொழுத கையின ராகித் தூய்மலர்க்
கண்க ணீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
வழுவி லாமலர்ச் சேவ டிக்கணகு
சென்னி மன்னி மலருமே.

(இ-ள்)

புழுக்கள் பொதிந்துள்ள இந்த நிலையற்ற உடம்பிற் கொண்டுள்ள பற்றை நீங்கச் செய்யும் அழகிய ஞான ஒளியே! எங்கள் ஈசனே! எனக்கு உபகாரியாய் என்னைப் பிரியாதவனே! எங்கள் தந்தையே! என்று பன்முறையும் கூறித் தொழுங் கையினராகித் தங்கள் தூய தாமரை மலர்கள் போன்ற கண்களின்றும் கண்ணீர் வெள்ளம் பெருக்கும் அடியவர்களுக்குத் தவறாமல் அருள் நல்கும் சிவ பெருமானின் செம்மையான திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் தலையில் நிலை பெறுவதால், நம் உயிர் வீடு பேற்றில் பொலிவுறும்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காப் பொருள் காண்க.

புழுவினால் பொதிந்திடு குரம்பை - புழுவைப் பொதிந்து வைத்துள்ள குடிசை. **குரம்பை** - குடிசை, ஈண்டு உடம்பைக் குறித்து நின்றது.

பொதிந்து - நிறைத்து. **இடு** - துணைவினை.

பொய்தனை ஒழிவித்திடும் - **பொய்** - நிலையற்ற இவ்வுடலை நிலையானதாக எண்ணியிருக்கும் மனநிலை.

ஒழிவித்திடும் - உடற்பற்றை நீக்கும்.

எழில் கொள் சோதி - அழகிய ஞான ஒளி. ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவ மலத்தால் வரும் எழிலற்ற நிலையை இல்லையாகச் செய்யும் பதிஞானம் அருளும் ஞானஒளி.

எம் ஈசன் எம்பிரான் என்னுடை அப்பன் - **ஈசன்** - எல்லாச் செல்வங்களும் அதிகாரங்களும் உடையவன். முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் "ஈசன்" என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க

எம்பிரான் என் அப்பன் - எல்லாருக்கும் பிரானாகவும் தந்தையாகவும் உள்ளவனே **எம், என்** - என்று அடை புணர்த்தது உரிமைப்பாட்டின்.

என்று என்று — அடுக்குப் பன்மைப் பொருட்டு.

தூய் மலர் — என்பதனை மலர் தூய் என மொழி மாற்றித் தொண்டர்க்கு அடையாக்கலும் ஒக்கும்; மலர் சொரிந்து வழிபடுதல் பற்றி முன்னம் 584-ம் திருப்பாட்டில் “பன் மலர் கொய்து சேர்த்தலும்” என்றதன்கீழ் விளக்கியவை காண்க.

587. வம்ப னாய்த்திரி வேளை வாவென்று
வல்வி னைப்பகை மாய்த்திடு
மும்ப ரானுல கூட றுத்தப்
புறத்தனாய் நின்ற வெம்பிரா
னன்ப ரானவர்க் கருளி மெய்யடி
யார்கட் கின்பந் தழைத்திடுஞ்
செம்பொன் மாமலர்ச் சேவடிக் கணஞ்
சென்னி மன்னித் திகழுமே.

க

(இ-ள்)

ஒழுங்கற்றவனாய்க் குறிக்கோளின்றிச் சஞ்சரித்த என்னை “வருக” என்று அழைத்து; வலிமையும் கொடுமையும் கொண்ட வினைகளாகிய பகைகளை அழித்தவனும்; எல்லா அண்டங்களுக்கும் அப்பால் நின்றவனும்; என் தலைவனும்; அடியவர்களுக்கு அருள் பாலிப்பவனும்; ஞானிகளுக்கு இன்பம் மேலும் மேலும் வரச் செய்பவனுமான சிவபெருமானுடைய செம்பொன் வண்ணமும் தாமரை மலரின் வடிவமும் கொண்ட செம்மையான திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் தலையில் நிலைபெறுவதால்; நம் உயிர் வீடு பேற்றில் பொலிவுறும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வம்பனாய்த் திரிவேளை — வம்பரும் இயற்கையாக இருக்கவேண்டிய முறைக்கு மாறுபட்டு ஒழுங்கற்று வீணனாய்.

திரிவேலே — பித்தனைப் போலச் சஞ்சரிப்பவனை, 574-ம் திருப்பாடலில் “பித்தனாய்த் திரிவேலே” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

வல்வினை — ஆன்மா தானே முயன்று நீக்கிக் கொள்ள இயலாதவாறு வலிமையுடன் பற்றியுள்ளதும்; ஆன்மா தாங்க இயலாத கொடுமையைச் செய்வது மாகிய தீவினை.*

உம்பரான் உலகு ஊடறுத்து அப்புறத்தில் நின்ற — எல்லா அண்டங்களுக்கும் அப்பால் வியாபித்துள்ளவன். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 75-ல் “அருபரத் தொருவன்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

எம்பிரான் — அத்துணை அரியவனாயிருந்தும் எங்களுக்குத் தலைவனாக இருப்பவன் என்று உரிமை பாராட்டியவாறு அவன் எம்மைப் பிரியாது எப்பொழுதும் உடனிருந்து உதவுபவன் என்றவாறு.

அன்பறானவர்க்கு அருளி — அன்பறானவர் — சிவனடியார்கள். **அருளி** — என்பது பெயர். “பொடிபூசி” “விடையேறி” என்பன போற் கொள்க. அருளி தன்சேவடி என்க.

மெய்யடியார்கள் : ஞானிகள்

இன்பம் தழைத்திடும் — ஞானிகள் நுகருந்தோறும் குறைவுருது இன்பம் மேலும் மேலும் வளர்கின்ற.

இறைவன் திருவடிகள் குருவினால் காட்டப்பட்டது. அது, வீடு பேற்றில் உய்க்கும் ஞானம். பதி ஞானம் நித்தியப் பொருளாதலின் எல்லையில்லா துள்ளதாயிற்று.

செம்பொன் மாமலர் — பொன் மய மானதும் வாடிப் போகாத பெருமையுள்ளதுமான செந்தாமரை மலர் என்றவாறு

* சர்வ சக்தி மானும் அனுசந்தித்து (நினைத்துப் பார்த்து) நெஞ்சுருக்க வேண்டியிருக்கிற வல்வினை - என்பது வைணவர் வியாக்கியானம்.

588. முத்த னேமுதற் சோதியை முக்க
 ணப்ப னேமுதல் வித்தினைச்
 சித்த னேச்சிவ லோக னேத்திரு
 நாமம் பாடித் திரிதரும்
 பக்தர் காளிங்கே வம்மி னீருங்கள்
 பாசந் தீர்ப் பணிமினோ
 சித்த மாந்தருஞ்சேவ டிக்கணஞ்
 சென்னி மன்னித் திகழுமே.

க0

(இ-ள்)

இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியவனும் எல்லாருக்கும் முத்தவனா
 யிருப்பவனும்; ஒளிப் பொருள் அனைத்துக்கும் முன் தோன்றிய ஒளிப் பொருளா
 யுள்ளவனும்; மூன்று கண்களுள்ள தந்தையா யுள்ளவனும்; எல்லாப்
 பொருள்களும் தோன்றும் விதையாக உள்ளவனும் சித்திகள் தருபவனும்;
 வீடு பேரூக உள்ளவனுமான சிவ பெருமானின் திருப்பெயர்களை வாயாரப்பாடித்
 துதித்துச் சஞ்சரிக்கும் அடியவர்களே! இங்கே வாருங்கள்! உங்கள் மலபந்தம்
 நீங்கும் வண்ணம் வணங்குங்கள்! நம் சித்தம் நிறைந்து விளங்கும் அவன்
 திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் தலையில் நிலை பெறுவதால்
 நம் உயிர் வீட்டுலகில் பொலிவுறும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

முத்தனை - முத்தன் - இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியவன். இஃது
 இறைவனின் எண்குணங்களுள் ஒன்று. முத்தியாகவே இருப்பவன்; முத்தி
 தருபவன் எனலுமாம். இது பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 122-ல்
 “முத்தன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

முதற் சோதி - ஒளிகளுக்கெல்லாம் முதலானவன். ஞாயிறு திங்கள்
 அக்கினி ஆகிய முச்சுடர்களாய் மிருப்பவன். அட்ட மூர்த்தங்களுள் அம்
 முச்சுடர்களும் எண்ணப் பெறல் நினைக. சோதி - அறிவுமாம்.

முதல் வித்து — முன்னம் 553-ம் திருப்பாடலில் “முதலானே” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. பரமகாரணன் என்றவாறு. இடை நிலைக் காரணர் பலர் உள்ராதல் அறிக. ஏனைய வித்துக்களினின்றும் முளை தோன்ற அவ்வித்துக்கள் அழியும். இறைவனிடமிருந்து பிரபஞ்சம் முழுவதும் தோன்றினும் அவன் அழியாதிருத்தல் நினைக. எல்லா முளைகளும் தோன்றக் காரணமாயிருந்தும் தான் எந்த வித்தும் இன்றித் தோன்றி நிற்பவன் என்க.

சித்தன் — செல்வன் எனலுமாம். அந்தக்கரணமாகிய சித்தத்தில் இருந்து அதனை இயக்குபவன் எனலுமொக்கும்.

திரிதரும் — வேறு கலையின்றிச் சஞ்சரிக்கின்ற.

பணிமீனே — அடியவர்களை ஆற்றுப் படுத்தியவாறு. ஓகாரம் - அசை. ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

மிண்டு மனத்தவர் போமின்கள்;
மெய்யடியார்கள் விரைந்து வம்மின்;
கொண்டுங் கொடுத்துங் குடி குடி
யீசற்காட் செய்ம்மின் குழாம் புகுந்
தண்டங் கடந்தபொரு ளளவில்ல தோ
ரானந் தவெள் ளப்பொருள்
பண்டு மின்றுமென்று முள்ளபொரு ளென்றே
பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 9-2.2)

என்பது நினைக.

தொகுப்புரை :-

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள மகாதேவனும்; மெய்ச்சேவகனும்; மும்மூர்த்திகளும் அறிய இயலா முழுமுதற்கடவுளும்,

இன்ப வடிவினனும்; புவண்ணனுமாகிய இறைவன்; அடியவர்கள் மட்டும் அறியும் இயல்பினன். அழகனும் அட்டமூர்த்திமானும் அமுதப்பெருக்கினனும் சிட்டனும் சிவலோகனுமான அவன் மாதொருபாகன். தாருகவனத்து முனிவர் மனைவியரின் நிறையழித்த அவன் தொண்டு செய்யத் தகுதியற்ற நம் பணிகளையும் ஏற்றுக் கொள்பவன். அவன், அடியார்கள் புடை சூழ நிலவுலகத்துக்கு வந்தவன். தில்லையாடியாகிய அந்த ஏமாற்றுக்காரன் நான் மாய வாழ்க்கையை மெய்யென்று கொள்ளாவகை, வீணாகக் குறிக்கோளின்றி திரிந்த அனாதையான எனக்கு இரங்கி என்னை ஆட்கொண்டு என் தீவினைகளை அழித்து நான் உய்வதற்கான சிவ பக்தியைத் தந்து தன் ஞானோபதேசத்தால் என்றும் இன்ப வெள்ளம் பெருக்கி “அதனை நுகர்ந்து அதன் இன்பத்தை நீயே அறிந்து கொள்” என்றருளியவன். என்னை அடியவர் குழு நடுவில் இருத்தி மூவுலகுக்கும் அப்பாலுள்ள வீடு தரும் விழைவினன் சிவனடியார்களே நீங்களும் இங்கு வந்து பிறவியை ஒழிக்கும் ஞான ஒளியாகிய இவனைப் பணியுங்கள்! இவனுடைய ஞானம் பொங்கும் பெருமை பொருந்திய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளில் உள்ள துகள்களின் கூட்டம் நம் சென்னியில் நிலைபெறும் அதனால் நம் உயிர் வீடு பேற்றில் பொலிவுறும்.

தலவிசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை — சிவபுராண உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

43. திருவார்த்தை திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (அறிவித் தன்புறுதல்)

நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறையில், இறைவன் தமக்கு அருளிய உபதேச மொழிகளை வியந்து நெஞ்சுருகும் வண்ணம் பாடிய பாடல்கள் அடங்கியது இப்பகுதி. இதன் தலைப்பு திருவார்த்தை என்றுள்ளது. வார்த்தை வரலாறு. செய்தியுமாம். வார்த்தை என்ற சொல் ‘விருத்தம்’ என்றதனினும் வந்தது. “வார்த்தை இது ஒப்பது கேட்டறியோம்”; “நரிவிருத்தமாகுவர்”; “நரி வரால் கவ்வச் சென்று நற்றசை இழந்த தாகும்”; என நம் அரசுகள் தேவாரத்தில் இச்சொல் ஆளப்படல் காண்க. இவ்வருள் நிகழ்ச்சியைத் தம் அன்பின் பெருக்கால் எடுத்துச் சொல்கின்றார்கள். எனவே இதற்கு “அறிவித் தன்புறுதல்” எனப் பதிகக் கருத்துரைத்தனர் நம் முன்னோர்.

“மலமறுக்கும் திருவார்த் தைப்பத்து
மிலகுமரு ளறிவிக்க வறிதல்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“அறம் பெருகும் பெருந்துறையிற் றமையாண்ட
செயன்முதலா வரன்சீ ராட்டின்
றிறமறிவா ரெம்பிரா னாவாரென
வுரைத்தல்திரு வார்த்தை யாரும்.....

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறை புராணம்.

இப்பகுதி திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதில் பத்து எண்சீர்க் கழிகெடிலாசிரிய விருத்தங்கள் உள்ளன. சில இடங்களில் இரு மாச்சீர்களுக்கு ஈடாக ஒரு விளங்காய்ச் சீர் நின்றது. சில இடங்கள் உயிரளபெடை ஒற்றளபெடைகள் கொள்ள நின்றன.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

589. மாதிவர் பாகன் மறைப யின்ற
வாசகன் மாமலர் மேய சோதி
கோதிற் பரங்கரு ணையடி யார்
குலாவநீ திகுண மாக நல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்து றையெம்
புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்
தாதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த
அருளறி வாரெம் பிராண வாரே.

க

(இ-ள்)

நம் சிவ பரஞ்சுடர் உமையம்மையை தன் இடப் பாகத்திற் கொண்டவன்; வேத மந்திரங்களாகவே விளங்குபவன்; நம் இதய கமலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பேரொளி; குற்றமற்ற பேரருள்; அடியவர்கள் அளவளாவும் ஞான நீதி; அனைத்தையும் குணமாகவே அருளுபவன்: மலர்ச்சோலைகள் மலிந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள எங்கள் புண்ணியன்; நிலவுலகில் ஞானாசிரியனாக வந்த சிவ சொருபன்; இத்துணை மேலான சிவபெருமான் எனக்குக் காட்டிய திருவருளை மதிக்கும் அன்பர்கள் என் கடவுளே ஆவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மரது இவர் பாகன் — மரது — பெண்; உமையம்மையார்; அழகு என்றலுமாம். இறைவன் அழகனாயினும் வலப்புறத்தை அழகு செய்து கொள்ளாமல் என்பு, நாகம், எருக்கு, தோல், உன்மத்தமலர் ஆகியவற்றை அப்பாகத்திலணிந்தான். இடப்பாகத்தில் மட்டும் பொன்னும் மணியும், பட்டும், பிறவும் ஏறி அழகு மிகுவது இறைவன் அசைவில்லாது இருக்க அவனைச் சார்ந்து இயக்கும் சக்தி அவனது திருவருளேயாம். இதனையறியாது இறைவன்

நம் எழில்வயப்பட்டே நம்மைத் தன் இடப்பாகத்தில் வைத்தான் என்று அம்பிகை எண்ணினாளாகில் அவள் பேதையேயாம்.*

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

குரும்பைமுலை மலர்க் குழலி கொண்டதவங் கண்டு
குறிப்பினொடுஞ் சென்றவள்தன் குணத்தினைநன் கறிந்து
விரும்புவரங் கொடுத்தவனை வேட்டருளிச் செய்த
விண்ணவர்கோன் கண்ணுதலோன் மேலியலூர் வினவில்
அரும்பருகே சுரும்பருவ அறுபதம்பண் பாட
அணிமயில்கள் நடமாடும் அணிபொழில் சூழ் அயலின்
கரும்பருகே கருங்குவளை கண்வளருங் கழனிச்
கமலங்கள் முகமலருங் கலயநல்லூர் காணே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-16-1)

என்றது நினைக.

மறை பயின்ற வாசகன் — மறைகளை அருளியவன். வேதங்களிற் பயின்று வரும் சொற்களுக்கும் பொருளாயுள்ளவன்.

மாமலர் — இதயத்தாமரை மலர் மேய சோதி. இஃது அவர் தடத்த இலக்கணம். மாதவர் பாகன்; மறை பயின்ற வாசகன் என்பனவும் பிறவும் அவன் சொருப இலக்கணம்.

* பிடித்தசிலை தொடுத்தமலர்க் கணவனோ
புரமரித்தோய்! பெருந்தீப் புல்லப்
பொடித்தலென வெரித்தனையம் புலன்களைந்தோய்
அது கண்டும் பொன்வெற் பீன்றாள்
இடத்தினமை யிருத்தினனம் எழிலின்வாய்ப்
பட்டெனத்தான் எண்ணு மாகில்
வடித்தடங்கண் மாதர் மிகு பேதையரென்
பதவார்தம் வாய்மை யாமே

(புஷ்பதந்தா - சிவ மஹிம் ந - ஸ்தோத்திரம் 23)

தமிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்

முல முதல் பிரமரந்திரம் வரை நாலிதழ் முதல் ஆயிரம் இதழ் வரையுள்ள தாமரை மலர் விளங்கும். அதன் நடுவில் இறைவன் சோதியாக எழுந்தருளி இருப்பன் என்பர் யோக நூல் வல்லார். அதனையே ஈண்டு **மாமலர் மேயசோதி** என்றார்.

கோது இல் பரங்கருணை — **கோது இல்** — கைம்மாறு கருதலாகிய குற்றம் இல்லாத. **பரங்கருணை** — மேலான கருணை. அதற்கு மேல் ஒரு கருணை இல்லை என்றவாறு.

அடியார் குலாவு நீதி குணமாக — அடியவர்கள் எதனைச் செய்கின்றனரோ அதனையே நீதியாகக் கொள்ளுபவன். இது சிறப்பு நீதி; ஏனைய, உலகர்க்கு வகுக்கப்பட்ட பொது நீதி; என்பர் கவியரசு அவர்கள். ஈண்டு முன்னம் 468-ம் திருப்பாடலில் “பிணக்கு” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-80-5)-ம், போற்றித்திருவகவல் 120-ல் “தோழன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (07-51-10)-ம் பார்க்க.

புண்ணியன் - சிவபெருமான் *

மண்ணிடை வந்திழிந்த தாதிப் பிரமம் — இஃது இறைவன் பரங்கருணையால் என்க. பேரருளுடைமை அவன் எண்குணங்களுள் ஒன்று என்பது நினைக. நம் அடிகளின் சரிதக்குறிப்புப் பற்றிய அகச்சான்றுமாம். முன்னம் 574 - ம் திருப்பாடலால் “வந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

வந்திழிந்து — என அளபெடையின்றி ஒதுதல் பொருந்தாமை அறிக.

*

இதனை,

மேகமின்ற மின்னென யாடன் மிளிர்ப்பை பூ
ஹுகமின்ற வம்முலையின் பாலமிர் தேந்தப்
போகமின்ற புண்ணிய நெய்தகனை யேபோன்
மாகமின்ற மாபதி யன்னான் வளர்கின்றான்.

(சீவக சிந்தாமணி — நாமக எளிலம்பகம்-333)

என்று பிறச்சமயிகளை சமணரும் கூறுவதில் காண்க.

ஆதிப்பிரமம் — எல்லாவற்றிற்கும் முதலாகிய பெரும் பொருள்.

வெளிப்படுத்த — குருவடிவாக வந்து எனக்குப் புலப்படுத்த. தானே இறைவன் என்று வெளிப்படுத்த - எனலுமாம் முன்னம் 578-ம் திருப்பாடலில் “இணைமலர் கழல் காட்டி” - என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

அறிவார் — மதிப்பார் — யாவராயினும் இறைவன் இவ்வண்ணம் புரிந்த அருளிப்பாட்டை மதிப்பவரே என் கடவுள் என்றவாறு.

பிரமம் — பெரிதாயிருப்பதனாலும் பெருமையுடையதனாலும் சிவனே பிரமம் எனப்படுவான்.

(பராக்கியை ஆகமம்)

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

மறைக ளாயின நான்கும்
மற்றுள பொருள்களு மெல்லாந்
துறையுந் தோத்திரத் திறையுந்
தொன்மையு நன்மையு மாய
வறையுந் பூம்புன லாணைக்
காவுடை யாதியை நாளு
மிறைவ னென்றடி சேர்வா
ரெம்மையு மாளுடை யாரே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை - 7-75-10)

என்பது நினைக.

நம் அடிகள், இத்திருப்பாடலில், புண்ணிய மூர்த்தியாகிய சிவபரஞ்சடர், ஞானசிரிய வடிவில் இம் மண்ணுலகுக்கு வந்து, தமக்குச் செய்த அருளிப்பாட்டின் பெருமையை மதிப்பவரே என் கடவுளாவார் என்று அன்பின்

இயல்பினை உலகுக்கு அறிவிக்கின்றார். இதனால், இப்பதிகக் கருத்தான “அறிவீத் தன்புறுதல்” புலனுதல் காண்க.

590. மாலயன் வானவர் கோனும் வந்து
வணங்க வர்களுள் செய்த வீசன்
ஞால மதனிடை வந்திழிந்து
நன்னெறி காட்டி நலந்திகழுங்
கோல மணியணி மாட நீடு
குலாவு மிடவை மடநல்லாட்குச்
சீல மிகக்கரு ணையளிக்குந்
திறமறிவாரெம் பிரானு வாரே

உ

(இ-ள்)

திருமாலும் நான்முகனும் தேவேந்திரனும் இந்நிலவுலகுக்கு வந்து தன்னை வழிபட அவர்களுக்கு அருள் பாலித்த ஈசனும்; திருக்கயிலையினின்றும் இறங்கிப் பூவுலகை அணைந்து அடியவனுக்கு ஞானோபதேசம் செய்தவனும் நன்மைகள் விளங்குகின்ற, அழகிய நவமணிகளணிந்த மாளிகைகள் உயர்ந்து விளங்குகின்ற காஞ்சி மாநகரில்; தன் இடது பாகத்தில் வைத்துள்ள உமையம்மைக்கு, உலகுயிர்கள் ஒழுக்கம் மலியும் வண்ணம் பேரருளால் வரம் நல்கிய இயல்பை மதிப்பவர் நான் வணங்கும் கடவுளே ஆவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாட்டுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வந்து வணங்க - அவர்கள், தங்கள் சத்திய லோகம், வைகுண்டம், தேவலோகம் ஆகிய உலகங்களை விட்டு நீங்கி இப்பூவுலகத்துக்கு வந்து வழிபட. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-ல் “ஏனோர்” என்பதன் கீழ் எடுத்தாண்ட திருவாசகம் 377-ம் திருப்பாடலும் போற்றித் திருவகவல் 112-ல் “சித்தம்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் கு - 2 அதி - 4 செய்யுள் 92-ம் பார்க்க.

அருள் செய்த - அவ்வாறு அவர்களுக்கு அருள் பாலித்ததும் அவன் அருளே என்க. “அவனருளாலே அவன்றான் வணங்கி” - (சிவபுராணம் - 18) - என்றது நினைக.

“ஈசன்” - அதிகாரமும் செல்வமும் தலைமையுமுடையவன். மாலயன் வானவர்கோனுக்கு அருள் புரிந்தமையின் இவ்வாறு குறித்தார்.

ஞாலம் அதனிடை வந்து இழிந்து - நான், திருமால் நான்முகன் வானவர் கோன் போலப் பிற உலகங்களில் பிறவாமல், அவர்கள் விரும்பியதும், இறைவனைப் பூசிக்கும் வாய்ப்பினை அளிப்பதுவுமான இம்மண்ணுலகத்திலேயே பிறந்தேன். எனினும் அவனைப் பூசிக்காமல் பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சர் பதவியில் இருந்து காலத்தை அவமே போக்கினேன். இறைவன் தானாகவே தன் உயர்ந்த கயிலையை விட்டிழிந்து இம்மண்ணுலகில் என்னிடம் வலிய அணைந்து - என்றவாறு. முன்னம் 574 - ம் திருப்பாட்டில் “வந்து” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

நன்னெறி காட்டி - ஞானசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்டு உபதேசம் நல்கிய சரிதக்குறிப்புப் பற்றிய அகச்சான்று.

இடவை மட நல்லாள் - இடவை - தனது இடது பாகத்தில்.

வை - வைத்துள்ள - முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

மடநல்லாள் - இளமை பொருந்திய உமையம்மை. அவள் காலதத்துவத்துக்கு அப்பால் நின்று அத்தத்துவத்தை இயக்குபவள். ஆதலின் எப்பொழுதும் இளமையுடனிருப்பவள். திருவருளின் உருவகம் ஈண்டு உமையம்மையாக கூறியவாறு.

நல்லாள் - பெண்ணின் நல்லவளாகிய ஏலவார் குழலி.

சீலம் மிகக் கருணையினால் அளிக்கும் திறம் -

கோல மணி அணி மாட நீடுகுலாவும் - காஞ்சி மாநகரின் வருணனை

ஈண்டு,

மாடக்குச் சித்திரமும் மாநகர்க்குக் கோபுரமும்
ஆடமைத்தோள் நல்லார்க்கு அணியும்போல் - நாடிமுன்
ஐதுரைய நின்ற அணிந்துரையை எந்நூற்கும்
பெய்துரையா வைத்தார் பெரிது.

எனும் வெண்பா நினைக.

(சித்திரம் அகத்துள்ளவற்றையும் கோபுரம் வழியையும் அணி தன்மையையும் விளக்குதல் போலப் பாயிரமும் பொருளையும், நூலுட்புகும் வழியையும் நூலின் தன்மையையும் விளக்கும் என அறிக - என்றவாறு)

சீலம் - மிகு கருணை அளிக்கும் திறம் - இப்பகுதி காஞ்சி மாநகரில் கம்பையாற்றின் கரையில் தன்னைப் பூசனை செய்த அம்பிகைக்கு கச்சியேகம்பர் அளித்த வரங்கள் :

இவற்றை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“விடையின் மேலவர் மலைமகள் வேண்ட
விரும்பு பூசனை மேவி வீற்றிருந்தே
யிடைய ருவறம் வளர்க்கும்வித் தாக
விகரத்திரு நாழிநெல் லளித்துக்
கடைய ராகிய முயர்ந்தவ ராயுங்
காஞ்சி வாழ்பவர் தாஞ் செய்தீ வினையுந்
தடைப டாதுமெய்ந் நெறியடை வதற்காந்
தவங்க ளாகவு முவந்தருள் செய்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரிய புராணம் - திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணம் - 70)

என்பதிற் காண்க,

இனி, இதற்கு இவ்வாறன்றி - தன் பேரருளுடைமையால் உலகுயிர்கள் உய்யும் பொருட்டுச் சிவாகமங்களை உமையம்மையாருக்குக் கூறிய திறம்.,

இதனை,

திருச்சிற்றம்பலம்

துணையி லாமையிற் றாங்கிருட் பேய்களோ
டணைய லாவ தெமக்கரி தேயெனா
இணையி லாவிடை மாமரு தில்லெழு
பணையி லாகமஞ் சொல்லுந்தன் பாங்கிக்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-15-4)

என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

இடவை மட நல்லாட்குச் சீலம் மிக்க கருணை அளிக்கும் திறம்
— இப்பகுதிக்கு, இவ்வாறன்றித் திருவிடை மருதூரில் வரகுண பாண்டியர்
தம்மனைவியைத் திருமணம் புரிந்த அதே நாளில் மகாலிங்க மூர்த்திக்கு
அர்ப்பணித்தார். இறைவன் மாமன்னர், தம் திருமணத்திற் பற்றிய அரசியின்
வலக்கரத்தை விட்டு, உடலின் ஏனைய பகுதியைத் தம்முள் ஐக்கியப்படுத்திக்
கொண்டான். மறுநாட்காலையில், திருக்காப்பு நீக்கிய அருச்சகர், சிவலிங்க
மூர்த்தத்தில் பெண் ஒருத்தியின் வலக்கரம் மட்டும் வெளியே தெரிவது கண்டு
மன்னரிடம் முறையிட்டார். வந்து கண்ட மாமன்னர் தம் அன்பில் ஏதோ
குறையுள்ளது என்று எண்ணி வருந்தினார். இறைவன் அசரீரியாக, “அந்தக்
கை திருமணத்தில் உன்னால் பற்றப்பட்டது. அதனை உலகர் கண்டு உன்
அடிமைத் திறத்தை மனங்கொண்டு உய்யும் வண்ணம் வெளியே தெரியவிட்டு
வைத்தோம்” என்று கூறி அக்கையினையும் தம்முள் வாங்கிக் கொண்டான் -
என்று ஓர் வரலாறு தலபுராணத்தில் காணப்படுவதாகக் கூறுவர்.

வரகுண தேவரின் சிவனடிமைத் திறம் சைவ உலகம் முழுவதும்
நன்கறிந்த தாகும். அதனை இவ்வுரையின் முதற்பகுதியில், “வாதவூரடிகள்
காலம்” என்ற தலைப்பில் 11-ம் பத்தி உட்பிரிவு i முதல் viii வரையுள்ளவற்றில்
கூறியுள்ளேன். அவ்வரலாறு 11-ம் திருமுறையில் இடம்பெற்றுள்ள
திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 28-ம் திருப்பாடல் 31 முதல் 55
முடியுள்ள அடிகளில் நம் பட்டினத்தடிகளால் வழத்தப் பெற்றவை. ஆதலின்
பிரமாணவாக்காகும் அப்பகுதி. “விரும்பின கொடுக்கை பரம்பினற் கென்று

புரிமுழல் தேவியைப் பரிவுடன் கொடுத்த பெரிய அன்பின் வரகுண தேவர்” என்பதாம்.

“தேவியைத் திருமணத்தன்றே கொடுத்தார்” என்று குறிப்பிடப்பட வில்லை.

மணப்பெண்ணின் வலக்கரம் பற்றுதல் திருமணச்சடங்குகளில் மிக முக்கியமான ஒன்று. அதன் பின், திருமாங்கலிய தாரணம் நிகழாவிட்டாலும் அப்பெண்ணின் உடல் திரிகரணங்கள் உட்பட மண மகனுக்கு உரியதாகி விடுகின்றது. இவ்வுண்மையை நாம், நம் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமண நிகழ்ச்சியுள் கண்டுள்ளோம். முற்றறிவினனான மகாலிங்கப் பெருமான், “அரசியின் வலக்கரம் மட்டும் தனக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டதன்று என்று எவ்வாறு ஒதுக்குவன்”?

இத்துணையும் “இடவை” என்ற சொல்லுக்குத் “திருவிடை மருதார்” என்று தவறாக பொருள் அடிப்படையில் எழுந்த கற்பனையாகும்.

திருமுறைகளிலோ பிற பிரமாண நூல்களிலோ இச்சொல் திருவிடைமருதாரைக் குறிப்பதாக வழங்கப்படவில்லை.

நம் அரசுகள் தேவாரத்தில் திருமுறை (6-70-3) திருப்பாடலில் “ஏரிடவை” என்றொரு சிவத்தலம் இடம் பெற்றுள்ளது. அதற்குக் குறிப்புரை வகுத்த மகாவித்துவான் சி. அருணைவடிவேல் முதலியார் அவர்கள் ஏர் அழகு இடவை வைப்புத்தலம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இந்நூல் 1963-ல் வெளிவந்த தருமபுர ஆதீன வெளியீடு எண். 545 பக்கம் 510-ல் காணப்பெறுவது.

எனவே மேற்குறித்த கற்பனைக் கதையை உட்கொண்டுள்ள விளக்கம் போலி உரையென்று ஒதுக்குக.

591. அணிமுடி யாதி யமரர் கோமான்
 ஆனந் தக்கூத் தனறு சமயம்
 பணிவகை செய்து படவ தேறிப்
 பாரொடு விண்ணும் பரவி யேத்தப்
 பிணிகெட நல்கும் பெருந்து றையெம்
 பேரரு ளாளன்பெண் பாலு கந்து
 மணிவலை கொண்டு வான்மீன் விசிறும்
 வகையறி வாரெம் பிராளு வாரே.

ந.

(இ-ள்)

அழகிய சடையினையே மகுடமாகக் கொண்ட முதல்வனும்; தேவர்கள் தலைவனும்; இன்பத் திருக்கூத்தினனும்; அறுவகைச் சமயங்களும் தன்னை வணங்கச் செய்து, படகில் ஏறி மண்ணுலகும் மேலுலகுகளும் தன்னை வழிபட்டுத் துதிக்க, ஆணவ மலபந்தம் வலிகெடும் வண்ணம் அருள் பாலிப்பவனும், திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள வனுமாகிய எங்கள் பேரருளாளனாகிய சிவபரஞ்சுடராவன். அவன் கடல் மீனவப் பெண்ணாக வந்த உமையம்மையை விரும்பி சிறு இரும்பு மணிக்குண்டுகள் கட்டிய வலையை வீசிப் பெரியமீனைப் பிடிக்கும் அருளின் உண்மை இயல்பினை மதிப்பவர் எம் கடவுளே யாவர்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அணிமுடி - ஆதி - பிஞ்ஞகன் ஆதலின் அவன் தலைக் கோலத்தை அணிமுடி என்றார்.

ஆதி - முதல்வன். முதன்மையுணர்த்தும் ஆதி என்னும் பண்புப்பெயர்ச் சொல் அப்பண்பினை யுடையவனைப் பண்பாகு பெயரால் உணர்த்தியவாறு.

கோமான் - பசுக்களின் தலைவன், செல்வமிக்கவன். **கோ** - பசு, **மான்** - உடைமைப் பொருள் விசுதி முற்காலத்தில் ஆநிறைகள் செல்வமாகக் கருதப்பட்டன என்பதும்; “மாடு” என்னும் சொல் செல்வம் என்ற பொருளில்

வழங்கி வருவதும் காண்க.

ஆனந்தக்கூத்தன் — கோமான் ஆகலின் ஆனந்த முள்ளவனாகவும், ஆனந்தத்தால் கூத்தாடுபவனாகவும் உள்ளவன்.

அறு சமயம் பணிவகை செய்து — இதனைப் பணிவகை அறு சமயம் செய்து என மாற்றிக் கொள்க. உயிர்கள் தன்னைப் பணிந்து உய்யும் வண்ணம் அகச்சமயங்களான ஆறு சமயங்களையும் வகுத்து.

அறுவகைச் சமயங்களாவன :

1. உலகாயகம் : மாத்திய மிக பௌத்தம் யோகசார பௌத்தம்; செளந்திராந்திக பௌத்தம்; வைபாடிக பௌத்தம்; ஆருகதம் எனும் இவை ஆறும் புறப்புறச் சமயங்கள்.
2. தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்ம வாதம்; சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் - எனும் இவை ஆறும் புறச்சமயங்கள்.
3. பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கிய வாத சைவம் எனும் இவை ஆறும் அகப்புறச் சமயங்கள்.
4. பாடாணவாத சைவம், பேதவாத சைவம், சிவசமவாத சைவம், சிவசங்கிராந்த வாத சைவம், ஈசுவர அவிகார வாத சைவம் சிவாத்துவித சைவம் எனும் இவை ஆறும் அகச்சமயங்கள். இவை அனைத்தும் ஆன்மாக்கள் கைக் கொண்டு பல பிறவிகளில் ஒழுகிப்பக்குவம் எய்திச் சோபானக் கிரமத்தில் இறைவனை அடைய அவனால் படைக்கப் பெற்றன. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 42-ல் “தெய்வ மென்பதோர் சித்தமுண்டாகி” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் பார்க்க.

படவது ஏறி படவு அது — படவு, படகு. கடலைக் கடக்க மரக்கலத்தில் ஏற வேண்டும். ஈண்டு படகில் ஏறினான் என்றார். ஏறியவன் வரம்பிலாற்றலுள்ள சிவபரஞ்சுடர் என்பது குறிக்க.

பாரிராடு வீண்ணும் பரவி ஏத்த — ஆன்மாக்களுக்குப் பிணிகெட அருள்பாலித்தமையால் பாரும் விண்ணும் அவனைப் பரவி ஏத்தின. ஏத்தியதன்

காரணம் ஆன்மாக்கள் ஆணவமலப் பிணிப்பு நீங்கி அவனையும் அவன் தரும் இன்பத்தையும் அறிந்தன. அவ்வாறு அவன் அவற்றுக்கு அருளிய காரணம் அவனது பேரருளுடைமை என்று உரைத்துக் கொள்க.

இப்பகுதிக்குப் “பாசவலை கொண்டே எல்லா உயிர்ப்பாச விமோசனமாக் கருணை வியாபக விச்சை ஞான வகையாக அறிந்து நிட்டாபரா ஆவார்கள்” - என்றுரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

பெருந்துறை — இறைவன் மீனவ நங்கையாக வந்த உமையம்மையை மணக்க மீனவ இளைஞனாக வந்தான். பரதவர்களுக்கு உரியது துறை. ஈண்டுத் திருபெருந்துறை. அது பிறவிக்கடலின் துறையாக திருக்கயிலையாகிய பிறவிக் கடலின் கரையில் உயிர்களை சேர்ப்பது குறிப்பாலுணர்த்தப்படும் நயம் காண்க.

பெண்பால் உகந்து — அருளின் உருவகமான உமையம்மையை விரும்பி. குணியாகிய இறைவன் குணமாகிய திருவருளை என்றும் விட்டு நீங்க இயலாமையை **விரும்பி** என்று குறித்தார்.

அந்தணனாக வந்து அறுவகைச் சமயங்களை வகுத்தவன் மீனவனாக வந்து மீன் பிடிக்கும் தொழிலும் செய்தான் என்ற நயம் காண்க.

மணி வலை — இருப்பு மணிகளாகிய சிறு சிறு குண்டுகள் கட்டிய வலை. இது வீசியவுடன் பரந்து சென்று நீருள் ஆழ்ந்து மணலும் பதிந்து தன்னுள் அகப்பட்ட மீன்கள் தப்ப இயலாமற் பற்ற அமைக்கப்பட்டது. இறைவன் திவருளாகிய வலையுள்பட்ட ஆன்மாக்களாகிய மீன்கள் தப்பிச் சென்று மீண்டும் உலகியலிற் சிக்கா - என்பது குறிப்பு.

மணி வலை — அழகிய வலை எனலுமாம். ஆன்மாக்களை உய்விக்கும் ஆகமங்களும் நந்தியெம் பெருமானாகிய மீனும் மீட்கப்பட்டமையின் அழகிய வலையாயிற்று.

வான் மீன் — சிறந்த மீன். சுரு மீன். வாலுள்ள மீன் என்பன நந்தியம்பெருமானைக் குறிப்பாலுணர்த்தின.

“பெருந்துறை எம் பேரருளானன் பெண்பாலுகந்து மணிவலை கொண்டு
வான் மீன் விசிறும் வகை”-

இச்சரிதம் முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் (17-18) - ல்

“கே வேடராகிக் கெளிறது படுத்து
மா வேட்டாகிய ஆகமம் வாங்கியும்”

என்றதன் உரையில் தரப்பட்டுள்ளது.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் ஆன்மாக்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருளால் அறு வகைச் சமயங்களை வகுத்தான். அவற்றால் ஆன்மாக்கள் படி முறையில் உயர்ந்து இறைவன் மாட்டு அன்பு செலுத்தின. அந்த அன்பின் பயன் மேலும் அவற்றுக்கு சிவ பக்தியை நல்கின என்னும் உண்மை நேராகவும் கதை வழியாகவும் உணர்த்தப் படுகின்றது. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தான “அறிவித்தன் புறுதல்” புலனாதல் காண்க.

592. வேடுரு வாகி மகேந்திர ரத்து
மிகுருறை வானவர் வந்து தன்னைத்
தேட விருந்த சிவபெரு மாஅன்;
சிந்தனை செய்தடி யோங்க ஞாய்
ஆட லமர்ந்த பரிமா யேறி
ஐயன்; பெருந்துறை ஆதி; யந்நாள்
ஏடர் களையெங்கு மாண்டு கொண்ட
வியல்பறி வாரெம் பிராண வாரே.

சு

(இ-ள்)

மிகுந்த குறைகளுடைய தேவர்கள் வந்து தன்னைத் தேடிய காலத்தில்; வேட வடிவம் தாங்கி மகேந்திர மலையில் அவர்களுக்கு ஒளித்திருந்த சிவபெருமான்; அடியோங்கள் தன்னைத் தியானம் செய்து உய்யும் வண்ணம் ஆடலுள்ள குதிரையில் ஏறி இருந்த முதல்வனும்; தலைவனும்; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள முதல்வனுமாவன். அவன் எம் தோழர்களை எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடத்தும் அடிமை கொள்ளும் அருளின் இயல்பினை மதிப்பவர் எங்கள் கடவுளே ஆவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - மிகு குறை வானவர் வந்து தன்னைத் தேட; வேடுருவாகி மகேந்திரத்து இருந்த சிவபெருமான்; அடியோங்கள் சிந்தனை செய்து உய்ய; ஆடல் அமர்ந்த பரிமா ஏறி; ஐயன்; பெருந்துறை ஆதி; எம் தோழர்களை அந்நாள் எங்கும் ஆண்டு கொண்ட; இயல்பறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மிகு குறை வானவர் - தேவர்களின் குறைகள். சூரபதுமன் முதலிய அசுரர்களால் விளையும் துன்பங்கள்; காமக் கோபாதிகளால் பெறும் சாப தாபங்கள். பின்னரும் 549-ம் திருப்பாடலில் இவர்களை “எச்சத்தார் சிறு தெய்வம் என்றருளியதும்” ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

வேடுருவாகி மகேந்திரத்து இருந்த - தங்கள் குறைகளை விண்ணப்பம் செய்து தீர்வு பெற வந்து தன்னை தேடிய தேவர்கள் அறிந்து கொள்ள இயலாமல் வேட வடிவம் தாங்கி மகேந்திர மலையில் இருந்த - என்றவாறு.

சிவபெருமான் அவ்வாறு இருந்ததன் காரணம் தேவர்கள், தாங்கள் செய்த தீ வினைகளின் பயன்களை முழுதும் நுகர்ந்து கழித்தல் வேண்டும், அப்பொழுதே அவர்கள் மலபந்தம் நெகிழும், உய்தி பெறத் தகுதியாவர் என்ற பேரருளினாலாம்.

மகேந்திரம் - முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 9-ல் “மன்னு மாமலை மகேந்திரம்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

அடியோங்கள் சிந்தனை செய்து உய்ய - அடியவர்களாகிய நாங்கள் அவன் திருவடிவத்தைத் தியானம் செய்து உய்யும் பொருட்டு - என்றவாறு.

ஆடல் அமர்ந்த பரிமா ஏறி - தியானம் செய்ய அவன் வடிவம் தெரிய வேண்டுமன்றோ? அதன் பொருட்டு அரபு நாட்டுக் குதிரைச் சேவகன் வடிவம் தாங்கி மதுரை மாநகரில் வேதத்தைக் குதிரையாக மாற்றி அதன் மேல் அமர்ந்து வந்தான் என்றவாறு.

பரிமா ஏறி - பரிமா - குதிரை. ஏறி - ஏறியவன் என்றும் பொருள் தரும் பெயர்ச் சொல். “விடையேறி” என்றதில் போலக் கொள்க.

ஆடல் அமர்ந்த - நம் அடிகள் பொருட்டு ஆலவாயண்ணல் நரிகளைப் பரிகளாக்கி மதுரை மாநகரில் மன்னன் முன் நடத்திக் காட்டிய வரலாறு. இதனை.

ஆண்டகை யவர் போ னின்ற
வருகணத்தவருந் தத்தங்
காண்டகு புரவி யெல்லா
நடத்தினார் காட்டக் கண்டு
பாண்டிய னவரை நோக்கி
நுங்களிற் பதியாந் தன்மை
பூண்டவர் யாவ ரென்ற
னிவரென்றார் புரவி வீரர்

(திருவிளையாடற்புராணம் - நரிபரியாக்கிய படலம்-78)

என்பதிற்காண்க.

ஆடல் அமர்ந்த - திருவிளையாடலில் கண்டுள்ள என்றலுமாம். அப்பொழுது காட்சி தந்த ஆலவாயண்ணலின் குதிரைச் சேவகர் தலைவனின் வடிவம் நாங்கள் தியானத்தில் இருத்தி வழிபட அருளும் பொருட்டே அத்திருவிளையாடலை நிகழ்த்தினான் என்றவாறு.

சிந்தனை செய்து என்பதனைச் சிவபெருமானுக்குப் புணர்த்து, “நம் அடிகள் உய்ய வேண்டும், அதற்கு வழி நாம் அரபு நாட்டுக் குதிரை வணிகர் தலைவனாக வரின் அடிகள் அவ்வடிவைத் தாம் தியானம் செய்யும் உருவாக கொண்டு உய்வார் என்று இறைவன் திருவுளம் பற்றி இத்திருவிளையாடலை நிகழ்த்தினான் எனப் பொருள்பட உரைத்தாருமுண்டு”. அஃது இறைவனின் முற்றறிவுடைமைக்கு இழுக்காவதறிந்து ஒதுக்குக.

ஏடர்களை எங்கும் ஆட்கொண்ட - ஏடர்கள் - தோழர்கள் - “ஏட”, “ஏறுவ” என்பன தோழர்களைக் குறித்தலைச் சங்க இலக்கியங்களிற் காண்க.

இங்கு நம் அடிகள் தம் இனத்தவர்களாகிய சிவனடியார்களைக் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அவர்களே ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திர கணத்தாராகிய உறவினர். அவர்கள் திருப்பெருந்துறையில் தங்கியிருந்து சோதியிற் கலந்து

நம் அடிகளுக்கு முன் வீடுபேறுற்றவர்களும்; அப்பொழுது சோதியிற் கலக்க ஓடி வந்தும் சோதி மறைந்து விட்டமையின் எரியிற் பாய்ந்தும், மயக்க முற்றும், நிலத்திற் புரண்டும், அழுதும் அலறியும் கடலில் வீழ்ந்தும் வீடு பெற்றவர்களும் (கீர்த்தித் திருவகவல் 133 - 137) நம் அடிகள் காலத்துக்கு முன்னும் பின்னும் எல்லா நாடுகளிலும் வாழ்ந்து வீடு பெற்றவர்களுமாவர்.

இயல்பறிவார் — இறைவன் ஆண்டு கொண்ட பேரருளின் பெற்றியை மதிப்பவர்கள் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடல் இறைவன் ஆன்மாக்களின் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்ப அவற்றைச் சோபான முறையில் உயர்த்தி வீடு பேறு நல்கும் அருளிப்பாட்டை அன்பினால் அறிவித்து அச்செயல் மேலும் அன்பு வளரக் காரணமாதல் பற்றிப் பேசுகின்றது. இஃது இப்பதிகக் கருத்தாகிய “அறிவீத் தன்புறுதல்” ஆவது காண்க.

593. வந்திமை யோர்கள் வணங்கி யேத்த

மாக்கரு ணைக்கட லாயடியார்

பந்தனை விண்டற நல்கு மெங்கள்

பரமன் பெருந்துறை ஆதியந்நா

ளுந்து திரைக்கட லைக்க டந்தன்

ரேங்கு மதிலிலங் கையதனிற்

பந்தனை மெல்விர லாட்கருளும்

பரிசறி வாரெம் பிரானுவாரே.

ரு

(இ-ள்)

தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் வந்து வணங்கித் துதிக்கப் பேரருளாழியும் தன் தொண்டரின் பாசக்கட்டு நெகிழ்ந்து நீங்கும் வண்ணம் அருள் பாலிப்பவனும் எங்கள் இறைவனும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள முழுமுதற் பொருளுமாகிய அவன், கரையை நோக்கி உந்தி வருகின்ற அலைகளுள்ள கடலைக் கடந்து ஓங்கிய மதில்கள் கொண்டிருந்த இலங்கையில் பந்து போன்ற வடிவுள்ள நுனியும் மென்மையுள்ள விரல்கள் கொண்ட கையினளான மண்டோதரிக்கு நல்கிய அருளிப்பாட்டின் இயல்பினை மதிப்பவரே நாம் வணங்கும் கடவுளாவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “வந்து” என்ற சொல்லைப் பாடலின் முன் வைக்க. மூன்றாமடியிலுள்ள “அன்று” என்பதனைச் சாரியை யாகக் கொள்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க

பாடலின் பின்னிரண்டடிகள் எழுசீர்கள் கொண்டுள்ளன.வந்து

இமையேனர் வணங்கி ஏத்த மாக்கருணைக் கடலாய் அடியாய் பந்தனை வீண்டு அற - தேவர்கள் தன்பாலனைந்து வணங்கித் துதிப்போராய் நின்றும், அவர்களை விடுத்து மலப்பிணிப்பால் கிடக்கும் அடியவர்களுக்கு வலிதின் வந்து அருளும் பேரருட் கடலாகிய சிவபெருமான் என்றவாறு.

பந்தனை - கட்டு; பாசம். அடியார்கள் தாமே இறைவனைத் தேடி அணையாமைக்குக் காரணம் கூறியவாறு.

வீண்டு அறம் நல்கும் - பாச நீக்கம் செய்து பிறகு சிவப்பேறு நல்கும் எனச் சாத்திர உண்மை நினைக. பாசப்பிணிப்பு விட்டு நீங்கும் வண்ணம் அருள் பாவிக்கும் என உரைத்தலுமாம்.

பந்து அணைமெல் வீரல் - உத்தம சாதிப் பெண்களின் கைவிரல்களின் நுனி உட்புறம் பந்து போன்று சிறிது திரட்சியுடன் மென்மையும் கூடியிருக்கும் சாமுத்திரிகா இலக்கணம் குறித்தவாறு. உயர்குல இள மகளிர் பந்து கொண்டு விளையாடலைக் குறித்தலுமாம்.

சுண்டுப் பந்தனை மெல் வீரலாய் - என்று குறிக்கப் பெறுபவள் இராவணன் மனைவியாகிய மண்டோதரி.

மண்டோதரி - அழகிய வயிறுடையவள். இவளுக்கு அருளிய வரலாற்றினை முன்னம் 349-ம் திருப்பாடல் உரையிற் காண்க.

இதற்கு அவ்வாறன்றி மண்டோதரி சிவபூசை புரியும் பொழுது சிவ பெருமான் காமுகனான இளைஞன் வடிவில் அங்குத் தோன்றினான். அச்சமயம் இராவணன் அங்கு வர இறைவன் மறைந்தான் என்று புறச்சமயிகள் கூறி மகிழ்வார். சிவபரஞ்சுடர் நேரிழையைக் கலந்திருந்தே புலன் களைந்தும் வென்றவன் என்பதும்; மன்மதனை அவன் தாதை காண விழித்தழித்தான்

என்பதும் திருமால் தன் இராமாவதாரத்தில் சிவபெருமானை இராமேச்சுரத்தில் வழிபட்டுய்ந்தான் என்பதும் மனங்கொள்ளார். காழ்ப்புணர்ச்சியால் நிந்திப்பதில் மகிழ்வார். அவன் அவ்வளவில் மகிழ்த எனப் புறக்கணித்து மேற்செல்வாம்.

இத்திருப்பாடலில் வந்து வணங்கும் தேவர்கள் நிற்க; அவரினும் அன்பு மிகுந்த அடியவர்களுக்கு அருளுந் திறமும் அதனால் அவர்கள் பக்குவமடைந்து மேலும் அன்பு செலுத்துதலும்; மண்டோதரியின் பூசைப்பயனாக அவளுக்கு அருள் நல்கலும்; அதனால் அவள் மேலும் அன்பு செலுத்துதலும் கூறப்பட்டன. இவற்றால் இத்திருப்பதிகத்தின் கருத்தான “அறிவீத் தன்புறுதல்” பெற்றும்.

594. வேவத் திரிபுரஞ் செற்ற வில்லி
 வேடுவ னாய்க்கடி நாய்கள் சூழ
 ஏவற்செ யற்செய்யுந் தேவர் முன்னே
 யெம்பெரு மான்றா னியங்கு காட்டி
 லேவுண்ட பன்றிக் கிரங்கி யீச
 னெந்தை பெருந்துறை யாதியன்று
 கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொ டுத்த
 கிடப்பறி வாரெம் பிரானு வாரே.

கீ

(இ-ள்)

முப்புரங்களும் தீயில் வேகும் வண்ணம் அவற்றை அழித்தவனும் மேரு மலையாகிய வில்லுடையவனுமாகிய சிவபெருமான் வேட வடிவங் கொண்டு காவல் புரியும் நாய்கள் தன்னைச் சூழ்ந்து வரத் தனக்குக் குற்றேவல் ஏவல் புரியும் தேவர்கள் காணும் வண்ணம் பன்றி சஞ்சரிக்கும் காட்டில், அம்பு பாய்ந்த பன்றி மாட்டு இரக்கங் கொண்டவனும்; ஈசனும் என் தந்தையும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள முழுமுதலுமானவன் அந்நாளில் ஒரு பன்றியின் தாயற்ற குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டிய அருளியன்பினை மதிப்பவர் எம் கடவுளே ஆவார்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் வரும் “எம் பெருமான்” என்பதனை “ஈசன்” என்பதன்முன் வைத்துப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இரண்டாமடியில் வரும் “தான்” என்பது அசை.

திரிபுரம் — திரிகின்ற புரங்கள் எனலுமாம். அவை மூன்றும் அந்தரத்தில் தனித்தனியாகத் திரிந்து கொண்டிருப்பன. அவற்றின் தலைவர்கள் தங்கள் புரங்கள் மூன்றும் பல்லாழிக் காலங்களுக்கு ஒரு முறை ஒருங்கு கூடிச் சில கணங்களில் மீண்டும் பிரிந்து போகவும், அவ்வாறு ஒருங்கு கூடிய நேரத்தில் அவற்றை அழிக்கலாம் என வரம் பெற்றிருந்தனர்.

வேவ — அத்துனை அரிதில் கூடிய அவற்றை அவை கூடியுள்ள சில கணங்களிலேயே இறைவன் அழித்தான் என்றவாறு. அவ்வாறு அவன் செற்றது அவன் கொண்டிருந்த வில்லினாலன்று. அது செயற்படாமல் நகைத்தே எரித்தான் என்க. இஃதவன் முடிவிலாற்றலாலாயது.

ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

கொலைவரையாத கொள்கையர் தங்கண் மதின்குன்றுஞ்
சிலைவரையாகக் செற்றன ரேனுஞ் சிராப்பள்ளித்
தலைவரை நாளுந் தலைவரல்லாமை யுரைப்பீர்காள்!
நிலவரைநீல முண்டதும் வெள்கை நிறுமாமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-98.5)

என்பது நினைக.

கடி நாய்கள் — கடிக்கும் நாய்கள் என வினைத் தொகையாகக் கொண்டுரைப்பினு மொக்கும். வேடர்களுடன் செல்லும் வேட்டை நாய்கள் ஏனைய விலங்குகளை அஞ்சச் செய்து கடித்துக் கொல்வதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

வெஞ்சி லைக்கை வீரனாரும் வேட ரோடு கூடி முன்
மஞ்ச லைக்கு மாம லைச்ச ரிப்பு றத்து வந்தமா
வஞ்ச வித்த டர்க்கு நாய்க ளட்ட மாக விட்டு நீள்
செஞ்ச ரத்தி னோடு சூழல் செய்த காணு ளெய்தினார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரிய புராணம் - கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 76)

என்பதிற் காண்க.

ஏவல் செயல் செய்யும் தேவர் முன்னே - தனக்குக் குற்றேவல்
செய்யும் தேவர்கள் காணும் வண்ணம் நாய்கள் சூழ வேடுவனாய் சென்றான்
என்றவாறு. தேவர்கள் சூழத்திரிபுரம் எரித்தவன் இன்று அவர்கள் காண
நாய்கள் சூழ வேடுவனாய் செல்கின்றான் என்ற நயம் காண்க.

இரங்கி - அன்று அருச்சுனன் பொருட்டுப் பன்றியைக் கொல்ல
வேடுவனாய் வேட்டைக்குச் சென்றவன் இன்று ஏவுண்ட பன்றிக்கு இரங்கினான்
என்ற நயம் காண்க.

ஈசன் - சகல செல்வங்களும் எல்லா அதிகாரங்களும் உடையவன்
“சர்வைஸ்வரீய சம்பன்னக” என்று வேதம் துதிப்பது காண்க.

ஆதி - மூலகாரணமாயுள்ளவன்.

கேவலம் - தனிமை - துணையின்மை. ஆன்மாக்கள் படைப்புக்கு
வருமுன் தனு கரண புவன போகங்களின்றி ஆணவ மலத்தில் கட்டுண்டு
தனித்து நிற்கும் நிலையைக் கேவல நிலை என்பது காண்க. கேவலம் -
அற்பம் எனலுமாம்.

கேவலமாக - என ஆக்கம் வருவித் துரைக்க. இங்ஙனம் ஆக்கவினை
தொடுக்கப்பட்ட தொகாவினை யாதலின் “கேவலங்கேழலாய்” என மகரம்
இன மெல்லெழுத்தாய்த் திரிந்தது.

கேழல் - பன்றி இனத்தில் ஒரு பிரிவு.

கிடப்பு - கிடை - தாய்ப்பன்றி கிடந்த வழியன்றி அதன் குட்டிகள் பாலுண்ண

மாட்டாமை அறிக. கிடை என்றது கிடத்தற்கு ஏதுவாய் திருவருளைக் குறித்து நின்றது.

இதிற்கண்ட வரலாறு முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 165-ல் “ஏனக்குருளைக் கருளினே” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைக்கப்பட்டது.

இத்திருப்பாடலில், நம் அடிகள், இறைவன் தாயற்ற பன்றிக்குட்டிகளுக்கு இரங்கிப் பாலூட்டிய அருளிப்பாட்டைக் கூறுவதன் மூலம், தாம் இறைவன் மேற்கொள்ளும் பத்தியை அறிவிப்பதில் இன்புறுகின்றார்கள். இதனால் அப்பத்தி மேலும் வளர்கின்றது. இஃது இப்பதிகக் கருத்தான “அறிவீத் தன்புறுதல்” ஆவது காண்க.

595. நாத முடையதோர் நற்கமலப்
 போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார்
 ஓதிப் பணிந்தலர் தூவி யேத்த
 ஒளிவளர் சோதியெம் ஈசன் மன்னும்
 போதலர் சோலைப் பெருந்து றையெம்
 புண்ணியன் மண்ணிடை வந்து தோன்றிப்
 பேதங் கெடுத்தருள் செய் பெருமை
 யறியவல் லாரெம் பிரானு வாரே.

எ

(இ-ள்)

அனைத்து அண்டங்களிலும் உள்ள எல்லா ஒளிகளுக்கும் ஒளி தந்து அவற்றை வளர்ப்பவனும் என் இறைவனும், மலர்ச் சோலைகள் மலிந்த திருப்பெருந்துறையில் நிலைபெற்றுள்ளவனுமாகிய புண்ணியன்; வண்டுகள் ஒலிக்கும் ஒப்பற்ற தாமரை மலர்களில் அமர்ந்திருக்கும் மகளிர் இருவர் துதித்து வழிபட்டு மலர்கள் சொரிந்து தவங்கிடக்க அவர்களுக்கு அருளிய வனாவன் அவன். மண்ணுலகில் ஞானாசிரியனாக வலிய வந்து என் பேதத்துக்குக் காரணமாகிய ஆணவ மலத்தின் ஆற்றலை மடக்கிய அருளிப்பாட்டை மதிக்க வல்லவர்களே எம் தலைவராவார்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; ஒளிவளர்சோதி எம்ஈசன்; போதலர் சோலைப் பெருந்துறை மன்னும் எம் புண்ணியன் நாதமுடையதோர் நற்கமலப் போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார்; ஒதிப்பணிந்தலர் தூவி ஏத்த; மண்ணிடைவந்து தோன்றிப் பேதங்கெடுத்தருள் செய் பெருமை அறியவல்லார் எம்பிரான் ஆவாரே என்று அன்னுவயம் செய்து கொள்க. “ஏத்த” என்றதன் பின் “அருள் செய்தவன்” என்பன அவாய் நிலையால் வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

ஒளி வளர் சோதி - முன்னம் 88 - ம் திருப்பாடல் உரையில் “பரஞ்சோதி” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

புண்ணியன் - புண்ணியமே வடிவானவன்; புண்ணியத்தின் பயனாக உள்ளவன்; புண்ணியத்தால் அடையப் பெறுபவன். முன்னம் 9-ம் திருப்பாடலில் “தண் மலரிட்டு முட்டாது இறைஞ்சேன்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும். 589 - ம் திருப்பாட்டில் “புண்ணியன்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

நாதமுடைய தோர் நற்கமலப் போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார் - வண்டுகள் ஒலிக்கும் செந்தாமரை மலரில் நண்ணிய திருமகளும் வெண்டாமரைமலரில் நண்ணிய கலைமகளும்.

ஒதி - தோத்திரம் செய்து.

பணிந்து அலர் தூவி ஏத்த - திருமகளுக்கும் கலைமகளுக்கும் அவரவர் தவங்களுக்கு இரங்கி அருள்புரிய.

திருமகள் தவத்துக்காகத் திருமலை அவளுக்கு அளித்தும் கலைமகள் தவத்துக்காக நான்முகனை உயிர் பெற்றெழச் செய்தும் அவர்களுக்கு அருளினான் என்றவாறு.

திருமால் தன் பகைவனை வென்ற வெற்றிச் செருக்குடன் தன் வில்லையுன்றி அதன் நுனியில் தன் முகவாய்க் கட்டையை வைத்து அயர்ந்துழி தேவர்கள் செல்லுருளடுத்து அவன் வில்லின் நாணினை அரித்தனர். வில்

நிமிர்ந்து அவன் தலையை துண்டித்தது. திருமகள் திருவாரூர்ப் பெருமானை வழிபட்டுத் திருமலை உயிர் பெறச் செய்தாள்.

நான்முகன் தலையிழந்த வரலாறு 212-ம் பாடல் உரையில் காண்க. கலைமகள் இறைவனை வழிபட்டுத் தன் கணவனை உயிர் பெற்றெழுச் செய்ததை திருக்கண்டியூர் தலபுராணத்திற் காண்க.

மண்ணிடை வந்து தோன்றி — எல்லா அண்டங்களையும் கடந்த சிவலோகத்தில் யாரும் சென்றடையாத அருமை நிலையினான சிவபெருமான் உயிர்கள் மாட்டுள்ள பேரருளால் இம்மண்ணிலகில் தானாகவே வலிய வந்து தோன்றி. முன்னம் 574-ம் திருப்பாடல் உரை பார்க்க.

பேதம் கெடுத்து அருள் செய்த பெருமை — சிவ சீவ பேதத்தை கெடுத்து ஞானாசிரியனாக எனக்கு அருள்பாலித்ததன் பெருமை. நம் அடிகளின் சரித அகச்சான்றுமாம்.

சீவ போதத்துக்குக் காரணமாக உள்ளது ஆணவமலம். அதன் ஆற்றல் மடங்கி நிற்கச் செய்வது சிவ வழிபாடு. அதனை இங்கு விதந்தோதுவதால் மேலும் சிவபக்தி வளர்கின்றது. உயிரின் கரணங்கள் எல்லாம் சிவகரணங்களாகின்றன. இஃது இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “அறிவீத் தன்புறுதலாவது” காண்க.

596. பூவலர் கொன்றைய மாலை மாப்பன்

போருகிர் வன்புலி கொன்ற வீரன்

மாதுநல் லாளுமை மங்கை பங்கன்

வண்பொழில் சூழ்தென் பெருந்து றைக்கோ

னேதில் பெரும்புக மெங்க எீச

னிருங்கடல் வாணற்குத் தீயில் தோன்று

மோவிய மங்கையர் தோள்புணரு

முருவறி வாரெம் பிரானு வாரே.

(இ-ள்)

அழகிய பூக்களுள்ள கொன்றை மாலை மார்பினனும் போர் செய்ய வந்த நகங்களுள்ள கொடிய வேங்கையைக் கொன்ற வீரனும்; பெண்ணின் நல்லவளாகிய உமையம்மை பங்கினனும், வளப்பமிக்க சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள அழகிய திருப்பெருந்துறை மன்னனும், குற்றமில்லாதவ னுமாகிய எங்கள் சிவபெருமான். முன்னம் மலயத்துவச பாண்டியனின் வேள்வித்தீயில் தடாதகைப் பிராட்டியாராகத் தோன்றிப் பின் பரதவன் மகளாக வளர்ந்து வந்த ஓவிய உருவினானே மணந்த திருவருளின் இயல்பை மதிப்பவரே எம் தலைவராவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பூவார் கொன்றைய மாலை:-

கொன்றைய மாலை - “அம்”சாரியை சந்தியில் மறைந்து கொன்றைய மாலை என நின்றது. **கொன்றை மாலை** என்பதும் பாடம்.

பேரர் உகிர் வன்புலி - இது தாருக வனத்து முனிவர்களால் வேள்வியில் எழுப்பப்பட்டு இறைவன் மீது ஏவப்பட்டது.

வீரன் - நகங்களைக் கொண்டு போரிடும் இயல்பினதான புலியை வேறுபடைக் கலன்களின்றி நகங்களாலே உரித்துக் கொன்றமையின் **வீரன்** என்றார்.

ஏதில் - குற்றமில்லாத. இயல்பாகவே பாசங்களின்கிய “ஏதம் இல்” என்பது கடை குறைந்து “ஏதில்” என்றாயிற்று. இதனையே “பொருள் சேர்புகழ்” என்று திருக்குறள் - 5 போற்றுகின்றது.

“மாலை மார்பன்” என்றது அவன் அடையாள மாலையையும், “வீரன்” என்றது அவன் வீரத்தையும் “மங்கைபங்கன்” என்றது அவன் பேரருளுடைமையையும் “பெருந்துறைக் கோன்” என்றது அவன் எளிவந்த இயல்பினையும்; ‘ஏதில் பெரும் புகழ்’ என்றது அவனது மாசின்மையையும் “ஈசன்” என்றது அவனது வரம்பிலாற்றலுடைமையையும் குறித்து நின்றன.

ஓவிய மங்கையர் — ஓவிய — நீங்கிய. உமையம்மை இறைவனை நீங்கியது வலை வீசிய திருவிளையாடல் நிகழும் பொருட்டு. **மங்கையர்** என்றது உமையம்மையைக் குறிக்கும் மரியாதைப் பன்மை எனலுமாம்.

மங்கைதன் தோள் — என்பதும் பாடம். இப்பகுதிக்குத் “திருமால் செய்த தவத்துக்காகத் திருவுத்தர கோச மங்கைப்பதியில் அக்கினியில் தோன்றிய ஞானப்பெண்களை அவர்கள் வேண்டிய வரப்பிரசாதப்படி அவர்கட்குப் பரிசு தீட்சையான அன்புப் புணர்ச்சி அருளியது” என்பர் சீர்காழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

இருங்கடல் வாணர் — கடலைத் தான் துயிலும் இடமாகக் கொண்ட திருமால் என்று கொண்டார் அவர்.

பெரிய பிறவிக் கடலில் வாழ்பவனாகிய சிவனுக்கு மூலாதாரமாகிய ஓமகுண்டத்திலிருந்து தீப்போலப் தோன்றும் ஓவியம் போன்றவராகிய குண்டலினி யாதி சத்திகளைச் சேர்ந்து விளங்கும் ஒளி வடிவை - என்று யோக பரமாக உரை காண்பாரும் உண்டு.

இத்திருப்பாடலில் முதலடியும் ஈற்றடியும் ஒரெதுகையாகவும் இடையில் உள்ள ஈரடிகளும் வேறோர் எதுகையாகவும் அமைந்து, பாடலின் பொருட் செறிவுக் கேற்ப அழகு செய்கின்றன.

இத்திருப்பாடல் இறைவனின் எளிவரும் அருளிப்பாட்டைக் கூறுவதால் மேலும் சிவபத்தி பெருகி அதன் பயனாகப் பதி புண்ணியம் விளைதலின் பதிகக் கருத்தான “அறிவீத்தன்புறுதல்” பெறப்படுதல் காண்க.

597.

துாவெள்ளை நீறணி யெம்பெருமான்

சோதி மகேந்திர நாதன் வந்து

தேவர் தொழும்பதம் வைத்த வீசன்

தென்னன் பெருந்துறை யாளி யன்று

காதல் பெருகக் கருணை காட்டித்

தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்

கேதங் கெடுத்தென்னை யாண்டருளுங்

கிடப்பறி வாரெம் பிரானு வாரே.

(இ-ள்)

வெண்மையான திருநீற்றை அணிந்தவனும் எம் பெருமைக்குரியவனும், ஒளிவடிவினனும், மகேந்திர மலையின் தலைவனும்; தானே வலிய வந்து தேவர்கள் வணங்கும் பதவிகளில் இருத்தியவனும், செளந்திர பாண்டியனும், திருப்பெருந்துறையின் அரசனுமானவன் அந்நாளில் அன்புண்டாகும் வண்ணம் திருவருள் காட்டித்தன் திருவடிகளைக் காணச் செய்து நெஞ்சம் நெக்கு விட்டுருகத் துன்பங்களை நீக்கி என்னை அடிமையாக ஏற்ற அவன் அருளிப் பாட்டின் இயல்பை மதிப்பவரே எம் தலைவர் ஆவார்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

தரவெள்ளை நீறு — திருநீறு ஞானத்தையும் உலக நிலையாமையையும் இறைவனின் நித்தியத்துவத்தையும் தலைமையையும் குறித்து நின்றது.

முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 33-ல் “நீற்றோன்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

சோதி — முன்னம் 595-ம் திருப்பாடலில் உரைத்தவை காண்க.

மகேந்திர நாதன் — முன்னரும் “மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற் சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்தருளியும்” - கீர்த்தித் திரு வகவல் (9-10) என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

தேவர் தொழும் பதம் வைத்த — தேவர்கள் வந்து வழிபட்டும் பதவிகளில் தன் அடியவர்கள் வைத்த இது சிவபெருமானின் அருளியல்பு.

இதனை முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் “சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்” என்றருளியதிலும் அதன் கீழுரைத்தவற்றிலும் காண்க.

இராமாயணம் நாம் அனைவரும் அறிந்த தேசிய இதிகாசம். அதில் ஒரு பகுதி:-

கானகம் சென்ற இராமனைத் திரும்பி அழைத்து வரப் பரதன் தன் பரிவாரங்களுடன் காட்டுக்குச் சென்றான். பலவாறு விரும்பி வேண்டியும்

தந்தையின் வாக்கைக் காப்பாற்றும் உறுதியினின்றும் தளர இராமன் மறுத்துவிட்டான்.

பரதன் அவனை வேண்டி அவன் பாதுகைகளைப் பெற்றான். “நீ வரும் வரை இப்பாதுகைகளே உன் பிரதிநிதியாக அரியணையில் அமர்ந்து நாட்டை ஆளும். நான் பாதுகைகளை நீயாகக் கருதி நாளும் தொண்டு செய்து வழிபடுவேன்” என்று கூறி மீண்டான்.

பாதுகைகளை நவமணிகள் இழைத்த அரியணையில் அமர்த்தினான். அவற்றை வழிபாட்டுக்குரிய சாதனங்கள் அனைத்தும் கொண்டு வழிபட்டான்.

பாதுகைகளின் முன் நின்ற பரதனுக்கு அரியணையிலுள்ள பல நவமணிகளில் பாதுகைகளின் பிரதி பிம்பம் தோன்றியது. ஒரு மணியில் அரியணையில் பரதன் தோன்றினான். அடுத்துள்ள மணியில் சாமரம் முதலியவற்றால் செய்யும் உபசாரங்களும் தோன்றின. அரியணை முன் நின்ற பரதன் நானுற்றான் என்பது கற்பனை. வடகலை வைணவப் பெரியார்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் என்பர் “பாதுகாசகஸ்திரம்” என்ற பெயரில் தாம் இயற்றிய ஆயிரம் சுலோகங்கள் கொண்ட வடமொழிப் பிரபந்தம் ஒன்றில் ஒரு சுலோகத்தில் இப்பகுதியைக் கூறி மகிழ்கின்றார். அது நாம் மேற்குறித்த சிவபுராணம் 11-ன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (4.12.5) பாடலின் கருத்துடன் மேற்கண்ட இப்பாடலின் மூன்றாமடியிற் கண்ட தேவர் தொழும் பதம் வைத்த ஈசன் என்பதன் விளக்கமாகவும் அமைதல் காண்க.

காதல் பெருக — தன் மேல் எனக்குக் காதல் மிகும் வண்ணம்.

முன்னம் சிவபுராணம் 18-ல் “அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைத்தவை காண்க.

ஆண்டு அருளும் — இனியும் வந்து ஆட்கொண்டருள்கின்ற என எதிர்காலம் குறித்துரைத்தவாறுமாம்.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் தன்னை வணங்கும் தொண்டர்களுக்குப் பிறர், தம்மை வணங்கும் தேவர்களும் தொழும் பதவிகளைத் தந்தான்.

அவ்வருளிப்பாட்டின் இயல்பை மதிக்கும் அத்தொண்டர்களுக்கு அவ்வாறு மதிக்கும் புண்ணியத்தின் பயனை மேலும் சிவபுண்ணியத்தின் பயனை மேலும் சிவபுண்ணியமாகவே நல்கும் இயல்பினன் என்று விதந்தோதல் காண்க. இஃது இப்பதிகக் கருத்தான “அறிவீத்தன்புறுதல்” ஆவது அறிக.

598. அங்கண னெங்க ளமரர் பெம்மா
 னடியார்க் கமுத னவனி வந்த
 வெங்கள் பிரானிரும் பாசந் தீர
 விகபர மாயதோ ரின்ப மெய்தச்
 சங்கங் கவர்ந்துவண் சாத்தி னோடுஞ்
 சதுரன் பெருந்துறை யாளி யன்று
 மங்கையர் மல்கு மதுரை சேர்ந்த
 வகையறி வாரெம் பிரானு வாரே.

க0

(இ-ள்)

அழகிய கண்களுள்ளவனும்; விண்ணுலகவாசிகளின் விருப்பத்துக்குரியவனும்; அடியவர்களுக்கு அமுதம் போன்றவனும்; எங்கள் வலிய பந்தம் ஆற்றல் மடங்கி இக பரமாகிய ஒப்பற்ற இன்பம் எய்தவும்; இம்மண்ணுலகுக்கு எழுந்தருளிய சதுரப்பாட்டினனும் எங்கள் தலைவனும் திருப்பெருந்துறை மன்னனுமானவன் அந்நாளில், மதுரை மாநகரின் திருவீதிகளில் நிறைந்திருந்த இளமகளிர் மையல் கொள்ள வண்மை மிக்க குதிரை வணிகர் கூட்டத்துடன் எழுந்தருளியவனின் அருளின் இயல்பை மதிப்பவரே எம் தலைவர் ஆவார்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - அங்கணன் அமரர் பெம்மான்; அடியார்க்கு அமுதன் எங்கள் இரும் பாசம் தீர; இகபரமாய தோர் இன்பம் எய்த; அவனி வந்த எங்கள் பிரான்; சதுரன்; பெருந்துறை ஆளி; அன்று; மதுரை மல்கும் மங்கையர் சங்கம் கவர்ந்து; வண் சாத்தினோடும் சேர்ந்த வகையறிவார் எம்பிரான் ஆவாரே; - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அம்கணன் — கண்ணோட்டமுள்ளவன்.

“கண்ணிறிற் கணிகலங் கண் ணோட்ட மஃதின்றேற்
புண்ணென் றுணரப் படும்.”

(திருக்குறள் - 575)

என்றமையா லென்க.

எங்கள் — என்பதனைப் பெம்மான் என்பதற்கு அடையாக்கி “எங்கள் பெம்மான்” என்றுரைக்கவும் நின்றது.

அடியார்க்கு — அடியவர்க்கு என்பதும் பாடம்.

அமுதன் — இனிமையானவன்; நுகருந்தோறும் தெவிட்டாதவன்; மரணத்தை நீக்குபவன் என்றவாறு.

இரும்பாசம் தீர — பாசநீக்கம் குறித்தவாறுமாம்.

இகபரமாயதோர் இன்பம் எய்த — பாச நீக்கத்தின் பின் நிகழும் திருவடிப்பேறு குறித்த வாறுமாம்.

நாங்கள் இகபரமாய தோர் இன்பத்தை எய்தும் வண்ணம் மதுரை சேர்ந்தான் என்று கூட்டியுரைப்பார் கவியரசு அவர்கள்.

சங்கம் கவர்ந்து — இள மகளிர் இளைஞர்களில் சிறந்த ஒருவன் மாட்டுக்காதல் கொண்டு அவனை எய்தாத நிலையில் மனம் வருந்துவர், உடல் இளைப்பர்; அதனால் அவர்கள் அணிந்துள்ள வளையல்கள் கைகளின்றும் நழுவி விடும். இச் செயலைக் காதலன் செயலாகக் கொண்டு அவன் வளையல்களைக் கவர்ந்தான் என்று நூல்களிற் கூறுவர். ஈண்டு இவ்வாறு உரைத்தது ஆன்மாக்களுக்கு மல பரிபாகம் வருவிக்க வேண்டி, இறைவன் தன் திரோதானசத்தியால் அவர்களுக்குப் பதியுண்மையை மறைத்து உலகியலில் ஈடுபடுத்தி நிலையற்றவற்றை நிலையானவையாகக் கருதி நுகர்ந்து வினைப் பயன்களை நுகரச் செய்து பக்குவம் வருவிக்கும் அருட்செயலாம் பதியுண்மையை மறைத்ததனால் அவர்கள் வருந்துதலைச் “சங்கம் கவர்ந்து” என்றார்.

இதனை வளையல் விற்ற திருவிளையாடல் குறித்ததென்று கொண்டார் முன்னுரை ஆசிரியர்களில் ஒருவர். அதில் இறைவர் ஒருவரே வளையல் வணிகராக வருதலன்றி வணிகக் கூட்டத்துடன் வந்ததாக இல்லை.

சங்கம் என்பதை மதுரைத் தமிழ் சங்கம் வளையலுமாம் என்றார் G.U.Pope "Madura Sangam or Academy [But also வளை] என்பது அவர் குறிப்பு. இரண்டும் பிழை என்பது வெளிப்படை.

கவர்ந்து — கவர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டு மதுரை வந்தான் என்றவாறு துணிவு பற்றி இறந்த காலத்தார் கூறினார்.

வண்ணாத்து — சாத்தின் வள்ளன்மை. ஆன்மாக்களுக்கு மலபரிபாகம் வருவித்தல்.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் உயிர்களுக்குப் பதியுண்மையைத் தன் திரோனசத்தியால் மறைத்து மலபரிபாகம் செய்யும் அருளைச் "சங்கம் கவர்ந்து" என்பதால் நினைவ வைக்கின்றான். அதனால் ஆன்மா நெஞ்சம் நெகிழும் புண்ணிய பயன்பெற்று மேலும் பக்குவமாவது கண்டாம். இஃதிப் பகுதியின் கருத்தான "அறிவீத்தன்புறுதலாவது" காண்க.

தொகுப்புரை :-

நம் சிவபரஞ்சோதி; உமையொரு பாகனும் வேத மந்திரங்களாக விளங்குபவனும்; கைம்மாறு கருதாத மேலான அருளினனும்; அடியவர்கள் அளவளாவும் ஞான நீதியும்; எல்லாவற்றையும் குணமாகவே அருளுபவனும்; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள புனிதனும்; திருமால் நான்முகன் தேவேந்திரன் ஆகியோர் வழிபட அவர்களுக்கு அருள் செய்தவனும்; ஏலவார்குழலுமை காஞ்சியில் வழிபட வரம் நல்கியனும்; சடா மகுடனும்; தேவர்கள் தலைவனும்; வரம்பில் இன்பினனும்; வலை வீசிய திருவிளையாட்டினனும்; மகேந்திர மலையில் தேவர்கள் தேட ஒளிந்திருந்தவனும்; பரிமேலழகனும்; தன் தொண்டர்களை எங்கும் எப்போதும் ஏற்றுக் கொள்பவனும்; மண்டோதரிக்கு அருள் பாலித்தவனும்; திரிபுராந்தகனும்; தன்னிடம் பணி கேட்கும் தேவர்கள் காணத் தாயற்ற ஒரு பன்றியின் குட்டிகளுக்குப் பாலூட்டியவனும்; மலர் மகளுக்கும் கலைமகளுக்கும் மாங்கலியம் நிலைக்க அருளியவனும்; ஆணவ மல ஆற்றலை அடக்கியவனும்;

நீற்று மேனியனும்; துன்பங்களை அழித்தவனும்; கண்ணோட்டமுள்ளவனும்; திரோதான சத்தியால் ஆன்மாக்களுக்கு மல பரிபாகம் வருவிப்பவனுமாவன்.

அவன் நிலவுலகில் எழுந்தருளி வலிய என்னை ஆட்கொண்டதும்; காஞ்சியில் அம்பிகை வழிபாட்டை ஏற்று வரமளித்ததும் போன்ற திருவிளையாடல்களினால் உயிர்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் இயல்பை மதிப்பவர்களே எம் தலைவர் ஆவார்.

தலவீசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை :- சிவபுராண உரையின் ஈற்றிற் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிற்சேர்க்கை - 1

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

இப்பகுதியில் வரும் திருவாசகப்பாடல்களின்
முதற்குறிப்புகராத்

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
அ		ஓ	
அங்கணன்	275	ஒடுங்	168
அட்டமூர்த்தி	225	ஊ	
அணிமுடி	257	கடலின்	21
அத்தனே	110	கற்றறியேன்	135
அம்மையே	98	கா	
அருளுடை	101	காலமுண்டாக	75
அழிவின்றி	83	கி	
அறவையேன்	105	கிளியனார்	50
ஆ		கு	
ஆதமிலி	128	குறியும்	175
இ		கூ	
இப்பிறப்பி	211	கூற்றை	88
இடக்குங்	182	கொ	
இரும்பு	123	கொம்பில்	178
ஈ		கொம்மை	192
ஈண்டிய	77	கோ	
உ		கோணிலா	62
உம்பர்கட்	93	கோற்றேன்	28
உற்றாரை	159	ச	
ஊ		சடையானே	155
ஊசலாட்	213	சதுரை	68
எ		சி	
எச்சமறி	32	சித்தமே	234
எனைநா	11	செறியும்	73
என்பாலை	140	செறியுமிப்பிறப்	218
என்புள்	173	தீ	
ஏ		தகைவிலா	57
ஏய்ந்த	200	தறிசெறி	58
ஒ		து	
ஒப்புனக்	103	துடியேர்	171
		தூ	
		தூவெள்ளை	272

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
தே		ம	
தேவதேவன்	222	மஞ்சலாம்	59
ந		மதிக்குந்	180
நங்கைமீர்	227	மருவினிய	144
நடித்து	202	மா	
நா		மாடும்	207
நாதமுடை	268	மாதிவர்	248
நானூடி	8	மாயவனப்	80
நானேயோ	146	மாயவாழ்க்கை	232
நீ		மாலயன்	252
நீரின்ப	71	மு	
ப		முத்தனை	244
பச்சை	131	மூ	
பஞ்சாய	138	மூத்தானே	142
பண்ணார்ந்த	126	மை	
பத்தர்	229	மையலாய்	197
பருவரை	66	வ	
பற்றாங்	18	வணங்கும்	208
பா		வந்திமை	263
பாசவே	108	வம்பனாய்	242
பானினேந்	113	வன்புலால்	48
பாழ்ச்செய்	186	வா	
பீ		வாளுலாம்	54
பிணியெலா	52	வான்பாவிய	36
பிறவி	239	வீ	
பு		விடைவிடாது	96
புழுவினாற்	240	விரவிய	85
புற்றில்	42	வினைக்கே	15
புன்புலால்	116	வெ	
பூ		வெருவ	46
பூங்கமலத்	151	வே	
பூவலர்	270	வேடுரு	260
பே		வேண்டேன்	23
பேரும்	176	வேவத்	265
பை			
பைநாப்	2		
பொ			
பொச்சை	215		
பொருந்தும்	205		

பிற்சேர்க்கை - 2

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள்பாடல்களின்
முதற்குறிப்பகராதி

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
அஃ		ஒன்றே	104
அகத்திய	123	ஓ	
அகப்ப்படி	137	ஒரேனந்	184
அகலா	61	க	
அம்மி	18	கடும்	19
அயன்முகத்	190	கண்ணிர்	276
அருமணித்	191	கண்ண	63
அருளுரு	41	கரைந்	151
அரும்பிட்டுப்	109	கலைப்பா	153
அறம்	247	கவிழ	181
ஆ		கறங்கு	7
ஆண்டகை	262	கற்பக	233
ஆண்டி	28	கா	
ஆதி	135	காவிக்	105
ஆரங்	64	கு	
ஆர்வல்	95	குருதி	162
ஆளா	56	குரும்பை	249
ஆவு	87	குற்றெ	67
இ		கூ	
இடிப்பெரும்	156	கூவ	223
இடுக்கண்	55	கே	
இந்தப்	165	கேடு	166
இயல்பென்	115	கொ	
இராப்பக	14	கொலை	266
உ		சா	
உண்பது	2	சாக்கிரா	150
உண்ணர்	84	சீ	
உண்ணெ	10	சிவமாய்	1
உய்த்த	182	சிஷ்யர்	161
உருவாய்	143	செ	
உலக	156	செடிரு	30
எ		செயலறு	1
எங்கே	25	செய்யதா	3
எந்த	188	சே	
எனக்கு	74	சேல்	140
என்பெழுந்	117	சொ	
என்றுமுனி	122	சொல்லு	15
என்ன	147	சொன்ன	15
ஏ		த	
ஏ மாருதி	161	தக்கப்பரி	122
ஓ		தக்கார்	165
ஓய்யா	195		

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
தரையில்	41	பூதங்களில்	14
தழைத்து	1	பூமரு	4
தன்னுயி	163	பூதனா	236
தீ		பெ	
திண்டேர்	188	பெற்றார்	114
திருச்	163	பொ	
திருமக	138	பொச்சாப்புக்	34
து		ம	
துணையி	255	மலமறுக்	247
துறவித்	106	மழைக்	216
தூ		மறப்பினு	143
தூங்கி	183	மறைக	251
தூய	221	மற்றவனுங்	181
தொ		மன்று	221
தொண்டலால்	26	மா	
தொழுது	169	மாடக்கு	254
ந		மாறு	158
நஞ்சு	42	மாற்றே	136
நத்தம்	217	மி	
நறை	201	மிக்க	92
நீ		மிகமே	68
நில்லா	237	மிண்டு	245
நே		மு	
நேச	209	முத்தித	84
ப		முருட்டு	185
பட்டி	226	மு	
பந்தமு	82	முனிலை	157
பந்தமு வீ	144	மே	
பயன்மர	38	மேகம்	250
பரம்பரை	167	மொ	
பழமை	60	மொய்தரு	47
பா		வ	
பாங்கில்லை	190	வளமல	4
பாசம	120	வளர்தீ	154
பாலனாய்	179	வா	
பானை	179	வாது	223
பீ		வீ	
பிடித்த	92	விடுத்த	20
பிடித்தசிலை	249	விரும்பு	167
பிழைகொண்	228	வெ	
பிறிதொ	136	வெஞ்சி	267
பின்னவ	70	வெண்மை	154
பு		வெண்புலான்	132
புரவி	65	வெற்றவே	44
புலையென்	100	வை	
புறஞ்	150	வையக	4
புனல்	6	வையகம் பொ	50
பூ			
பூங்கோயி	122		